

Marvin a Marsról

Mese

Iskolai egészségfejlesztés

1. modul: Mozgás és gerincvédelem

Maci a deszkán

1. osztály 1. óra

Pálmafa az előszobában

A négyemeletes ház, amelyben Kornél lakik, kívülről pont ugyanolyan, mint a mellette lévő öt másik ház. Egyforma a színük, az ablakaik, a kapujuk, a kaputelefonjuk. Ám ha Kornél felmegy a második emeletre, és benyit az otthonuk ajtaján, mesevilágba érkeznek. Az édesanyja ugyanis folyton kitalál valamit. Pont így történik ezen a szombaton is.

– Anyuval csinálunk pálmafát, gyere te is! – hívja Kornélt a kishúga, Szonja.

Kornél felnéz a képeskönyvből, amit lapozgat. A betűket ugyan nem érti, de a rajzok alapján megpróbál eligazodni a gőzmozdony működésében.

– Inkább nem.

– De Apu azt mondja, sose csinálsz semmit.

– Csinálok valamit, nem látod? Éppen olvasok.

– Nem is tudsz olvasni.

– Képeket olvasok.

Kornél újra belefeledkezik a könyvbe. Egészen addig, amíg meg nem kordul a gyomra. Kiszáll a fotelból, és megpróbálja kikergetni a hangyákat elzsibbadt lábából.

– Vacsoraidő van – simogatja meg a hasát.

Az előszobában találja Szonját és az anyukáját. Tátva marad a szája a csodálkozástól: a bejárati ajtó előtt pálmafa nőtt! A törzsét barnára festett vécépapír gurigákból készítették, és a falra ragasztották. A leveleket kartonpapírból vágják ki. Még papírbanánokat is tettek a levelek tövébe.

– Majom nem lesz? – kérdezi Kornél.

– Az te vagy – csúfolja nevetve Szonja, mire Kornél megcsikizi. Szonja sikongatva elfut.

– Sose keckeckedj egy éhes majommal! – kiált utána Kornél.

Anyu elmosolyodik.

– Mindjárt megérkezik az apád, és biztos farkaséhes lesz az edzés után. Kaptok vacsorát.

Alig fejezi be a mondatot, nyílik az ajtó, és az apukájuk lép be rajta. Álmélkodva nézi a pálmafát:

– Ez aztán a fogadtatás! Ti készítettétek?

– Anyu meg én. Kornél inkább olvasott – mondja Szonja a szobaajtóból. Közelebb nem merészkedik, mert még mindig tart tőle, hogy Kornél megcsikizi.

Az apuka összehúzza a szemöldökét.

– Legközelebb eljöhetsz velem focizni.

– Tudod, hogy utálok a focit – morogja Kornél.

– Pedig kijár Gergő is, a barátom kisleány. Tök jó fej, és hétfőtől osztálytársak lesztek.

Kornélt előnti a méreg. Az apukája egész nyáron a focival és Gergővel nyúzta. Már előre utálja a fiút, pedig még nem is ismeri.

– Aztán én is olyan kipirult, izzadt és büdi leszek, mint te. Kösz, nem – vágja oda Kornél,

Az anyukája a védelmére kel.

– Miért piszkálsz folyton?

– Mert csak ül a fotelben, könyvet néz vagy tévét, és nem csinál semmit. El fog hízni!

– Majd megtalálja a kedvenc sportját, ne aggódj. Addig is gyertek vacsorázni, kihűl a banán!

1. osztály 2. óra

Maci

Legalább húsz perc séta, mire Kornél a Pitypang utcai Általános Iskolából hazaér. Az elsősöket csak a szüleikkel engedik el, így Kornél mindennap megvárja az anyukáját, és együtt gyalognak haza.

– Egyszer jöhetnél autóval – morog Kornél.

– Ennyi mozgás kell, és csodaszép az idő! Legalább útközben, a parkban gyűjtünk gesztenyét.

– Gesztenyefát is csinálsz otthon?

– Inkább gesztenyeállatokat.

– Köszí, inkább nem. Nincs jókedvem.

– Miért, mi történt?

– Pffff – legyint Kornél.

– Pedig Szandi néni kedvesnek tűnik. El sem tudom képzelni, hogy rossz lehet nektek a suliban.

– Szandi nénivel tényleg nincs semmi baj, de Gergő az idegeimre megy! Tudtam, hogy utálni fogom.

– Az a Gergő, aki apád barátjának a fia?

– Igen, ő. És képzeld, ma egész nap azzal csúfolt, hogy pont úgy járok, mint egy kövér medve. Minden szünetben utánczolt, és poénból csak brummogva szólt hozzám.

– Hát ez nem szép dolog.

– Most mondd meg, mit csináljak! – Kornél majdnem sír.

Anyu megszorítja a fia kezét.

– Szeretnéd, hogy beszéljek Szandi nénivel?

– Felesleges. Délutánra a fél osztály Macinak hívott, és ezen senki sem tud már változtatni. Szandi néni azt mondta, ne legyek szomorú, mert a medvék nagyok és dörmögnek ugyan, de szörnyű erősek. Borcsi, aki amúgy nagyon aranyos, azzal vigasztalt hogy néha medvének nevezi az apukáját.

– Nézd ezt a gesztenyét! – kiált fel Anyu, és felemel egy gesztenyeszemet az út mellől. – Pont olyan a formája, meg ez a világos folt rajta, mint egy medve arca.

– Anyu, ne kezd te is!

– A csúfolódás nagyon csúnya dolog, és megértem, ha bánt. Ha akarod, tényleg beszélek az osztályfőnökkel vagy Gergő szüleivel. De azt is kipróbálhatod, amit Szonjával szoktál. A múltkor is majomnak csúfolt, és nem sértődte meg, hanem viccet kerekítettél a dologból.

Kornél a kezébe veszi a gesztenyét. Forgatja, és közben gondolkodik.

– Igazad lehet, holnap kipróbálom. Ha medvének tartanak, és Macinak hívnak, még inkább medve leszek. Tudod mit? Mégis beszálok a gesztenyézésbe, kedvet kaptam hozzá. Készítetek egy medvét. Keresek is hozzá való testet meg mancsokat.

Azzal Kornél elszalad, és a fák alatt megfelelő gesztenyét keres. Az anyukája utánanéz, és halkán jegyzi meg:

– Tényleg úgy mozog, mint egy medve. Vagy inkább egy cuki medvebocs.

1. osztály 3. óra
A légdeszka

Kornél, azaz az 1. a osztály szerint Maci, bánatosan lógatja az orrát a focipálya kispadján. Az apukája meggyőzte, hogy menjen ki vele a délutáni edzésre. A felnőttekhez nem állhat be, mert nem elég ügyes hozzá, a gyerekek közé meg nem akar Gergő miatt, aki úgyis csak piszkálná. Inkább unatkozik a padon. Az edzés után az apukája lezuhanyozik, aztán tiszta pólóban, de még mindig kipirult arccal lép Kornélhoz.

– Azt hiszem, Kornél, a foci tényleg nem a te sportod.

– Majd megtanulom a medvetáncot. Úgyis Maci az új nevem – feleli szomorúan Kornél.

– Fel a fejjel! Nem azt mondtam, hogy nincs jobb ötletem! – mondja Apu.

Beülnek az autóba, és elindulnak. Egyre messzebb kerülnek az ismert városrésztől, és olyan helyre érkeznek, ahol Kornél sohasem járt azelőtt.

– Ki lakik itt? – kérdezi.

– Egy barátom. Az a hobbija, hogy mindenféle kütyüt rendel az internetről. A múltkor említett valamit, ami szerintem tetszeni fog neked.

Bemennek a házba, és Kornél megismerkedik Ottóval. Ottónak nem szabad csokolomot köszönni, és kimondani azt a szót, hogy bácsi. Pedig kopasz, és ősz bajusza van.

– Szóval te vagy az a híres Kornél, akit érdekelnek a gőzmozdonyok? – kérdezi Ottó, és Kornél zavarában nem felel, csak bólint.

Aztán Ottó kinyit egy nagy papírdobozt, és elővesz belőle egy furá deszkát.

– Jó, mi?

– Biztos jó, de mi ez? – kérdezi Kornél.

– Ez egy csúcsszuper holmi. A legújabb fejlesztésű gördeszka!

– Nincs is kereke.

– Persze, mert légpárnás. Lebeg a föld fölött. Kipróbálsz?

Kornél kézbe fogja a deszkát, forgatja, nézegeti.

– Tedd le, és állj rá! – mondja Ottó.

Kornél leteszi és rááll. Nem történik semmi. Ekkor Ottó lenyom a légdeszkán egy pedált. Kornél surrogást hall, aztán a légdeszka hirtelen kirepül alóla, és a fiú a fenekére huppan. Ottó gyorsan befogja a megvadult deszkát, mielőtt mindent leverne a szobában.

– Azt hiszem, ez nem nekem való – sóhajt Kornél.

– Ilyen hamar feladod? Tegyéél még egy próbát! – mondja Ottó, és Kornél elé teszi a deszkát.

– Csináld lassan! – javasolja Apu. – Először csak állj rajta. Ne olyan bambán, mint egy kerítésoszlop! Állj terpeszbe, ahogy kényelmes. Helyezd a testsúlyodat hol az egyik, hol a másik lábadra. Így tudsz egyensúlyozni. Jó. Akkor most nagyon finoman nyomd meg a pedált. Figyeld a hangját! Ha kicsit nyomod, egészen halkán surrog, és nem szalad el alólad.

Ahogy Kornél finoman lenyomja a pedált, a deszka pár centire elemelkedik a talajtól. A fiú minden hangra, minden apró mozdulatra figyel.

– Jó, akkor most dőlj előre!

Ahogy Kornél óvatosan előredől, a deszka lassan elindul a szoba felé. Kornélnak hevesebben ver a szíve, de nem esik pánikba, inkább figyel a mozdulataira.

– Ha erősebben nyomod a pedált... – kezdi el a mondatot Ottó.

Kornél meg sem várja a végét, rátapos a pedálra.

A légdeszka felgyorsul, és újra kicsúszik a fiú alól. Kornél az asztalon landol, a deszka pedig bezáguld a fürdőszobába, és a kádban áll meg.

Apu csóválja a fejét.

– Lehet, hogy ez mégsem jó ötlet.

– Dehogynem! Apu, láttad? Eljöttem vele az asztalig! Ez szupercsúcs! Mostantól én vagyok a légdeszkás Maci!

Így aztán Kornél megkapja a légdeszkát, és onnantól kezdve minden alkalommal elmegy az apukájával edzeni. A felnőttek és Gergő fociznak, Kornél pedig a pálya mellett gyakorol, akár egy gyors és ügyes légdeszkás medve.

2. osztály 1. óra

Gól

Kornél és Gergő hazafelé tart az iskolából. Mindkettejük hátát húzza a nehéz iskolatáska. Kornél a hóna alatt a légdeszkáját szorongatja. Gergő pár pillanatig vágyakozva nézi a deszkát, aztán megszólal:

- Te Maci, ha nekem lenne ilyen járgányom, egy csomó klassz dologra használnám.
- Mármin azon kívül, hogy légdeszkázol velem?
- Pontosan! Miért van az, hogy amikor az anyukáddal mész haza, használod a járgányt, amikor meg egyedül, akkor nem? Félsz egyedül? Ez lúzerség, tudod?
- Nem is félek! De amikor sok könyvet kell hazavinni, a táska olyan nehéz, hogy ha a hátamra veszem, nem tudok légdeszkázni. Amikor az anyukám értem jön, viszi a táskám.
- Aha, ez így sokkal menőbb ám.... Szerintem csak az a baj, hogy te meg a táska együtt túl nehezek vagytok a deszkának, ha érted, mire gondolok. Nekem biztos menne.

Kornélnak ökölbe szorul a keze egy pillanatra, és arra gondol, hogy faképnél hagyja Gergőt, aztán eszébe jut valami más. Huncut fény csillan a szemében.

- De neked biztos van valami klassz ötleted – mondja.
- Naná! – vágja rá Gergő. – Jól figyelj, mert most jön az ész! Tudod, mit kell csinálni? Hát rárakod a táskát, és hagyod, hogy vigye a deszka!
- Micsoda zseniális gondolat!

Kornél átnyújtja a légdeszkát Gergőnek. Gergő fontoskodó arccal magyaráz:

- Csak egyszer mutatom meg, jól figyelj! Ráteszed, és a pántját átvezeted a deszka alatt, itt és itt! Jól megnézted? No, hol is kell ezt az izét bekapcsolni?
- Rálépsz arra a pedálra.

Maci már előre vigyorog magában, és nézi, ahogy Gergő rátapos a pedálra, a deszka pedig elindul a táskával a park belseje felé.

- Úristen, Maci, ez elrepült! De ne pánikolj, visszaszerzem! – kiáltja Gergő, és a légdeszka után veti magát.

Úgy sprintel a megvadult járgány nyomában a fák között, mintha a döntő gólt készülne berúgni. Aztán egy óriási ugrással ráveti magát a deszkára, de az még most sem áll meg! Gergő sikítva kapaszkodik, átrepül a homokozó fölött, a mászóvár alatt, át a focipályán, majd deszkástul, táskástul belezuhan a focikapuba.

- Góóóóóóóóóó! – kiáltja a nevetéstől fuldokolva Kornél.

Gergőhöz siet, felsegíti a fiút, aztán felveszi a deszkát is. Gergő fancsali arccal néz a barátjára, és a fenekét dörzsölgeti.

- Ez egyáltalán nem vicces, tudod?! Megmentettem a cuccod, hálásnak kellene lenned!
- Nagy volt a szád, és felsültél, maradjunk ennyiben.

A két fiú végül kibékül, és hazasétálnak. Ám Kornélt, ahányszor csak Gergőre gondol, mindig elfogja a nevetés.

Aznap Kornél anyukája későn ér haza, mert szülői értekezletet tartottak az iskolában. Ahogy belép az ajtón, a fiú derűs képpel köszönti, és azonnal belekezd a történetbe:

- Képzeld el, Gergő ma akkora öngólt rúgott, mint egy ház! Annyira hihetetlen volt az egész, mintha mondjuk azt mondanád, hogy holnaptól egy marslakó jön az osztályunkba.

Az anyukája egy pillanatra mozdulatlanra dermed, aztán remegő hangon megkérdezi:

- Kornél, te tudsz róla?
- Mármin miről, Anyu? Hogy Gergőnek végre lehervadt az a nagyképű vigyor az arcáról?
- Nem arra gondoltam. Szandi néni most jelentette be: hamarosan egy marslakó jön az osztályba.

2. osztály 2. óra

Galaktikus szerencsétlenség

Reggel, amikor megszólal az ébresztőnek beállított zene, Szonjának felpattan a szeme. Nyújtózkodik, aztán gyorsan lemászik az emeleteságy felső szintjéről. Belekapaszkodik a létra legfelső fokába, és nyújtózkodik még egyet. Recseg és ropog az ágy, mégsem ébreszti fel az alsó szint lakóját. Ekkor a kislány keltegetni kezdi a bátyját:

– Kornél, ébresztő, hasadra süt a nap!

– Nem süt. Nem látod, hogy sötét van? A medvék ilyenkor alszanak.

Szonja felhúzza a redőnyt.

– Most már süt – morog Kornél, és a fejére teszi a párnáját.

Szonja kiszalad a fürdőszobába. Előveszi a mosdókesztyűjét, és megmosakszik. Szereti, ahogy dörzsöli a bőrét az érdes anyag. Olyan bizsergető, mintha rákapcsolódna az életkedv-hálózatra, és feltöltődne vele. A kislány mosakodás után megfésülködik, két copfot készít magának, és csak ekkor hallja, hogy a bátyja cammogó léptekkel a vécé felé tart. Szonja már felkapkodja a ruháit, mire Kornél végez a kézmosással, és pizsamában jön ki a konyhába reggelizni.

Anyu máris körbekérdezi a családtagjait:

– Mit kértek reggelire?

– Kolbászos kiflit – mondja Apu, és már pakol is elő a hűtőből.

– Müzlit és banánturmixot – feleli Szonja.

– Az ágyamat vissza. Brumm – dörmögi Kornél.

– Kicsit kemény lenne reggelire, és talán túl bőséges is. Javasolhatok inkább egy szelet vajas-mézes kalácsot és banánturmixot, Medve úr? Talán attól felébred.

– Ősszel minden rendes medve a téli álmokra készülődik. Nézzetek csak a naptárra: szeptember van. Sárgulnak a falevelek

– A pandák például nem alszanak téli álmat – jegyzi meg Apu.

– Hát úgy nézek én ki, mint egy panda? – kérdezi Kornél, és színpadiasan széttárja a kezét, de a hirtelen mozdulattal leveri az asztról a sótartót.

– Ma inkább nem csinállok semmit. Galaktikus szerencsétlenség ez a nap – jegyzi meg, aztán mégiscsak csinál valamit: beleharap a kalácsszeletbe.

– Tényleg, milyen az új marslakó osztálytársad? – kérdezi Szonja teli szájjal.

– Elképesztően fura.

– Zöld? Vannak csápjai?

– Látod, Hugi, itt van a medve elásva! Ugyanis teljesen hétköznapi gyerekek néz ki. De közben....

Anyu felnevet:

– Hiszen Marvin teljesen hétköznapi gyerek!

Kornél sejtelmes hangra vált:

– Ez csak az álca. Igazából képes a pusztá gondolatával ellenkező irányba csavarni a csuklós buszt, mint amerre a sofőr kormányozza. És titokban emberi agyvelővel táplálkozik!

– Kornél! Honnan szeded ezt a butaságot?! – csóválja a fejét Apu.

Az édesanya viszont nagyon komolyan néz:

– Hát, édes fiam, akkor te leszel a világ megmentője. Hamarosan alkalmad lesz kikémlelni az agyvelőevő marslakó féltett titkait, és leleplezheted a világ előtt.

– Csak nem hívtad meg uzsira? Anyuuuuuu!!! Kiszípkázza az agyad!

– Nem, nem erről van szó – folytatja most már komoly hangon az anyukája. – A szülői értekezleten beszéltem Marvin szüleivel. Sajnos sokáig dolgoznak, és nem érnek oda időben a

napközibe Marvinért, viszont itt laknak közel, két utcával arrébb. Ezért felajánlottam nekik, hogy elhozlak benneteket együtt. Ha pedig szép idő van, mint ma is, együtt sétálhattok haza.

- Atyaég... Nekem végem – súgja Kornél, a szívéhez kap, és lefordul a székről.

Szonja úgy nevet, hogy a könnye is kicsordul. Apu pedig megadja a végső dőfést:

- Kornél, neked nem azért van véged, mert egy marslakóval fogsz hazasétálni, hanem azért, mert öt perc múlva indulnunk, és te még mindig pizsamában vagy!

2. osztály 3. óra
Kornél büntetése

– Ez életem legrosszabb napja – morogja Kornél.

Ma környezetórán a padtársa, Gergő, annyira felbosszantotta, hogy fejbe vágta a tankönyvvel. Erre aztán Szandi néni azonnal kiküldte a teremből. Most ott ül egyedül a folyosón, az osztályterem előtti padon. Még sohasem történt vele ilyen, mindig figyelt órákon, és nem rendetlenkedett. Igazságtalannak érzi a helyzetet. Fejét lehajtja a térdére, kezével eltakarja az arcát, és azt dünnyögi magában: nem sírok, nem sírok, akkor sem sírok.

Amikor kicsengetnek, az osztálytársak szépen lassan előszállingóznak a teremből. Először a két barátnő, Borcsi és Lili áll meg Kornél mellett.

– Gergő egyre elviselhetlenebb. Valamit tennünk kell! – mondja harciasan Lili.

Borcsi inkább vigasztalja a fiút:

– Ne vedd magadra, Maci. Mindenki ezt csinálja. Addig piszkál, amíg elveszíted a fejed.

Kornél megköszöni a lányoknak a kedves szavakat, de még mindig nem emeli fel a fejét. Hallgatja, ahogy mindenki a cipőjét húzza, amilyen gyorsan csak tudja, el ne veszítsen akár egy értékes másodpercet is az udvaron tölthető időből.

Már mindenki elmegy, amikor Gergő lép oda Kornélhoz, megböki a vállát, és úgy beszél, mintha mi sem történt volna.

– Nem elég, hogy fejbe vágta, Szandi néni feleltetett. Jól megizzadtam, mondhatom, és csak egy kettesre futotta. Ráadásul még fejmosást is kaptam óra végén. Te könnyebben megúszad ám! De lásd, kivel van dolgod, nem haragszom. Gyere focizni!

– Hagyjál – feleli Kornél, és fel sem emeli a fejét.

Gergő megrántja a vállát.

– Te tudod.

Szandi néni is kijön a teremből. Kornél csak a cipője kopogását hallja. Lép párat, aztán megáll, végül visszalépked Kornélhoz.

– Minden rendben, Kornél?

A fiú nem mer felnézni, mert fél, hogy Szandi néni észreveszi, hogy könnyes a szeme.

– Igen, Szandi néni.

– Tudom, hogy Gergő nagyon csúnyán viselkedett, és el is beszélgettem vele óra után. De bármennyire is felbosszant valaki, az nem megoldás, hogy fejbe vágod.

– Tudom, Szandi néni. Nem fordul elő többet.

Szandi néni kedvesen Kornél vállára teszi a kezét, aztán magára hagyja.

Ekkor lép ki az üresnek hitt terem ajtaján Marvin. Leül Kornél mellé, aztán rövid hallgatás után megszólal:

– A Marson nem lehet csak úgy kisétálni a szabadba. Egyedül meg teljességgel lehetetlen, legalább két felnőtt kell hozzá.

A két fiú pár napja együtt sétál haza iskola után, de Kornél még mindig nagyon furcsának találja Marvint. Most sem érti, mit akar, de azért bólint, mert kíváncsi, mit szeretne kihozni a történetből.

– Képzeld el, hogy először be kell menned az öltözőszobába. Névre szóló szekrények vannak, akár csak ezen a folyosón, de sokkal nagyobbak. Megkeresed a sajátodat, kinyitod. Leveszed minden ruhádat, behajtogatod a szekrénybe, és a társad segítségével felveszed a szkafandert. Ez a művelet legalább egy óráig eltart. Ezután a szkafanderben át kell menned a zsilipkamrába. Itt a társak ellenőrzik egymás felszerelését, aztán egy nyomáspróba következik. Csak ezután léphetsz ki a szabadba. Körülnézel, és ameddig a szem ellát, mindent sivatag borít. Nem egyszerűen vörös sivatag, hanem ezerszínű. Ahány sárga, barna, szürke, vörös és fekete csak létezik, azt mind megláthatod a buckákon, a távoli hegyeken és még a

felhőkön is. A szkafanderen át nem hallasz semmit, de ahogy remeg a ruhád, tudod, hogy fúj a szél.

Kornél előtt megelevenednek Marvin szavai. Szinte érzi a szkafander súlyát, a szelet, látja a színeket. Amikor Marvin elhallgat, rövid ideig még a szemük előtt lebeg a marsi táj, aztán elillan a varázslat. Egymásra mosolyognak. Kornél szívéből már el is múlt a bosszúság és a szomorúság.

– Te aztán értesz hozzá, hogy felvidítsd az embert! De nézd, a többiek már jönnek vissza az udvarról, eltelt a szünet. Te miért nem mentél le?

– Hosszú ideig tart felvenni a szkafandert – mosolyog Marvin.

Ekkor ér fel a lépcső tetejére Gergő, futva közeledik a folyosón, aztán kifulladásra áll meg Kornél előtt.

– Maci, mondanom kell neked valamit. Teljesen megőrjítenek a lányok! Nem hagytak focizni, mert folyton azt magyarázták, mekkora tulok vagyok. Rosszabbak, mint Szandi néni. De azt hiszem, talán egy kicsit igazuk van. Szóval a lényeg, Maci, hogy... izé... szóval ezer bocs.

Maci a kezét nyújtja:

– Meg egy anyamedve. És te se haragudj, Gergő.

– De azért legközelebb egy plüssel vágjál fejbe, jó?

3. osztály 1. óra

Almaszüret

Kornél és a húga, Szonja a nagymamájuknál töltik a nyári szünet utolsó napjait. Nagyi egy kis faluban, családi házban lakik, amihez nagy kert is tartozik. A gyerekek szeretnek nála lenni, de idén Szonja már alig várja, hogy hazamenjenek, mert végre iskolás lesz. Ám Kornél, aki most megy harmadikba, nyújtana egy kicsit a szünidőt, csak pár napot hadd maradjon még, csak ne kezdődjön el a sok fárasztó tanóra.

– Szonja, Kornél, hol vagytok? – keresgéli őket Nagyi.

Nagyi kertjében jól el lehet bújni. A fák alatt, a kert széle felé rengeteg bokor nő: virágosak, bogyósak, színes levelűek. A bokrok tövében pedig annyi a virág, mint egy vadvirágos réten. Nagyi Szonját a diófa tetején találja, míg Kornél az ágak közt hintázó függőágyban olvas.

– Gyertek, segítsetek almát szüretelni!

– Csak nem almás pitét sütsz? – kérdezi Kornél.

– Meg almalekvárt, almalevest és almás palacsintát.

Kornél kikecmereg a függőágyból. Szonja közben leér a legmagasabb ágak közül, a lábával csimpaszkodik, és fejjel lefelé kérdezi:

– Felmászhatok az almafára is?

– Pontosán erre szerettelek volna megkérni.

– Nekem is fára kell másznom? – kérdezi Kornél.

– Alattad leszakadna az ág! – csúfolja Szonja.

– Öreg az almafa, törékenyek már az ágai. Egy olyan pihekönnyű kismadarat, mint Szonja, simán elbírnak.

Kornél tudja, hogy mi a teendő:

– Akkor szaladok a létráért!

– Szonja, drágám, te meg hozzál vödörket!

Pár perc múlva a kislány már az almafa törzsén kapaszkodik felfelé, Kornél a létrán áll, és szedegeti az illatos gyümölcsöt a vödörbe. Nagyi a földre hullott szemeket gyűjti össze. Ahogy Kornél lenéz, látja, hogy a nagymamája a derekát fogja minden alkalommal, amikor lehajol.

– Mi a baj, Nagyi?

– Kicsit berozsdásodtak már a csigolyáim. Nem olyan hajlékony a gerincem, mint régebben volt. Képzeld, még kattog is egy kicsit, amikor lehajolok.

Erre Kornél lemászik a létráról.

– Nagyi, légy szíves, ne hajolgass! – mondja, és az almafa alá cipel egy széket. – Ülj csak le, majd mi Szonjával elintézzük ezt a szüret dolgot.

– No de Kornél, én nem tudok csak úgy ücsörögni és unatkozni, amíg ti dolgoztok!

Kornél megvakarja a fejét. Való igaz, Nagyi folyton csinál valamit, egy percre sem marad nyugton. Hirtelen támad egy ötlete. Visszaszalad a függőágyhoz, és kezében a könyvével tér vissza.

– Amíg mi leszedjük az almát, pont ki is olvashatod. De figyelmesen olvasd, mert a végén kikérdezem!

Nagyi kinyitja a könyvet, lapozgatja, de nem a betűkre figyel, hanem a gyerekekre, ahogy vödört töltenek meg vödör után almával. Aztán egy idő után már elegendőnek találja a gyümölcsöt.

– Most már elég lesz, ebből egy hordónyi lekvárt tudok készíteni. Azt a pár maradék szemet hagyjátok meg a madaraknak!

Kornél csípőre tett kézzel áll a nagymamája elé.

– Kiolvastad a könyvet?

- Ó, de szigorú ma a tanár úr! Ugye tudod, édesem, hogy ez egy űrhajós könyv, és én nem igazán értek az ilyen dolgokhoz?
 - És mit tanultál belőle, kislányom?
- Nagyi felnevet:
- Azt, hogy hogyan kell almából kozmoszkompótot készíteni zöld csápos űremberkéék részére.
 - Remek. Gyakorlásnak kipróbálhatod a recepted sima földi gyerekeken!

3. osztály 2. óra

A nagy sportválasztó nap

– Ez az egész sportnapötlet nem tetszik. Apu is folyton a sportolással nyúz – morogja Kornél, miközben Marvin mellett lépdél az utcán.

Előttük és mögöttük mindenki vidáman cseveg arról, mi lesz a nagy sportválasztó napon, ahová az osztályfőnök viszi őket. Huszonötféle sportot fognak nekik bemutatni, és Szandi néni mindegyikről mesélt is pár szót, de Kornél hobbija, a légdeszkázás nincs köztük. A gördeszkázás vagy a görkorcsolyázás sem. A többi sportban a mackó alkatú fiú ügyetlennek érzi magát.

Marvin is feszeng. Ő másodikban kezdte a Földön az iskolát, korábban a Marson élt a szüleivel. A Földön minden kicsit furcsa neki, az osztálytársai meg őt tartják furcsának. A fiú nem nagyon járatos a sportokban, és tart tőle, hogy a többiek ki fogják nevetni.

A sportcsarnok, ahová mennek, a folyóparton áll. Hatalmas kertjében focipálya, fedett tenispálya, futópálya, homokos strandröplabdapálya is van, a csarnokban vívópást, atlétikai eszközök, ping-pong-asztalok, edzőterem, és még számtalan lehetőség. Több iskolából is jöttek gyerekek, jó nagy a nyüzsgés és a hangzavar. Szandi néni megbeszéli az osztállyal, hogy egy óra múlva találkoznak ugyanitt, addig mindenki felfedezheti a csarnokot és a kertet fiatal sportolók segítségével, akik bemutatják a gyerekeknek a sportágakat.

Kornél, a becenevén Maci, tanácstalanul bóklászik. A ping-pong érdekelné, de ott ezren állnak sorban, hogy játszhassanak. A vívást akár kipróbálhatná, de semmi kedve sincs beöltözni vívóruhába. Benéz az edzőterembe. Borcsi súlyokat emelget, Lili a futópálya próbálja ki, és olyan gyorsan szalad, hogy Kornél attól fél, felrepül.

– Kipróbálsz te is? – kérdezi egy mosolygós, atlétatrikós srác.

– Viccelsz?! Ezek a gépek olyanok, mint a középkori kínzóeszközök – mondja Kornél, és inkább kimegy a kertbe.

A focipályán már javában megy a meccs, Gergő éppen gólt rúg. A strandröplabdapályán Kornél meglátja az elsős hűgát, Szonját. Elfogja az irigység, a testvére annyival ügyesebben mozog nála. Inkább elkerüli a pályát, nehogy Szonja odahívja őt is játszani. Sokáig ténfereg, mire meglátja Marvint a folyóparton.

– Hát te?

Marvin vágyakozva nézi a vizet és a hajókat.

– Még sosem eveztem. A Marson nincsenek felszíni folyók.

– És amióta a Földön élsz? Uszoda? Strand? Balaton? Vízibicikli?

Marvin csóválja a fejét.

– Hát akkor mire vársz? Nézd, az a lány a stégen neked integet!

Marvin bizonytalanul visszainteget, és megszeppenve néz a barátjára. Kornél arra gondol, hogy Marvin talán fél a víztől. Felsőhajt. Semmi kedve evezni. Mégis bátorítóan megveregeti Marvin vállát, aztán együtt lemennek a stégre, ahol a lány már készíti elő a kenut.

– Nem fogunk felborulni? – méregeti Marvin bizalmatlanul a hajót.

– Dehogyan. A biztonság kedvéért mentőmellényt is kaptok. Tudtok úszni?

– Én igen – feleli Kornél –, de ő csak a fürdőkádban látott eddig vizet.

Beülnek a hajóba. A lány evezőt ad a kezükbe, és megmutatja, hogyan kell tartani és húzni, hogy gyorsan haladjanak. Kornél hamar ráérez a mozdulatra. Minden erejét beleadja, és élvezi, ahogy suhan a hajó, és a hajóval együtt elsuhan a part is. Lelkesen kiált fel:

– Ez majdnem olyan jó, mint a légdeszka!

Hátranéz, hogy lássa, Marvin is ugyanúgy élvezi-e, mint ő.

Marvin tátott szájjal, elkerekedett szemmel bámul, az evező az ölében fekszik. Az egyik kezét a vízbe mártja, és simogatja a folyó felszínét. Elvarázsoltva csodálja a fodrozódó hullámokat, hallgatja, ahogy minden evezőcsapással loccsan a víz.

– A barátod tényleg olyan, mintha sosem látott volna vizet – mondja a lány, aki Marvin helyett evez és kormányoz egyszerre a kenu végében. De te egyedül is olyan erővel tolod, mint egy medve. Biztos, hogy most próbálsz először?

– Egészen biztos – feleli Kornél –, de egyébként igazad van, a medvéknek a vérükben van az evezés. Brummm!

3. osztály 3. óra
Rosszkedvű csütörtök

Vannak olyan napok, amikor semmi sem jó. Mintha reggel felébredne a rosszkedv, és az ember nyomába szegődik, akár egy árnyék. Ilyenkor a reggeli rossz ízű, összegabalyodik a cipőfűző, leszakad a táska pántja. Nem sikerül megoldani matekon a feladatokat, magyaron pedig összekeverednek a betűk a könyvben. Ez a csütörtök is pontosan ilyen. Kornél a padra dől a szünetben, és inkább nem gondol semmire, nehogy még rosszabb kedve legyen.

– Maci, te hihi vagy haha személy vagy? – szólítja meg hirtelen Borcsi.

Kornél úgy riad fel, mintha álmából ébredne.

– Tessék? Mi van?

– Haha vagy hihi? Esetleg hehe?

– Mégis miről beszélsz?

– Figyelted már, hogyan nevetnek az emberek?

– Rossz embert kérdezel. Marvin a nagy megfigyelő.

– Tudom, őt már kérdeztem, de most téged kérdezlek, hogy...

– ...hogy haha vagy hihi. Oké, hallottam, csak nem értem.

– Minden ember máshogy nevet. Van, aki vihog, más meg heherészik. Vagy hahotázik. Ebben a füzetben vezetem a megfigyeléseimet. Szandi néni például gurgulázva nevet, valami olyasmi hangot ad, hogy gruhuhu. Gergő meg...

– Gergő azt mondja, háhaháháhá, ordít, és a térdét csapkodja.

– Igen. Lili kuncog, és nem nyitja ki közben a száját. Bár ha valamit nagyon viccesnek tart, akkor úgy röhög, hogy csorog a könnye, és a végén megfájdul a hasa.

– Ez mind klassz, de miért engem kérdezel? Szörnyű ez a nap, semmi sem jön össze. Nincs kedvem nevetni.

– Hát akkor ma nem vagy sem hehe, sem hihi ember.

– Ma nem. Bocs, Borcsi.

Kornél újra lehajtja a fejét a padra. Ám Borcsi kérdése beférkőzik a gondolatai közé, és ott fickándozik. A fiú egyszer csak figyelni kezdi a neszeket maga körül, és a csevegés és motoszkálás zaja között feltűnik neki sok apró kacagás. Csilingelő hihi, élénk hehe, mély haha, remegő höhö, harsány háhá. Ahogy fülel, a sok nevető hang csiklandozni kezdi belülről, és azon kapja magát, hogy elmosolyodik. Aztán olyan nagyon kell mosolyognia, hogy megrázkódik egyszer, kétszer, és kitör belőle a nevetés.

Mire vége a szünetnek, és Szandi néni bejön az osztályba, mindenki elcsendesedik, csak Kornél nevet teli szájjal, megállíthatatlanul. Egyszerre tör ki belőle mindenféle nevető hang.

– És igen! – kiált fel Borcsi. – Látod, Gergő, megmondtam én, hogy Maci nem brummog! Ő az igazi mindenegyben nevető!

Erre aztán a többiek is nevetni kezdenek, még Szandi néni is. Kihallatszik a folyosóra, és amikor arra jár Emese néni, a könyvtáros, elmosolyodik ő is. Az elromlott ablakot javítja morogva Gyuri bácsi, a karbantartó. Amikor meghallja az osztályból kiszűrődő kacajt, először méltatlankodva grimaszol, aztán nem bír ellenállni, jókedvre derül, és dudorászva folytatja a munkát. A rosszkedv pedig úgy megijed, hogy lógó orral hazakullog.

4. osztály 1. óra Roververseny

Szandi néninek mindig fantasztikus ötletei vannak, de a legeslegjobb mind közül, amikor a negyedik év elejét osztálykirándulással indítja. Mégpedig az ország legmenőbb kiállítására viszi el a gyerekeket: a Digidéli Látogatóközpontba. Ennek nevezetessége a digitálsdélibá-generátor és a 3D-s Mars-felszín.

A 4. b osztály egy kordon mögött áll. A múzeum munkatársa, Kinga, a gyerekek előtt elterülő homokbuckákra mutat.

– Nézzétek ezeket a dűnéket! Képzeljétek el, hogy a Mars felszíne pontosan így néz ki!

– Tényleg? – sűgja Kornél a barátja, Marvin fülébe.

– Egyáltalán nem – feleli halkán Marvin –, de az a két rover ott teljesen igazinak tűnik.

Kinga a susmorgókra néz. A két fiú összemosolyog és elhallgat. Kingának nem árulták el, hogy Marvin a Marson született, és csak másodikos kora óta él a Földön. Az egész osztály kíváncsi, mikor fog Marvin lebukni.

– A dűnék között láthattok két rovert – folytatja Kinga –, amelyek a vörös bolygón használatos járművek tesztelésére szolgáltak. Az egyik távirányítású, míg a másikat pilóta vezeti. Mit szóltok egy versenyhez? Nézzük meg, melyik gyorsabb: ha egyedül megy a gép, ha emberrel együtt megy a gép, vagy ha egyedül szalad az ember! Ehhez három önként jelentkezőre lesz szükségem.

– Majd Marvin megy a roverrel – kiáltja Kornél, és a magasba emeli a barátja kezét.

– Én meg irányítom a robotot! – jelentkezik Lili.

– Én pedig futok, és tuti, hogy én leszek az első! – mondja Gergő.

Kinga egy tableten megmutatja az útvonalat, amelyen a homokbuckák között kell haladniuk. Aztán gyanútlanul az egyik roverhez vezeti Marvint, és elmagyarázza a működését. Marvin udvariasan meghallgatja, közben lopva végigsimítja a jármű oldalát. Kinga Lilihez lép, és megmutatja, hogyan működik a távirányító. Végül Gergőt kíséri a startvonalhoz. Aztán hátralép, startászlót vesz a kezébe, visszaszámol, és elindítja a futamot.

Gergő úgy indul, mintha puskából lőtték volna ki. Már fent van az első domb tetején, mire Marvin elindítja a gépet, és a nyomába szegődik. Lili próbálgatja a távirányítót, de a rover bizonytalanul, imbolyogva mozog.

– Annyira érzékeny az irányítókar, hogy alig érek hozzá, már ki is tér a megfelelő irányból! – méltatlankodik.

Közben Marvin beéri Gergőt, már ott vannak a következő két dűne között. Ám Gergő hirtelen megcsúszik a laza homokon, és elesik.

– Marvin nem látja! El fogja ütni! – ijed meg Kinga. – Lili, figyelj a gépeddel, nekik ne ütközz!

Marvin az utolsó pillanatban észreveszi Gergőt, félrerántja a kormányt, és sikeresen kikerüli, ám a rover megcsúszik a homokon, és felborul. Gergő közben az oldalára fordul, feláll, és fut tovább. Ekkor Lili távirányítású rovere beéri őket. Ügyesen megkerüli Gergőt és a homokba ragadt Marvint, és már fent is van a bucka tetején.

Az osztály lelkesen szurkol, mindenkinek felszökik a pulzusa az izgalomtól. Borcsi a szívére teszi a kezét.

– Úgy dobog, mintha én is a pályán lennék!

– Nekem meg izzad a tenyerem, pedig nincs is melegem – teszi hozzá Kornél, aztán nagyot kiált: – Gyerünk, Marvin, húzz bele!

Marvin felállítja a rovert, visszaül rá, és az osztálytársai nyomába ered.

Mire az utolsó szakaszhoz érnek, Gergő arca vörös, és a mozgásán látszik, hogy fárad. Lépésről lépésre lemarad, képtelen tartani a tempót. Már legalább tízlépésnyi hátrányban van. A két rover befordul a célegyenesbe. A célvonal előtt még egy utolsó, göröngyös szakasz következik. A nagy sebesség mellett a roverek fel-felpattannak a levegőbe.

Lili próbálja irányban tartani a gépet, de hiába, Marvin megállíthatatlan. A fiú úgy koncentrálna, hogy szinte összeolvad a géppel. Nincs göröngy, bucka, bukkanó, ami feltartaná, és egy pillanat múlva már győztesen száguld át a célvonalon.

Az osztály és Kinga lelkesen megtapsolja a versenyzőket, és mind a hárman kapnak emléke egy hologramképes kártyát. Marvin kártyáján a Mars képe forog, megigézve nézi.

Kinga hangja még mindig remeg az izgatottságtól, amikor megszólal:

– A Digidéli nevében gratulálok a győztesnek! Ám ez nemcsak egy verseny volt, hanem érdekes kísérlet is. Ennek a versenynek ugyanis az esetek többségében ugyanez az eredménye. A gépek, ha nincs műszaki hibájuk, vagy nem akadnak el valahol, majdnem minden alkalommal megelőzik az embert. Ha ember ül a roveren, és ügyesen manőverezik, rendszerint legyőzi a távirányítású járművet.

– Éljen a humanoid-droid szövetség! – kiáltja Gergő, a futástól még mindig zihálva.

Az osztály nevetve elszalad uzsonnázni, de Szandi néni és Kinga még beszélget egy kicsit.

– Ez volt a legizgalmasabb verseny, amit valaha itt a Digidélien láttam! – mondja Kinga. – Gergőn látszik, hogy kiváló sportoló, és Lilinek is fantasztikus érzéke van a technikához. De ha nem tudnám, hogy marsi roverek az egész országban csak itt vannak, azt hinném, hogy Marvin világegyetemben ilyenekkel furikázott.

4. osztály 2. óra
Égészínkék esernyő

Kornél kifejezéstelen arccal bámulja a dolgozatot, szeme előtt összefutnak Szandi néni hullámos, piros vonalai és áthúzott nullái.

– Sajnálom, Kornél, ez mindenképpen egyes. Ha csak egy-két ponton múlt volna, hidd el, megpróbáltam volna vajszívű lenni, de nem volt benne olyan válasz, amit értékelni tudtam. A jövő héten írunk javítódolgozatot. Azt javaslom, addig mindennap vedd elő legalább negyed órára a könyvet.

Kornél továbbra is az elrontott dolgozatot bámulja, de megszólalni nem tud. Szandi néni elmosolyodik, és elteszi a papírt a mappájába.

– Macikám, kibámulni sajnos nem lehet belőle a hibákat, csak megtanulni az anyagot.

Kornél fejében egész nap ez a mondat zakatol. Tudja, hogy Szandi néninek igaza van, de amikor tesziórán, aztán nagyszünetben, majd ebéd közben is ez visszhangzik a fejében, sőt, énekórán a dal szövege helyett csak ez a sor jut eszébe, a fiút elönti a méreg. Alig várja, hogy vége legyen a tanításnak, és amikor hazafelé sétálnak Marvinnal, megálljanak a parkban, és legalább egy fél órát száguldozhasson a légdeszkájával. A friss szél és a mozgás mindig elűzi a rossz érzéseket.

– Ennyit a légdeszkázásról. Ez egy szörnyű nap – morogja Kornél Marvinnak hazafelé. A deszkát a feje fölé tartja, mert zuhog az eső, és hiába szólt az anyukája reggel, nem tette el az esernyőjét. Bezzeg Marvin fölé égészínkék ernyő borul, tele vidám madarakkal. A Digidéliben vette.

Már majdnem elhagyják a parkot, amikor Kornél visszafordul.

– Marvin, én megőrülök, ha nem mehetek pár kört. Szétrobban a fejem!

– Esőben is működik a légdeszka?

– Persze, csak figyelj!

Kornél a barátja kezébe nyomja a táskáját, és az esővel nem törődve felpattan a légdeszkára. Finoman rálép a pedálra, elindul a ventilátor, és a levegő felemeli a deszkát. Kornél még jobban lenyomja a pedált, és a deszka surrogva felemelkedik. A fiú lelkesen felkiált, és elsuhan a park sétányán.

Marvin ottmarad a park szélén, egyik kezében a madaras ernyővel, másikban Kornél táskájával. Hallgatja az esőt, aztán leengedi az ernyőt, és hagyja, hogy az esőcseppek mossák az arcát. Hirtelen éktelen kiabálásra lesz figyelmes. A kiabálás egyre közelebből hallatszik. Kornél dühöng, nyakig sáros, és kezében tartja a légdeszkát. A törött légdeszkát.

– Hogy az a kénköves, rézköves, jódköves, mindenköves mennykő csapjon bele ebbe a nyavalyás légdeszkába! Vigye el az ördög, és süsse meg ebédre! Aztán törjön bele az ördög foga! Tépje ki a nyelvét a pokol fogorvosa!

Marvin nem bírja megállni, felnevet.

– Mit röhögsz, he? Nem látod, hogy eltört? – morogja Kornél, de már az ő hangjából is múlik a harag.

– Kihagytad a sorból, hogy a fogorvos fogója törjön bele az ördög fogába.

– Törjön bele minden mindenbe!

– Mi történt?

– Rászaladtam egy pocsolyára.

– De azt mondtad, megy a vízen is.

– Megy, persze hogy megy, víz fölött is száguldozhatnék vele, mint egy szörfdeszkával. De a trükk az, hogy a vízen egészen máshogy viselkedik, mint a szárazon. Ahogy véget ért a pocsolya, dőccent egyet a deszka, és elvesztettem az egyensúlyom. Bamba panda vagyok, hogy nem gondoltam erre.

– Nagyon sajnálom, Kornél. Gondolod, hogy meg lehet javítani?

Kornél forgatja a deszkát, nézi rajta a hosszú, mély repedést.

– Fogalmam sincs. De te mit ázol itt? És minek áztatod a táskám, amikor van ernyőd?

Marvin arcáról pont úgy csorog a víz, mint Maciéről.

– Imádom az esőt. A Marson nincs eső. Írhatsz csillagos ötös dolgozatot, befuthatsz elsőnek a roverversenyen, csinálhatsz bármit, akkor is egy nagy, vörös sivatag közepén ülsz egy mesterséges buborékban.

– Igazad van. Az eső jó, a többi nem számít. Te, Marvin, nincs kedved hazajönni velem, és elmagyarázni ezt a szüleimnek? Ha téged meghallgatnak, ki tudja, talán csak legyintenek az egyes dolgozatra meg az eltörött légdeszkára, és kijönnek velünk bőrig ázni az esőbe.

4. osztály 3. óra
Az utolsó gravifoci

Kornél szülei szombaton moziba indulnak Szonjával. Kornél közben a barátjához, Marvinhoz megy játszani. A fiú már éppen száll ki az autóból Marvinék háza előtt, amikor az apukája utána szól:

– Szóval mit is fogtok csinálni?

– Focizni – feleli Kornél.

– De te utálsz a focit, nem?

– De. Macipuszi! – kiált be Kornél az autó ablakán, aztán szalad be a házba, ledobja a cipőjét, gyorsan köszön Marvin szüleinek, és már be is nyit a barátja szobájába.

– Na végre! – fogadja Gergő. – Marvin addig nem volt hajlandó bekapcsolni a marsi gravitációt, amíg meg nem érkezel.

– Ne panaszkodj, Gergő, te pakolhattál el – inti le Marvin.

– Dolgoztatod a haverod, mint egy rabszolgát...

– Ne már – szól közbe Kornél –, itt elpakolni mindössze annyit jelent, hogy megnyomsz pár gombot, és minden belesüllyed a padlóba. Ágy, asztal, polcok, meg a rajtuk lévő kupi.

– Nincs is rajtuk kupi! – tiltakozik Marvin.

– Nem is pakoltatok el rendesen! – folytatja Kornél. – Elöl maradt két polc meg a háziállatod üveggömbje. Sosem fogom megérteni, ki az az örült, aki levélsáskát tart a szobájában!

– Hé, srácok, most dumálni jöttünk, vagy focizni? – kérdezi Gergő.

Kornél és Marvin összenevet. Marvin végigsimítja a szobája íves falát, mire egy képernyő tűnik elő. A fiú az egyik piktogramhoz ér, és Kornél hirtelen elvágódik.

– Szent Medve! Képtelen vagyok megszokni, amikor bekapcsolod a marsi gravitációt!

Gergő csak legyint, és hadarni kezdi a szabályokat:

– Maci, te maradj ott, én meg a szobának ezen a felén leszek. Középen a két polc képezi a kaput. Marvin a kapus. Mi passzolgatunk egymásnak, Marvin pedig megpróbálja elkapni a labdát. Akinek a labdáját elfogja, az áll be a helyére a kapuba. Nehezítés, hogy a kapus nem érintheti a polcokat.

– Ne feledd a fő szabályt! – teszi hozzá Marvin. – A labda nem találhatja el a terráriumot!

– Nem lehetne inkább kivinni? Vagy azt is elsüllyeszteni? – kérdezi Kornél.

– Nem. Ne dumálj, Lomha Bocs, hanem ide figyelj! – kiált rá Gergő, és Kornél felé rúgja a labdát.

A labda úgy suhan a levegőben, mintha lelassították volna. Kornél felül, a padlón támaszkodó kezével a levegőbe löki magát, és meg sem áll a plafonig. Fejjel lefelé belerúg a labdába, aztán szép lassan visszaereszkedik a földre. Marvin a labda után vetődik.

– Vigyázz, a polc! – kiált rá Gergő, de Marvin rutinosan mozog a marsi gravitációban, úgy pördül meg a levegőben, és kerüli meg az oszlopot, mint egy vízben lubickoló hal. Ám a labdát nem sikerül elkapnia.

Gergő olyan gyorsan adja vissza a passzot, hogy Marvinnak még visszaereszkednie sincs ideje az előző ugrás után. Most Kornél ugrik, és a fenekével bokszol bele a labdába. Marvin és Gergő felnevet. Döcögve és pörögve halad a labda, mintha az is nevetne, és egyenesen Marvin kezében landol.

– Upsz, ez megvan! Te vagy a kapus, Kornél!

Most Gergő és Marvin passzolgat egymásnak, olyan ügyesen, hogy Kornél hiába ugrál, nem éri el a labdát.

– Jaj, Gergő, a terrárium! – kiált fel Marvin.

Gergő passza után a labda egyenesen az üveggömb felé száll, és mielőtt bármelyikük elérné, ráül a gömb tetejére. A gömb kicsit meginog, aztán egyenesbe áll. Marvin megkönnyebbülten sóhajt, Kornél pedig megragadja a labdát, és leemeli az üvegről.

– Megvan!

– Vigyázz, Kornél, rajta van a szörny! – mutat a labdára Gergő.

A labdán izgő-mozgó csápokkal kapaszkodik a levélsáska.

– Áááá, szedjétek le, mielőtt megharap! – sikít Kornél.

Marvin odalép, finoman a tenyerébe veszi a rovar, és visszahelyezi a terráriumba.

– Utálom a focit, de Marvin, ezt bármikor, bármeddig tudnám játszani! Persze a szörny nélkül

– mondja Kornél.

Gergőnek támad egy ötlete:

– Fiúk, mi lenne, ha ezentúl minden héten összejönnénk, és gravifocit játszanánk? Folytathatnánk ötödikben is. Kidolgozzuk a szabályait, és ki tudja, még olimpiai sportág is lehet belőle.

Marvin elkomorodik.

– Az van, hogy... Már annyiszor el akartam mondani nektek. Gergő, jövőre legfeljebb a Marson játszhatunk gravifocit.

– Ja, persze, ott sokkal igazibb lenne, és ott még sosem volt olimpia. Ez lenne a nyitószám! De hogyan utazunk ki hetente a Marsra? – kérdezi Gergő.

Kornél, ahogy a barátját nézi, hirtelen megérti, mit akar mondani.

– Marvin, ugye nem mész vissza?

– A szüleim jövőre folytatják a küldetésüket a Marson.

– És te nem maradhatsz?

– A szüleim nélkül nem szeretnék. Meg aztán kiderült, hogy mélyen a marsi sziklában, egy vízzel teli üregben ízeltlábúakra emlékeztető életformát találtak. Ott akarok lenni, amikor felszínre hozzák és megvizsgálják őket!

– Marvin, legalább levelezni tudunk? Vagy bárhogyan kommunikálni?

– Az űrközpont megígérte, hogy ha írtok nekem e-mailt, eljuttatják majd hozzám.

– Marvin – szólal meg Gergő –, vigyázhatok a sáskádra, amíg távol leszel? Undi kis szörny, úgy néz ki, mint egy földönkívüli, de ha ránézek, mindig te jutsz majd az eszembe.

– Én is olyan undi szörny vagyok? – nevet fel Marvin.

– Jaj, dehogy, bocs, nem úgy gondoltam – mentegetőzik Gergő, és olyan zavarba jön, hogy a füle tövéig pirul. Ezerszer is bocsánatot kér, de Marvin már nem is hallja, mert Kornéllal óriási hahotában törnek ki. Aztán elneveti magát Gergő is, és a három barát hangja, mint egy háromszólamú nevetőkórus, betölti a Föld egy pici szögletét.

2. modul: Táplálkozás

Borcsi és Lapu

1. osztály 1. óra
Medvereggeli

– Lapu, Lapu, ébredj fel!

– Jó. Mindjárt.

A kislány megrázza az apukája széles vállát.

– Nincs idő lustálkodásra, te álomszuszék Lapumedve! Ma lesz az első napom az iskolában!

– Téli álmot alszom... Anyu...?

– Anyu ügyeletes a kórházban, még nem ért haza. Tegnap megbeszélted vele, hogy te viszel, nem emlékszel? Amúgy sem lehet ősszel téli álmot aludni.

– Iskola... Borcsi, igazad van! Még a végén elkészünk! Gyorsan keressük meg a ruhádat!

– Nyugi, már felöltöttem.

– Copf?

– Hajpántot tettem fel, hogy ne kelljen bénáznod a copffal. Bocs, de nem vagy túl ügyes az ilyen dolgokban.

– Medveujjakkal reménytelen... Reggeli?

– Anyu kikészítette az asztalra. Neked kávé, nekem gyümölcslet és sajtos kiflit. Meg retket.

– Kávé... Sok kávé készített ki, ugye?

– Jaj, Lapu! Inkább neked adom a kiflim csücskét, hogy egyél valami rendeset.

Lapu felnevet, és végre kikászálódik az ágyból.

– Inkább mézet kérek meg málnát. Esetleg egy kis gilisztát. Mint minden rendes medve, akit felfernek a téli álmából.

Amíg a kislány nekiáll a reggelinek, Lapu villámgyorsan felkapkodja a ruháit, aztán csatlakozik Borcsihoz. Végül mégis elfogadja a sajtos kifli csücskét, és a csücsökkel a kezében hirtelen a fejéhez kap. A kifli elrepül, pattog a konyha kövén, aztán megállapodik a sarokban. De Lapu mégsem ettől esik kétségbe:

– Borcsi, a táskád össze van készítve?

– Anyu összepakolt mindent. Jó sok cuccot kell vinnünk, mindenféle ízét.

– Izét?

– Amiről fogalmam sincs, micsoda, de majd megtanulom.

– Akkor már csak egy dolog van hátra...

– Megkeresni az elrepült kiflit?

– Hopp, itt is van! Porcicával már nem olyan fincsi. De nem erre gondoltam.

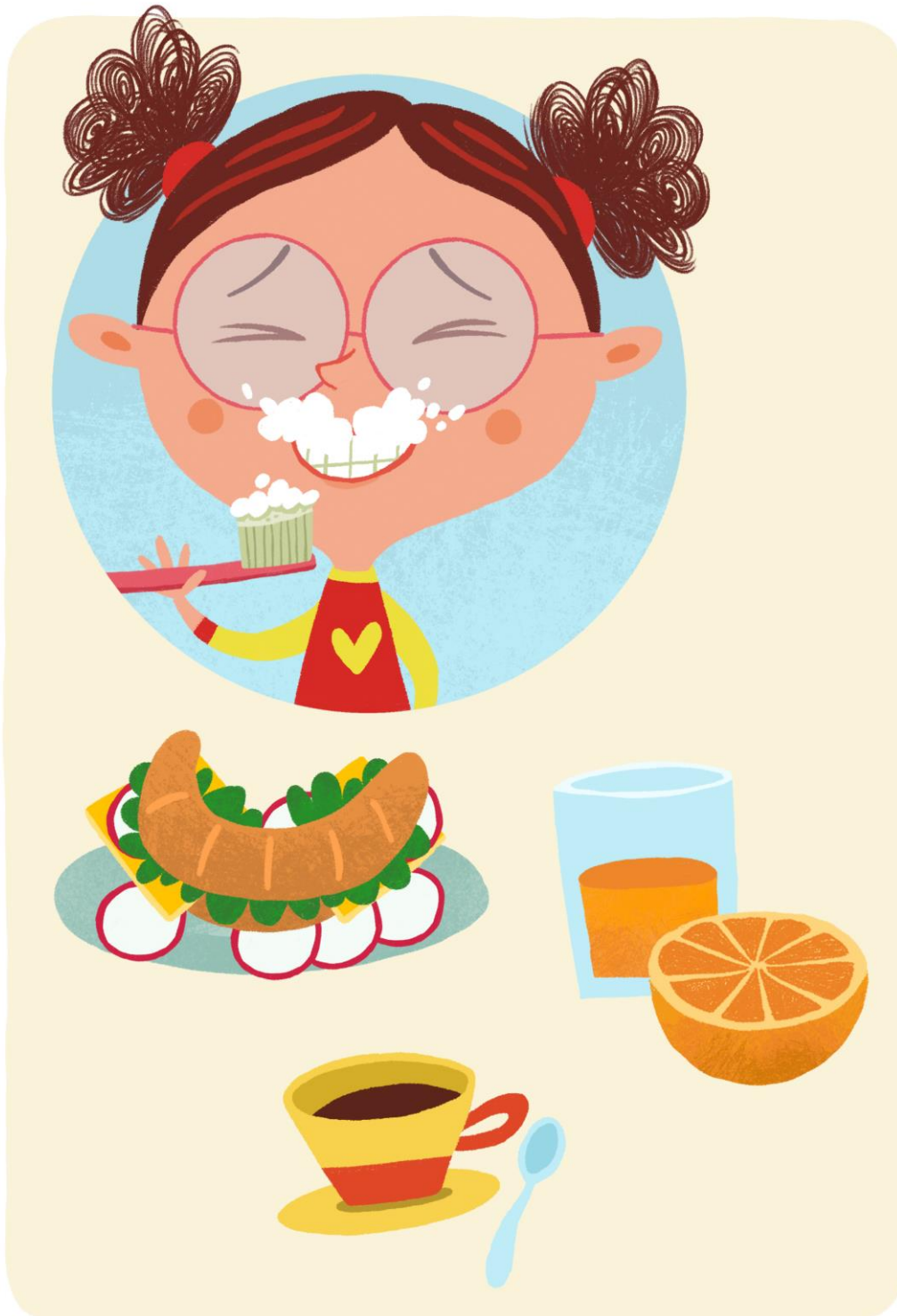
– Zsepi? Az is van. Hátha rám jön a tüszögés.

Lapu a fejét csóválja.

– Addig nem indulunk, amíg fogat nem mostál!

Borcsi elmosolyodik, aztán visszavág:

– Jó, de akkor mindketten mossunk fogat, és rajzoljunk fogkrémbajuszt! Csak hogy ne izguljak. Mert az első nap előtt egy kicsit izgulok ám!

1. osztály 2. óra
Zeller hadművelet

– Szia, Borcsi, milyen volt a sulis?

– Szia, Lapu! Nagyon jó volt. Képzeld, az osztályfőnökünket Szandi néninek hívják, és csillogós a cipője. Az osztályban olyan sokan vagyunk, hogy teljesen belezavarodtam a nevekbe. Csak arra emlékszem, hogy a mellettem ülő lányt Lilinek hívják, és úgy néz ki, mint egy tündér, de komolyan! Annyira gyönyörű, csak...

– Vinnyogó hangja van?

– Jaj, Lapu, dehogyis! Csak egy kicsit csúnyának érzem magam mellette.

– Ne viccelj már, mit számít egy tündér egy igazi hercegnő mellett?

Borcsi megvigasztalódik.

– Anyu otthon van?

– Igen. És adott nekünk egy fontos feladatot. El kell mennünk a piacra. Lehet, hogy a tündérek szivárványt esznek, de a hercegnőknek rendes kaja kell. Meg a Lapuknak is.

– Mit kell vennünk?

– Mindenféle izét.

– Amiről fogalmad sincs, micsoda, de majd megtanulod?

– Pontosan!

Borcsi és Lapu beszélgetés közben megérkeznek a piacra, és Anyu bevásárlólistája alapján elindulnak az árusok között.

– Nézd, Lapu, ott a tejfölös néni! Vigyünk joghurtot!

– Joghurt nincs a listán.

– Nem baj, de finom. A néninek van sajtja is, az a sós, amit Anyu úgy szeret.

– Feta?

– Az. Meg olyan színes, fűszeres is vehetünk, mert azt meg én imádom.

– Ez az, Hercegnő! Támadjuk meg a nénit!

A tejfölösnéni után a halas következik, ahol Borcsi befogja az orrát, mert utálja a halszagot. De Lapu jó sokáig válogat, mert nagyon szereti a halat, főleg ha Anyu jó ropogósra süti a sütőben. Már a zöldségesnél toporognak, böngészik a választékot. Lapu hol a listára néz, hol a pultra:

– Alma, szilva, paradicsom, uborka, tíz tojás oké. De szerinted melyik lehet a zeller?

– Szerintem ez! – Borcsi egy fehér gumót forgat a kezében.

– De ennek retkeszaga van!

– És ez?

– Ez fekete. És ennek is retkeszaga van. Nézd csak, ez viszont akár zeller is lehet!

– Jaj, Lapuci, azonnal tedd le! Tutira felismerem a legfőbb ellenségem, a karalábét! Inkább ez az izé lehet az.

– Azt meg én ismerem meg. Cékla. Vagy édesburgonya. Esetleg csicsóka. Igazából lövésem sincs.

– És ez a zöld gizgaz? A zeller nem ilyen fűszerű izé?

– Hm. Mi van, ha petrezselyem? Tanácstalan vagyok, Hercegnő.

– Tudod mit, Lapu? A karalábé kivételével vegyük meg mindegyiket, és valamelyik csak zeller lesz közülük. A többit meg Anyu megcsinálja salátának.

Lapu bólint, és átnyújtja az eladónak a nagy kupac zöldséget. Az eladó leméri, beleteszi Lapu kosarába, és amikor Lapu fizet, búcsúzásként egy göcsörtös, piszkosfehér gumót ad a kezébe:

– Úgy látom, a zellert végül nem sikerült megtalálni. Fogadják el, ajándékba adom.

1. osztály 3. óra

Az alku

Az asztal csodaszépen megterítve várja Laput. Borcsi még megigazgatja a pohárba hajtogatott szalvétát, fél centivel arrébb húzza a villát. Anyu a tűzhelynél áll, az asztal felé pillant:

– Fejedelmi lett!

De Borcsi már nem hallja, mert az előszobában kattan a zár, nyílik az ajtó, és Borcsi szalad, hogy üdvözlje az apukáját. Lapu a levegőbe szimatol:

– Hú, micsoda mennyei illat! Csak nem te főztél, Hercegnő?

– Anyu főzött, de én terítettem!

Lapu lepakol, papucsot húz, aztán kezet mos, és vezetik az illatok az asztal felé. Mindenki leül, Anyu pedig hozza a levest. Lapu élvezettel nézi a terítéket, kihúzza a szalvétát a pohárból, és az ölébe teríti. Borcsi összeszedi a bátorságát, nagy levegőt vesz, és megszólal:

– Anyu, Lapu, szeretnék tőletek kérdezni valamit.

Lapu széles mosollyal kevergeti a mélytányérjába mert lágy, márványszínű levest.

– Nyami, zellerkrémleves, a kedvencem! Kérdezz csak, Borcsi!

Anyu gyanakszik, a homlokát ráncolja, és közben Borcsinak is merni akar.

– Köszönöm, én inkább nem kérek. Az illata alapján nem nagyon barátkoztam meg a zellerrel. Na jó, egy picit, hogy megkóstoljam. És kérdezhetek?

– Persze.

De Borcsi mégsem kérdez, inkább megkóstolja a levest, és megállapítja, hogy az íze éppen annyira nem barátságos, mint az illata. Már-már olyan, mint a karalábé. Amikor a szülei végeznek, Borcsi összeszedi a mélytányérokat, aztán következik a fűszeres és szaftos mediterrán csirke, ami az anyukája specialitása, meg a görög saláta, és egy kis petrezselymes rizs. Ennyi finomság mellett Borcsi nem jut szóhoz. Már a desszertnél járnak, amikor Lapunak eszébe jut:

– Mit is akartál kérdezni, Hercegnőm?

Borcsi gyorsan bekap még egy falat szilvás lepényt, hogy erőt merítsen, aztán lenyeli, sóhajt, és csak akkor kérdezi meg:

– Anyu, Lapu, mit szólnátok hozzám, ha lenne egy kiskutyám?

Most Anyu és Lapu kap be még egy falat szilvás lepényt.

– Borcsikám, te allergiás vagy... – szólal meg nagy nehezen Anyu.

– A macskaszőrre, a pollenre és a porra! De a kutyaszőrre nem – vág közbe Borcsi.

A szülők összenéznek, aztán Lapu elmosolyodik:

– Tudod mit? Nekem nincs ellenemre egy kiskutyá, de azért várjunk még velem egy kicsit. Majd ha tízéves leszel, akkor kaphatsz egyet.

– De az még két év!

– Már csak két év.

Borcsi emésztgeti a hallottakat, aztán felnevet:

– Hurrá! Lesz egy kiskutyám! Ez volt a világ legfinomabb ebédje, és mostantól még a zellerkrémlevest is szeretem!

– No és a karalábét? – kérdezi nevetve az anyukája.

– Nem is tudom... Talán ha... Két kiskutya?

2. osztály 1. óra
Úrkaja

Borcsiék otthonának a konyha a szíve. Kertre néző ablakán át egész délután besüt a nap, és ha kinytják, fűszernövények friss illata tölti be a lakást. Anyu gyakran nincs itthon, mert nővér egy kórházban, és sokszor ügyeletes éjszaka is. Lapu leginkább a dolgozószobába vonul be, mint egy medve a barlangjába, és a számítógépén dolgozik. Ilyenkor nem szabad zavarni. De ha otthon vannak mind a hárman, akkor a konyhában találkoznak. Szép nagy, ovális asztaluk van, körülötte sok vendég elfér. De most csak Borcsi és Lapu ül egymással szemben, előttük egy kistányér, a kistányéron egy piros kapszula, és mindketten azt bámulják.

– Szóval azt mondd, Borcsi, hogy ezt egy földönkívülitől kaptad?

– Igen, pontosan. Marvinnak hívják az új osztálytársunkat, és a Marson született.

– De ember. Nem olyan izébizé fejű űrlény, igaz?

– Igen. Az anyukája is ember, és az apukája is ember.

– Olyan gyerek, mint ti, az osztálytársai.

Borcsi elhallgat egy pillanatra.

– Vagy mégsem? – kapja fel a fejét Lapu.

– Háááát, nem zöld, és nincsenek csápjai, de azért elég furcsa. Mint ez a kapszula is bizonyítja. Marvin azt mondta, ez egy szelet almás pite. Tízórára hozott egy dobozzal, és mindenkit megkínált belőle, de csak Kornél fogadta el. Szandi néni meg leszidta Marvint, hogy nem szabad ilyeneket hozni a suliba, és elrakatta vele. Marvin annyira elszomorodott, hogy szünetben odamentünk hozzá Lilivel, és kértünk egyet-egyet, de megenni nem mertük.

Lapu óvatosan két ujjá közé csippenti a kapszulát, és megforgatja.

– Kíváncsi vagyok, mi lehet benne. Borcsi, te tudod, mi kell az almás pitéhez?

– Alma.

– Dinnye – vágja rá Lapu.

– Dinnye nem.

– Te vagy dinnye, Hercegnő. Tudom, hogy alma kell bele, de miből készül a pite? Te már süttöttél Anyuval, nem? Tudod, hogy én zöld vagyok mindenhez, aminek nincs képernyője.

– Liszt. Meg cukor. Meg vaj. Meg tojás. Többre nem emlékszem.

– Hát ebben legfeljebb egy fél kolibrítójás fér el! – mondja Lapu, és egy fogpiszkálóval méricskéli a kapszulát.

– Lisztből se sokkal több – teszi hozzá Borcsi.

– Akkor hogy lesz belőle pite?

– Marvin azt mondta, bele kell dobni egy pohár vízbe, és feloldódik.

– Pitelél!

– Olyasmi. Marvin szerint az űrhajósok ilyeneket esznek.

– Hát ebben van valami. Mindenféle pasztillákat, tubusokat meg szárított cuccot visznek magukkal az űrbe. Kipróbáljuk?

Félbeszakítja őket a bejárati ajtó kattanása, ugyanis megérkezik Anyu. Lepakol, papucsot húz, és ott találja Borcsit meg Laput a konyhában, az asztal fölé hajolva. Amikor meglátja a kapszulát, ijedten kiált fel:

– Atyaég, mi ez?

– Ne izgulj, Anyu, csak egy kapszula, amit a földönkívüli osztálytársamtól kaptam.

– Nem hiszem, hogy megnyugtattad... – fintorog Lapu.

– Hányszor mondtam neked, Borcsi, hogy semmilyen gyógyszert vagy gyógyszernek látszó dolgot nem szabad elfogadni! Rövid úton megy a kukába!

Borcsi és Lapu együtt kiált fel:

– Neeeeeee, ne dobd ki, ez űrhajós kaja!

De már késő.

– Akármi is, nem bízom benne.

Fancsali arcukat látva Anyu megsajnálja őket, és két szép, mosolygós almát tesz az asztalra. Borcsi és Lapu megenyhülve rágcsálják az almát, csak Lapu morog egy kicsit a foga alatt:
– Soha nem fogom megtudni, hogyan kerül bele a kapszulába az almáspite.

2. osztály 2. óra
Barátnők

Borcsi és Lili padtársak és legjobb barátnők. Sok dologban hasonlítanak, és sokban különböznek egymástól. Például mindketten szeretik az olvasást, de a matekot Lili utálja, míg Borcsi abban a legjobb. Mindketten szívesen viselnek színes hajgumikat, de Lili szőke, Borcsi pedig barna. Az állatokat is mindketten szeretik, de Lili a lovakért van oda, míg Borcsi kedvencei a kutyák. Lili szerint azért olyan jó barátnők, mert hasonlítanak, Borcsi szerint meg azért, mert különböznek.

Napsütéses tavaszi idő van, a két lány tanítás után az iskola kerítésén ülve várja a szüleit. Ebben is hasonlítanak: leggyakrabban mindkettőjükért az apukájuk szokott jönni. Gergő viharzik ki a kapun, és odakiált a lányoknak:

– Mi van, Lilike, elfelejtett Apuci?

Lili elvörösödik, pattanna fel a kerítésről, de Borcsi gyengéden visszahúzza:

– Hagyd, nem érdemes felhúzni magad.

– Annyira utálom Gergőt! A legidegesítőbb gyerek az osztályban! Sőt, az egész iskolában.

– Szerintem tetszel neki, csak furán fejezi ki.

– Attól, hogy tetszem neki, nem kéne állandóan beszólnia.

– Hát ebben igazad van.

Lili elmosolyodik, de azért idegesen nézegeti az óráját.

– Gergőnek igaza van, Apu tényleg késik.

– Ne izgulj, biztosan nem felejtett el. Még az enyém sincs itt.

Lili megvonja a vállát, aztán kotorászni kezd a táskájában, és közben mesél:

– Előfordult már, hogy bütykölt a motorján, és nem vette észre, hogy elszaladt az idő. Szandi néni vitt haza. Nem tudom, mit mondott akkor Apunak, de utána egy hétig minden reggel beértem a suliba, és minden délután időben jött értem. Kérsz gumicukrot? Macis.

Borcsi habozik.

– Az anyukám nem szereti, ha ilyeneket eszem. Inkább gyümölcsöt ad édesség helyett. Vagy zöldséget.

– Fúj. Apu mindent megenged. Gondolhatod, hogy nem a répára kattanok rá.

– Én szeretem a répát.

– Nekem nem nagyon jönnek be a zöldségek. De a bambuszrügyet meg a csírákat szeretem. Apu nem tud főzni, de az ázsiai konyhát csípi, ezért gyakran járunk kínai meg vietnámi étterembe. A szusiba például mindketten bele tudnánk fulladni.

– Egyszer kóstoltam, de rettenetes az íze. Fura az állaga, olyan nyálkás az egész. És nyers hal van benne!

– Az a legjobb az egészben! Na mi lesz, veszel macit?

– Na jó, egyet. Annyi nem árthat.

Miközben együtt rágcásálják a gumicukrot, Lili újra az órájára néz. Borcsi már látja Lapu öreg autóját, ahogy döcögve befordul az utcasarkon, és megsajnálja a barátnőjét:

– Lili, mi szívesen hazaviszünk.

Ekkor az utca másik végén felbőg egy motor, és egy pillanat múlva a járgány csikorgó kerekkel áll meg a lányok előtt. A motoros leveszi a fejéről a bukósisakot. Kék szemű, borostás férfi köszön a lányokra, a szeme sarkában szétszaladnak a nevetőránccok.

– Bocs, Tökmag, nagy volt a forgalom. Jössz?

Egy bukósisakot dob Lili felé. Lili elkapja, felveszi, aztán búcsút int Borcsinak. Felül az apukája mögé, és már robognak is, copfja zászlóként lobog a sisak alatt. Lapu öreg autója csak most ér Borcsi elé. Lefékez, aztán Lapu kinyitja az ajtót:

– Heló, Borcsi. Ki volt ez a menő csávó?

– Lili apukája.

Lapu elismerően fütyönt:

– Ez ám a vagány, motorral járni iskolába!

Borcsi elgondolkodik. Beül a gyerekülésbe, becsatolja a biztonsági övet, és csak utána szólal meg:

– Lili az apukájával él, mert az anyukája külföldre költözött. Lehet, hogy menő motorral járni, meg hogy Lili kap gumimacit, én meg nem...

Lapu kétségbeesett arcot mímél:

– Te medvét ennél? De hiszen én is medve vagyok.

– Jaj, Lapumedve, nyugi. A lényeg, hogy hiába gyönyörű Lili, és tök menő cuccai vannak, azért nem szeretnék a helyében lenni.

– Akkor megnyugodtam.

Borcsi komoly arca mosolygósra változik:

– De azért ne érezd magad biztonságban! Egy gumimedvét igenis kíméletlenül felfaltam!

2. osztály 3. óra

Mikrobadetektor

Amikor Anyu nagynénje, Georgina néni meglátogatja Borcsiékat, Anyu egész délelőtt takarít, Lapu pedig inkább átmegegy a barátjához meccset nézni, csak ne kelljen vele találkoznia. Borcsi kétszer is fogat mos, és gondosan ellenőrzi a ruháját meg a kezét, nehogy Georgina néni felfedezzen egy koszfoltot.

Kopognak, Borcsi nyitja ki az ajtót:

– Csókolom, Georgina néni.

Georgina néni először benéz az előszobába, ellenőrzi, elég tisztaság van-e, és csak utána lép be. Az ajtót is a könyökével húzza be, így nem kell megfognia a kilincset.

– Szervusz, kincsem. Nem adok puszit, mert bujkál bennem valami nyavalya.

A néni leveszi a cipőjét, Borcsi pedig a konyhába vezeti.

– Szervusz, Zita kedvesem. Rettenetesen mocskos ez az egész utca, hogy bírjátok? Ilyen körülmények között már biztosan porallergiám lenne...

Borcsi lelkesen közbeszól:

– Georgina néni, nekem porallergiám van!

– Pontosan erről beszélek! Nekem egy kis kosz elég, és máris megbetegszem. Aztán az a rengeteg kutyapiszok! Nem is tudom, hogyan képesek az emberek elviselni az állatokat maguk körül.

– Én is szeretnék egy kiskutyát, de Anyuék csak akkor engedik, ha elmúltam tízéves.

– És ha megeszed a karalábét – teszi hozzá az anyukája.

Georgina néni harciasan válaszol:

– Én azt mondom, semmiképpen ne legyen kutyátok, semmi esetre sem!

Anyu elmosolyodik, aztán pogácsát és aprósüteményt tesz az asztalra. Georgina néni előveszi az okostelefonját, és a sütemény fölé tartja.

– Csak nem lefotózkod a sütit? – csodálkozik el Anyu.

– Dehogyan, kedvesem, hova gondolsz? Találtam ezt a remek kis alkalmazást. Mikrobadetektor a neve. Olyan, mint egy zsebmikroszkóp, megmutatja, ha baktériumok vagy ne adj' isten gombák vannak a dolgok felszínén. Nézd csak, kislányom!

Borcsi a telefon képernyője fölé hajol.

– Azta! Mennyi izé van a pogácsán! Tök koszos az egész! Anyu, te ezt tudtad?

Anyu nem sokat foglalkozik a dologgal, kivesz egy pogácsát, és beleharap. Georgina néni és Borcsi elborzadva néz össze, aztán a néni a süteményes táltra mutat:

– Inkább ebből vegyünk.

Mire Georgina néni elmegy, Anyu majdnem az egész tál pogácsát elmajszolja. Még akkor is rágcsál, amikor kiengedi a nénit az ajtón.

– Te nem félsz, hogy megetted azt a sok koszt a pogin? – kérdezi Borcsi.

– Georgina néni tisztaságmániás. Ha kórházi fertőtlenítővel mostam volna le a pogit, akkor sem lett volna elég jó neki. Pedig minden hozzávaló friss volt és tiszta, nem lehet tőle semmi bajunk.

– No de hallottad, hogy Georgina néni mindentől megbetegszik. És azt is mondta, hogy az utcánk szörnyű koszos.

– Ha Georgina néninek bármi baja lenne a kosztól, már rég feldobta volna a talpát. Szerinted mosott kezét, mielőtt evett?

– Azt hiszem, nem.

– Pedig előtte megfogta és levette a cipőjét. Amivel a szörnyű koszos utcán járt! Minden tele van kutyakakival, hallottad!

– Na jó, lehet, hogy Georgina néni túloz. De azért a pogi akkor is gyanús volt.

Anyu gonosz kis mosolyra húzza a száját.

– Mert karalábét sütöttem bele! És nem csak a pogiba, hanem a sütibe is!

Borcsi méregeti Anyut, és megpróbálja kitalálni, vajon komolyan beszél vagy tréfál. Végül kivágja magát:

– Anyu, ezek szerint megettem a karalábét, tehát kaphatok egy kiskutyát! Sőt, akár kettőt!

3. osztály 1. óra
Robbanó piros lap

Az iskola előtt izgatott csapat gyülekezik. Egymással szemben öt dühös szülő áll, meg öt megszeppent gyerek. Gergő anyukája csípőre teszi a kezét, és mérgesen felfújja magát. A hangja is vékony, mint a lufinak, amikor sípolva kiereszti a levegőt:

– Már megint egy beírás?!

– Nyugi, Anyi, most nem csak én kaptam, hanem mind az öten.

– Szerinted ettől megnyugodtam?

Lili apukája egy bukósisakot tart a hóna alatt, azon dobol idegesen.

– Elárulhatnátok, mégis miért kaptatok beírást mind az öten.

– Mert bombát dobtunk a negyedikesekre! – kiált fel Gergő.

Lili bokán rúgja a fiút.

– Muszáj még tovább rontanod a helyzeten?

– Csak próbálom feldobni a hangulatot... – vihog Gergő.

– Jó, hogy legalább a hangulatot nem bombával dobod fel... – súgja Kornél.

A gyerekek kuncognak, csak Borcsi nem. Ő még sosem kapott beírást, nagyon szégyelli magát, és az apukáján, Lapun is látszik, hogy inkább szomorú, mint mérges.

– Mi történt, Borcsi? – kérdezi csendesen Lapu.

Borcsi mesélni kezd:

– Minden a zsemlékkel kezdődött. Meg a negyedikesek új szokásával. Azt találták ki, hogy mindennap a tizórára kapott ennivalóval fociztak nagyszünetben. A tanárok már rengetegszer rájuk szóltak, meg is ígérték, hogy abbahagyják, de aztán valamelyikük újra kicsempészett az udvarra egy zsemlet. És akkor Marvin...

Marvin, aki a Marson született, és csak másodikban érkezett az osztályba, felháborodottan folytatja:

– Nem is tudják, milyen az, ha az ember nem ehet kenyeret! A Marson egyáltalán nem terem búza, se rozs, vagy bármi, amiből kenyér készülhet. Életemben először a Földön kóstolhattam kenyeret... Ők meg rugdosták és összekoszolták!

Elhallgat hirtelen mindenki, csak Marvin anyukája lép egy kicsit közelebb, és a fiú vállára teszi a kezét.

Borcsi folytatja:

– Marvinnak igaza van. Valamit ki kellett találnunk, hogy megállítsuk őket. És akkor Gergő...

– Kitaláltam a bombát!

– Jaj, Gergőci, dugulj már el, hadd mesélje Borcsi! – torkolja le Lili.

– De Lili, ez tényleg az ő ötlete volt! – védi meg a fiút Borcsi. – Gergő mondta, hogy ha valaki szabálytalanul focizik, annak piros lap és kiállítás jár. Mi pedig olyan piros lapot akartunk adni a negyedikeseknek, amire örökre emlékezni fognak.

– És kitaláltam a bombát! – kiált fel megint Gergő, mire már a szülők is elmosolyodnak.

– Pfff, még ha csak bomba lett volna! – veszi át a szót Kornél. – De ez egy hiperszuper, távirányítású konfettiágyú volt!

– Mégis hogyan készítettétek el? – kérdezi Lili apukája.

– Nem is volt olyan bonyolult – magyarázza Kornél. – Az én légdeszkám volt az alap. Arra erősítettük a konfettiszórót, amit egy papírhengerből és lufiból készítettünk. Az interneten láttam a trükköt, csak egy kicsit továbbfejlesztettem.

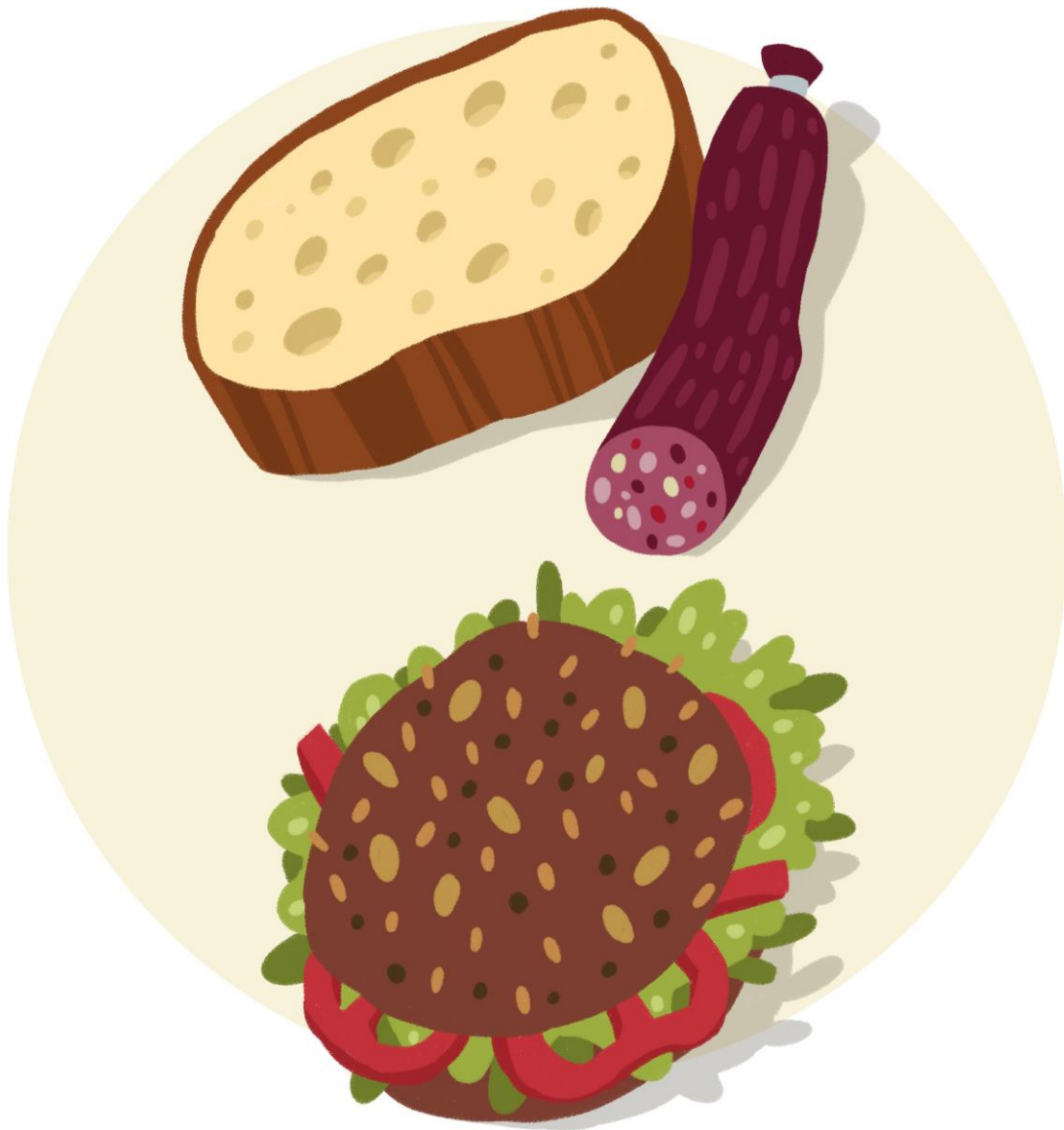
Kornél anyukája felkapja a fejét, de még mielőtt kimondhatná, hogy mostantól Kornél nem internetezhet, a fiú folytatja:

– A távirányításhoz meg Marvin...

Kornél elharapja a mondatot, mert Marvin okostelefonját használták fel erre a célra, pedig azt tilos elhozni az iskolába. Marvin is csak azért csempészte be, hogy a légdeszka távirányítását meg tudják oldani, és egy hatalmas durranás hangját is le tudják játszani. Marvin anyukája szigorúan összehúzza a szemöldökét, de Kornél újra feltalálja magát:

– Szóval Marvin, aki közismerten marslakó, telepátiával a pályára irányította a légdeszkát, és amikor a deszka a negyedikesek közelébe ért, akkor...

– Bummmmm, beborította őket a piros lap, és úgy megijedtek, hogy bepisltek! – kiált fel Gergő. – Tuti, hogy soha többet nem fognak zsemlével focizni!
Hirtelen kipukkad a rosszkedv, mintha valóban eldurranna egy lufi. Lili apukája dobszólót perget az ujjával a bukósisakon, Gergő anyukája csilingelő hangon nevet, Marvin mamája biztatóan simogatja Marvin hátát. Még Kornél szigorú anyukája is mosolyog. Csak Lapu hangja komoly:
– Borcsi, ma este el kell beszélgetnünk otthon!
– Jaj, Lapu, nagyon haragszol? Ígérem, többet soha...
Lapu arca végül megenyhül:
– Épp ellenkezőleg. Klassz csibészek vagytok. Csak éppen tudni akarom, pontosan hogyan kell automata konfettiszórót építeni!

3. osztály 2. óra
Az okoshűtő

Nagyszünet van, a 3. a osztály terme beszélgetéstől és csámcsogástól hangos. Csak két gyerek ül szóltanul: Borcsi és Kornél. Aztán Kornél lassan Borcsihoz sétál.

– Neked sem jön be a kajád?

Borcsi a dobozba begyömöszölt nagy darab kolbászt és ropogós héjú kenyérkaréjt nézi lemondóan. Kornél együttérzően kérdi:

– Hogy sikerült illet hoznod?

– Anyu nem volt otthon, az apukám csomagolta.

Borcsi felnéz, és meglátja az osztálytársa kezében a magos zsemlét, amiből kikandikál egy salátalevél meg egy harsogóan piros paprikaszelet.

– Hát neked hogy jött össze?

– Hajjaj, az elég bonyi. Na szóval van nekünk egy okoshűtőnk.

– Egy micsodátok?

– Az apukám odavan az újításokért. Ez egy olyan hűtő, ami érzékeli, ha elfogy belőle a kaja, és magától megrendeli a boltból.

– Elég menő!

– Sőt, megmondhatod neki, hogy mit szeretnél enni, és azt dobja ki. Mint az italaautomaták. Így nem kell folyton nyitogatni, és nem fogyaszt annyi áramot.

– És kolbász helyett salátás zsömit adott?

– Mondtam, hogy bonyolult a sztori. Az anyukám szerint felszedtem pár kilót, és fogynom kell, ezért diétára fogott. Nincs pizza, nincs csoki, csupa egészséges kajákat etet velem. És nincs esti nasi! Lezárta a hűtőt, és beállította úgy, hogy csak azt vehessem ki belőle, amit ő előre beprogramozott. Namármost a hűtő hangfelismerős.

– Tehát ha te csokit akarsz kivenni...

– Látom, kapisgálsz. Ha csokit kérek, akkor egy joghurtot dob ki. Vagy éppen semmit. No de nem olyan könnyű engem lerázni, ha éhes vagyok! Odaálltam a hűtő elé, jól felfújtam magam, hogy nagyobbak tűnjek, és elmélyítettem a hangom.

– Áááá, apukádat akartad utánozni!

– Anyukámat nehéz lenne, tudod, neki női hangja van...

– És bevette?

– Mondtam neki, hogy adjon egy szelet pizzát. Gondolkodott, pityegett, meg a kijelzőjén tekergett a homokóra. Hozzátettem, hogy adjon egy sört is. Mert ugyebár sört csak felnőtt kér, gyerek tutira nem. Tovább tekergett a homokóra, aztán kidobta ezt.

– Úgy tűnik, nem vette be – jegyzi meg Borcsi.

– Hát nem. Most nézd meg ezt a szendvicset, tele van növénnel, és van benne egy vékony szelet sonkácska.

– Kornél, ez marha jól néz ki!

– Szerintem meg a kolbász gusztá. Borcsi, nem cserélünk?

– Én szívesen cserélnék, de anyukád nem fog megharagudni?

– Nem kell megtudnia...

– No de a fogyókúrád! – aggodalmaskodik Borcsi, de közben vágyakozva nézi a zsemléből kikandikáló salátalevelet.

– Megígérem, hogy lemozgom, hazafelé még két kört légdeszkázok a parkban. De ha ezt meg kell ennem, én rosszul leszek.

Borcsi végül nem bír ellenállni a kísértésnek, gyorsan a szendvicserre nyúl, és beleharap, Kornél pedig ugyanilyen gyorsan csap le a kolbászra és a kenyérré.

– Kornél, azt hiszem, én szeretem az okoshűtőtöket.

– Én meg az apukádat.

Mire vége a nagyszünetnek, a szendviczből és a kolbászból nem marad egy morzsányi sem.

3. osztály 3. óra
Vakáció!

Elérkezett a tanév vége, a gyerekek az utolsó órát a parkban töltik, ott várják a szüleiket. Kornél a légdeszkáján surrog, a biciklipályán szlalomozik, Gergő furva kergeti. Mostanában így fogócskáznak. Marvin a bozótban bogarakat keres, ez a hobbija. A lányok a pavilonnál gyülekeznek, színes fonalat és gyöngyöket fonnak egymás hajába. Olyan a hangulat, mintha egy nyári táborban lennének.

De Borcsi és Lili egy kicsit elkülönül a többiektől. A szökőkút párkányán ülnek, kezükkel a szökőkút vizét fodrozzák.

– Ez az utolsó nap szeptemberig, hogy látjuk egymást. Az egész szünetet Németországban töltöm az anyukámmal – mondja szomorúan Lili.

– Még jó, hogy nem a Marson lakik. Képzeld el, szegény Marvinnak milyen nehéz lenne meglátogatni a marsi barátait – próbálja felvidítani Borcsi.

– Tényleg, nem akartok Németországban nyaralni?

– Á, Anyu ragaszkodik a meleghez és a tengerparthoz. Két hétig csak a lábát akarja lógatni, csokibarnára sülni, és legfeljebb keresztretjvényt fejteni. Azt mondja, hogy az ember testének nagy része víz, ezért aztán muszáj vízpartra menni.

– Én szárazföldi sellő vagyok. És szomjas. Nincs nálad valami lötty?

Borcsi kotorászni kezd a táskájában.

– Csak ez van!

Egy műanyag dobozt vesz elő. Leveszi a tetejét. Csíkokra vágott zöldség van benne.

– Fújj, mi ez? – húzza el a száját Lili.

– Karalábé.

– De te nem is szereted a karalábét!

– Tényleg nem szerettem, de volt egy fogadásom Anyuékkal. Évek óta szeretnék egy kiskutyát, és azzal vicceltünk, hogy ha megeszem a karalábét, kettőt is kaphatok. Tudom, hogy nem ezen múlik, de párszor emiatt megkóstoltam, és végül megszerettem. Kutya persze nem lesz, már le is mondtam róla. Majd ha felnőttem leszek.

– Oké, de én valami löttyöt kértem.

– A nyers zöldségben olyan sok a víz, hogy oltja a szomjad.

– Aha. Oké. De akkor is inkább innék egy limonádét. Vagy tudod mit? Vizet!

Lili felpattan a párkányról, és az ivókúthoz szalad. Borcsi tovább fodrozza a szökőkút vizét, megfigyeli, milyen barázdákat rajzol az ujja a felszínre. Arra riad fel, hogy Lili felkiált:

– Nézd, Borcsi, jön az apukád!

A park bejárata felől Lapu közeledik. Leül Borcsi mellé, és széles mosollyal nézi ő is a játékos vízugarakat.

– Ez az egész évben a kedvenc napom! – lelkesedik ő is, és a lányára mosolyog.

Lili futva jön vissza az ivókúttól, és bekapcsolódik a beszélgetésbe:

– Naná, hiszen ez az utolsó tanítási nap!

– Nem azért. Hanem mert ma van a Hercegnőm születésnapja! És Anyuval kitaláltunk valami nagyon, nagyon, nagyon szuper meglepet.

A két lány csillogó szemmel néz Lapura, aztán Lili elszontyolodik.

– Olyan kár, hogy én holnap elutazom, és...

– A mai napon tilos minden szomorúság, Tündérekisasszony. Megbeszéltem az apukáddal, és ma eljössz velünk. Otthon Borcsit várja a hatalmas nagy meglepetés. Na jó, nem is olyan hatalmas...

Borcsi beleharap a karalábéba. Rágcsál, gondolkodik. Aztán sejtése támad:

– Esetleg egy kicsit... szőrös?

Lapu a fejét vakarja.

– Nem mondhatok semmit, de tényleg. Vaúúúúúúú!

4. osztály 1. óra
Robot a dobozban

Egy bolyhos, fehér kiskutya ugrál az utcán, a nyakörvén szív alakú medál, a pórása rózsaszín. A póráz végét Borcsi tartja. Először sétáltatja egyedül Hópihét, és kicsit izgul, hogy rendben odaérjen Lilihez, a barátnőjéhez. Végre megérkeznek. Hópihe csóválja a farkát, és játszani akar a ronggyal, amivel Borcsi megtörli a lábait, mielőtt beengedné Lili szobájába. Letelepednek a szoba közepén a szőnyegre, és Borcsi megcsodálja azt a nagy dobozt, amit a barátnője Németországból hozott. Hópihe is lázasan körbeszimatolja. A pici kutya csupa izgalom, az összes szőrszála remeg.

– Olyan, mint egy remegő pom-pom! – mondja Lili nevetve.

– Biztos egy csomó német kutya szagát érzi rajta. Amúgy mi van benne?

– Egy robot. Anyuék cége készítette. Ez lesz a legmenőbb játék jövőre, és én vagyok az egyik tesztgyerek. Illetve mi ketten, mert mindenképpen meg akartalak várni az összeállításával. Közösen jobb móka!

Lili felemeli a doboz tetejét. Tele van fényes alkatrészsel, szerszámmal meg egy sok oldalas szerelési útmutatóval. Borcsi elámul:

– Húha, és ez tényleg működni fog?

– Aha. Napelemes.

– És biztos vagy benne, hogy össze tudjuk rakni? Nem kéne megkérnünk apukádat...

– Ugyan már! Apa mindent össze tud rakni, a motorját is folyton megbütyköli. Pont az a lényege a tesztnek, hogy kiderüljön, hogy gyerekek is meg tudják-e építeni.

– De Lili, ennek német nyelvű az útmutatója! Én nem értek németül.

Lili tanulmányozza a leírást, aztán elkezdi szétpakolni a doboz tartalmát, és közben magyaráz:

– Figyu, ez nem is annyira bonyolult. Kétféle elem van. A nagyok az alapelemek, ezekről elég jól ki lehet találni, mi mire való.

– Már látom is! – kiált fel Borcsi, és kikapja az egyik elemet a dobozból. – Itt a feje! Vagyis a feje fele.

– Igen. Szóval az alapelemek adják a vázát. Itt a rajz, hogy kell összerakni. Egyszerű, mint a legózás.

– Oké, ez tényleg nem tűnik bonyolultnak. De mik ezek a műtyürkék?

– Várj, elolvasom. Itt azt írja, hogy mikroelemek. Összekapcsolják a nagy alkatrészeket, meg kiegészítik, meg egyáltalán, működőképessé teszik.

– Hát tényleg elég mikrók. Hé, Hópihe, menj arrébb, mert elgurulnak a darabok!

Borcsi arrébb tereli Hópihét, és a kiskutya végre elnyugszik a szőnyegen. Csak néha emeli fel kíváncsian a fejét, amikor a két lány hangosabban pattintja össze az elemeket.

– Baj van – mondja Lili. – Egy elem hiányzik!

– Milyen?

– Mikroelem. Olyan, mint egy csavar, csak kétfelé ágazik a vége.

A két lány lázasan kotorja a dobozt.

– Nem tudjuk helyettesíteni valamivel? – kérdezi Borcsi.

– Attól tartok, nem. Ez a legkisebb elem, és ha nincs meg, akkor lóttak az egésznek. Biztos a kutyád keverte el az előbb.

– Azért nem kell mindent rá kenni! Látod, milyen szépen fekszik.

– De az előbb itt szimatolt. Mi van, ha lenyelte, és baja lesz tőle?

– Várj, inkább megnézem, nem gurult-e be az ágy alá. Van elemlámpád?

Lili az ágy alá világít, Borcsi pedig bemászik, és tüszögni kezd.

– Haaapci! Jaj, elfelejtettem a porallergiám! Haaapci!

– Gyere ki gyorsan, majd én bemászom!

– Már megvan. Haaapci!

Hamarosan minden alkatrész a helyére kerül, és a szoba közepén ott áll Roborolf, a robotkutya. Pont akkora, mint Hópihe, de fényes felülete fekete, és barna folt keretezi a szemét.

– Szemüveges – kuncog Borcsi.

– Bekapcsolom! – szól Lili izgatottan, és megnyomja a kutya nyakörvén lévő piros gombot. A kutya szeme halványan világítani kezd. Lili a távirányítóért nyúl, és megérint egy jelet a képernyőn, erre

Roborolf csóválni kezdi a farkát. Hópihe eddig nyugodtan feküdt a szőnyegen, de a mozgásra felemeli a fejét, a fülét hegyezi. Roborolf lassan jobbra fordítja a fejét, mire Hópihe balra. Aztán Roborolf leül, Hópihe pedig felugrik. Lili Borcsira sandít, a barátnője beleegyezően biccent, és Lili újra megérint egy gombot. Roborolf feláll, és ugatni kezd. Erre Hópihe olyan gyorsan bespurizik az ágy alá, hogy a lába megcsúszik a padlón, és salátává gyúri a szőnyeget.

A két lány úgy nevet, hogy a könnyük is kicsordul, aztán lekapcsolják Roborolfot, kihalásszák Hópihét az ágy alól, és kárpótlásul a nagy ijedtségért elviszik a parkba sétálni.

4. osztály 2. óra
Közvélemény-kutatás

Borcsi osztályában a legfurcsább srác kétségtelenül Marvin. Nem is az a legkülönlegesebb benne, hogy a Marson született, és csak második korában költözött a szüleivel a Földre, hanem az, hogy a leghétköznapibb dologra is pont úgy tekint, mint egy földönkívüli.

– Hiszen marslakó, mit vársz tőle! – jegyzi meg Gergő az ebédlőben, és finnyogva félretolja a kelkáposzta-főzeléket. Amit persze Marvin nagy élvezettel fogyaszt, és minden kanál ételt megszemlél, mielőtt a szájába lapátolja.

– Te szabad szemmel is látod a baktériumokat a felszínén? – kérdezi Borcsi.

Marvin úgy néz Borcsira, mintha álomból ébredne. Arcán zavart mosoly ül.

– Anyunak van egy nagynénje, aki a telefonján mikrobatetektor alkalmazást használ, hogy lássa, nem koszos-e, amit eszik – magyarázza Borcsi. – Kicsit dilis, tudom. De pont úgy vizsgálhatja az ételt, mint te.

– Dehogysis! Senki sem látja a baktériumokat. Csak éppen olyan szép ez a főzelék!

– Na jó, hozzád képest Georgina néni nem is annyira dilis.

– Miért? Szerintem tényleg szép. És finom is. A Marson nincs élet, legfeljebb a jégsapkák alatt, a vulkáni hőforrásokban él valami baktériumféle, amit persze nem látni szabad szemmel. Az üvegházakban próbálnak zöldséget meg algákat termesztetni, de valahogy nincs íze semminek. Itt meg minden zamatos és sokízű.

– Látod, erre nem is gondoltam.

Marvin újra elmerül a kelkáposzta-főzelék élvezetében, Borcsi pedig elhatározza, hogy közvélemény-kutatást végez. Felírja egy üres füzetbe: „Képzeld el, hogy a Marsra költözöl, és mostantól csak tablettákban és kapszulákban jutsz ennivalóhoz. Egyféle ételt azonban magaddal vihetsz a Földről. Mi lenne az?”

– Hát gumicukor! – vágja rá Lili.

– Ne már, abban nincs semmi, csak cukor meg egy csomó színezék.

– Van belőle vitaminos is! És legalább sokféle íze van. Marvin is azt mondja, hogy az a legjobb a földi kajákban!

– Reménytelen eset vagy... – legyint Borcsi.

Aztán megkérdezi a többieket is, és mindenkitől más választ kap. Kornél pizzát venne magával, Gergő húst hússal, Szandi néni, az osztályfőnök pedig almát.

– Méghozzá nyári almát. Annak nagyon különleges a zamata! – mondja lelkesen.

Otthon Borcsi újra áttanulmányozza a füzetet. Közben Lapu a háta mögé somfordál, és belekukkant a füzetbe.

– Mit tanulsz, Hercegnőm?

– Jaj, Lapu, nagyon megijedtem, úgy osontál mögém, mint egy betörő!

– Betörök a füzetedbe. Titkos?

– Dehogysis! Készítettem egy közvélemény-kutatást. Megkérdeztem a többiektől, hogy ha egyetlen ételt vihetnének magukkal a Marsra, mi lenne az. Annyi marhaságot mondtak!

– Marhafület?

– Nem, de felírom azt is.

– Te mit vinnél? – kérdezi Lapu.

– Egész nap ezen gondolkodtam. Arra jutottam, hogy karalábét!

– Hiszen te utálod a karalábét! Az a legfőbb ellenséged.

– Gondolj csak bele, a karalábé tele van vízzel meg vitaminnal. Szerintem sokáig el lehet rajta élni.

– Az ám! Van benne kálium, kalcium, magnézium, folsav, C-vitamin meg egy csomó egyéb hasznos cucc.

– Folsav?! Honnan tudsz ilyeneket?

– Alaposan utánanéztam. A lányom ellenségeit ki kell ismernem, hogy kíméletlenül le tudjak velük számolni.

– És hogyan számolsz le velük?

- Nem egyértelmű? Megezzem őket – mondja nevetve Lapu.
- Na jó, és te mit vinnél magaddal a Marsra? Marad a marhafül? – kérdezi Borcsi.
- Én Anyut vinném, meg téged.
- De Lapu, mi nem vagyunk enivalók!
- Dehogynem. Ennivaló gyümölcsök vagytok.
- Haha. Én karalábégyümölcs, igaz? És Anyu?
- Anyu az a gyümölcs, aki még a marsi purulykamoszatból is finomat főz. Te pedig az a gyümölcs vagy, aki nélkül az epertorta is ehetetlen kavics.

4. osztály 3. óra

Utazás az étkezőasztalon

Ahogy beköszönt a vakáció, rendszerint szétszéled az osztály, de idén a szünet első napján Borcsi vendégül látja az egész csapatot, ugyanis ma ünnepli a születésnapját. Kint ül a kerítés szélén, és várja a vendégeket. Hamarosan felhangzik egy motor hangja az utcából, és Lili apukája fékez le a ház előtt. Borcsi kirohan, nyomában Hópihe. A hófehér kiskutyának lifeg a füle, a farkincája és a szív alakú medál a nyakörvén. Megszimatolja a jövevényeket, és amikor megbizonyosodik róla, hogy kedves ismerősről van szó, összeviszsa nyalogatja Lili kezét.

– Fugg, Hópihe, most moshatok kezét!

– Szia, Lili, de jó, hogy te értél ide először, legalább mindent meg tudok mutatni. Annyit dolgoztunk Anyuval, hogy szép legyen a kert a partira!

Lili apukája leül a nappaliba Lapuval beszélgetni, Borcsi pedig a kertbe vezeti a barátnőjét. Kezet mosnak a kerti csapnál, aztán letelepednek egy hintaszékbe. Lili elámulva néz körül.

– Hát ezt fantasztikusan megcsináltátok! A sok girlandtól olyan az egész, mintha egy tündéerkertben járnánk.

– Majd meglátod, milyen szép lesz este, ha világítanak a lampionok. Mert a buli sötétedésig tart ám, és Lapu meglepetéssel is készült.

– És mi van a rengeteg tálban az asztalon?

– Természetesen enivaló, de hogy mi, azt még nem árulhatom el.

– Én is készültem meglepetéssel. Odaadhatom most?

– Örülnék neki. Amikor mindenki itt lesz, úgysem tudok majd csak rád figyelni.

Lili egy picike csomagot húz elő a háta mögül.

– Boldog születésnapot, Borcsi!

Borcsi a tasakban egy kis dobozt talál, abban pedig egy bőrszíjra fűzött medált.

– Én készítettem – teszi hozzá Lili.

– Ez egy karalábé! Nagyon cuki!

– Annyit rágtál mellettem karalábét idén, hogy nem tudtam kihagyni.

Közben megérkezik a következő vendég, Marvin. Aztán Kornél lép be a kapun, és a húga, Szonja, utánuk Szandi néni. Szép lassan összegyűlik az egész osztály meg egy csomó barát, testvér, szülő. Nevetéstől és beszélgetéstől zsong a kert. Amikor mindenki megérkezik, Anyu és Borcsi odalép a hosszú asztalhoz, amit a kert közepén állítottak fel, és elkezdik leemelni a tálak tetejét. A vendégek az asztal köré gyűlnek, és elámulnak.

– Mennyi minden! Nézzétek, a tálak mellett zászlócskák is vannak!

– Marsi zászló nincs? – kérdezi Marvin.

Kornél összehúzott szemöldökkel jár körbe, és minden zászlót megvizsgál.

– Borcsi, merre van az olasz zászló? Hol a pizza?

– Ott van a görög saláta mellett, de nem pizzát készítettünk, hanem rizottót, szárított paradicsommal és friss bazsalikommal.

Kornél kicsit morog, aztán megkóstolja az ételt, és megenyhül.

– Na jó, mostantól a rizottó is jöhet. Azt hiszem, csípem az olasz kaját.

Marvin ráksalátát tesz a tányérjára, de evés előtt hosszasan tanulmányozza a garnéla testfelépítését.

– Kár, hogy a páncélja már nincs rajta – morogja, aztán bekapja a rózsaszín rákocskát.

Lili egy tál szusi előtt tépelődik, melyik kis helyes göngyöleget tegye a tányérjára. Gergő a svéd húsgolyóból vesz annyit, hogy egy el is gurul. Már mindenki javában eszik, amikor hirtelen Hópihe rohan ki a lakásból, a nyomában Lapu:

– Fogjátok meg! Megpróbáltam bent tartani, de kinyitotta az ajtót!

Hárman ugranak Hópihe után, de a kiskutya gyorsabb: felugrik egy székre, aztán az asztalra, és ráveti magát a svéd húsgolyókra. Lapu utána, de a kavarodásban véletlenül felborítja a hibiszkuszteát. Vörös lé folyik szét az asztalon, a gyerekek kapkodják el a tányérokat. Hópihe teli szájjal tovább szalad az asztalon. Csörömpölnek a szerte-szét potyogó villák, repül a sok finom falat. Végül Hópihe Marvin előtt köt ki. Marvin hirtelen felkapja, és nevetve a magasba emeli:

– No elég legyen a randalízorásból, kis földlakó, mert elviszlek magammal a Marsra!
Hirtelen mindenki egy kicsit elhallgat. Már mind tudják, hogy Marvin visszamegy a szüleivel a Marsra, ott folytatja az iskolát. A fiú még mindig a kezében tartja a kutyát, és követi Laput a lakásba, hogy bezárják Borcsi szobájába. Közben Anyu és a vendégek lepakolják a kertben az asztalt, és érkezik az epertorta. Amikor abból sem marad egy morzsányi, előkerülnek az ajándékok.
Estére felgyullad a fák ágaira akasztott lampionfüzér, és ennielő helyett társasjátékokkal telik meg az asztal. Majd egyszer csak elalszik minden fény, és következik Lapu meglepetése, a tűzijáték. Borcsi elérékenyölve nézi:
– Ez a legszebb szülinapom!
Lili átöleli a barátnőjét.
– Minden évben ilyen klassz szülinapot érdemelsz, mert te vagy a legjobb barátnő.
Egy kicsit hallgatnak, aztán Borcsi szólal meg:
– De ugye tudod, hogy soha többé nem lesz semmi úgy, mint eddig? Felsősök leszünk, más lesz az osztályfőnökünk, és Marvin is elmegy...
– Azért a szülinapodat megtarthatjuk majd máskor is ebben a kertben. Összejöhetünk minden évben. Lapu is meghallja, amiről a két lány beszélget.
– Naná, hogy jövőre is nagy bulit csapunk! És ígérem, akkora tűzijátékot fogok rittyenteni, hogy még Marvin is látni fogja a Marsról!

3. modul: Egészséges környezet

Marvin a Marsról

1. osztály 1. óra

Gyereklufi

Halkan surrog az űrhajó. Marvin kinyitja a szemét. Az ágy fölötti információs panelen a súlytalanság és az éjszaka piktogramja világít. Marvin kicipzárzza a hálósákját, de ahogy kiszabadul a takaró öleléséből, lebegni kezd, és a kabin plafonjának ütközik. A zajra felébred az anyukája.

– Mi az, Marvin, nem tudsz aludni?

– Pisilni kell.

– Gyere, segítek, nehogy megüsd magad valamiben!

– Anya, ezt a lebegést nem lehet megszokni! Te meg olyan könnyen repülsz, mint a postadrónok a Marson.

– Ugyan már, majd te is megszokod. Na gyere!

Együtt lebegnek át a szűk folyosón, Anya szinte behajtogatja Marvint az űrhajó pici végélfülkéjébe. Visszafelé Marvin kinéz a folyosó kör alakú ablakán.

– Látszik már a Föld? Mikor érünk végre oda?

– Innen sajnos nem látszik, de reggel megnézzük a pilótafülke képernyőjén, jó?

– Anya, mesélj még a Földről! El sem tudom képzelni, milyen lehet.

– Távolról kék, mint egy nagy, világító szem. De ahogy közelebb érünk hozzá, különválnak majd a kék tengerek és a sárga, zöld meg barna kontinensek.

– Meg vörösek is? Ugye a hegyek vörösek, mint a Marson?

– Vannak vörös hegyek, de a Földön inkább zöldek, szürkék, barnák meg fehérek. Ha erdő borítja őket, zöldek, ha sziklásak, akkor szürkék vagy barnák, de az igazán magas hegycsúcsokat hó fedi.

– Élnek ott állatok is, ugye? Szeretnék végre állatokat látni...

– A szúnyogokat utálni fogod.

Ahogy Anya mindenféle földlakóról mesél, Marvinnak újra lecsukódik a szeme. Anya gyengéden megfogja a kezét, és úgy húzza vissza a kabinba az alvó kisfiút, mint egy gyerek formájú lufit.

1. osztály 2. óra
A zenélő fa

Az űrrepülőtér hatalmas beton leszállópályáját tisztára söpri a landoló űrhajó szele, zörögve menekülnek a száraz falevelek és az üres ásványvizes palackok. Szirénázva érkezik három tűzoltó és az orvosi kamion, amit a földi környezettől elszokott utasok szállítására alakítottak ki. Az űrhajó ajtajához lépcső gördül, az ajtó kinyílik. Marvin a szülei kezét szorongatja, és hunyorogva lép ki a nyíláson.

- Anya, nem vettünk sisakot! Meg fogunk fulladni!
- Ne aggódj, Marvin! A Földön simán tudsz lélegezni, nem kell sisak.
- Mennyi levegő! És mennyi fény!
- Hát, ez nem a vörös marsi félhomály.
- Apa, segíts, nem tudok lépni!

Apa bátorítóan simogatja meg Marvin fejét.

- Mert a Föld sokkal jobban magához vonz, mint a Mars. Akár egy jó erős mágnes. Először még furcsa, de majd megerősödsz. És a Föld sokkal, de sokkal szebb, mint a Mars.
- De hát ez egy nagy, szürke sivatag! Hol vannak a havas hegyek, az erdők, meg az állatok, amikről Anya mesélt? Azt mondta, ez a hely hemzseg az élőlényektől, de itt még egy szúnyog sincs! A Föld egyáltalán nem barátságos!

Közben orvosok és segítők érkeznek, az egyikük könnyedén az ölébe kapja Marvint, és a kamionba viszi.

Óriás – gondolja Marvin.

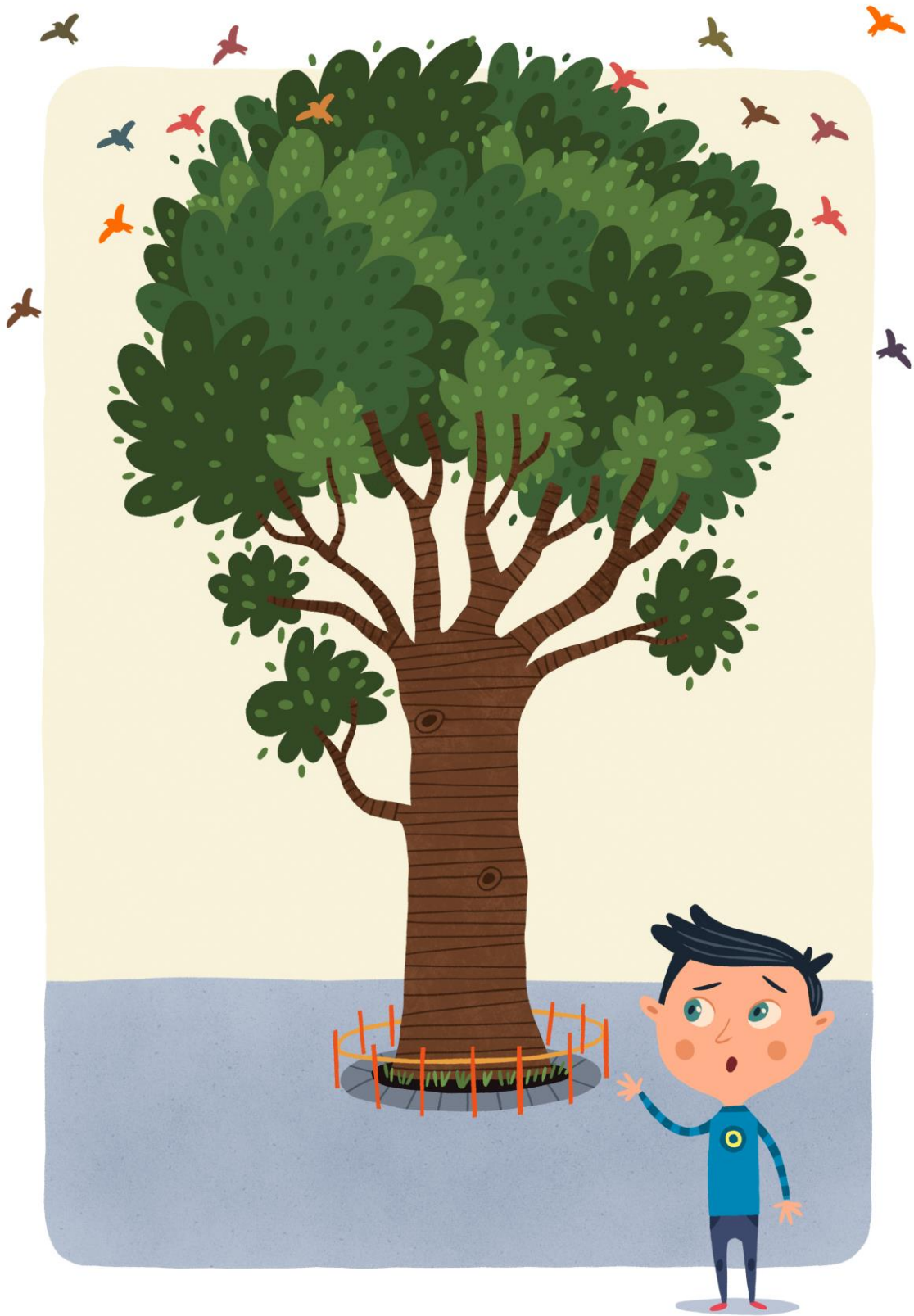
A kamionban mindenféle műszert csatolnak rájuk, és az orvosok rengeteg kérdést tesznek fel nekik. Marvin szeretne kilátni, de a kamionnak nincs ablaka. Akkor inkább a levegő illatával ismerkedik. Friss, de kicsit orvosságzagú.

Aztán a kamion megáll egy szürke, sokemeletes épület előtt. Marvin kiszáll, lábát olyan nehezen mozgatja, mintha kőcsizmát viselne. Aztán hirtelen megdermed, mert meglát valamit.

- Apa, Anya, az micsoda?
- Apa megpróbálja kitalálni, mire gondolhat Marvin.
- Az űrrepülőtér központi épülete.
 - Nem, nem a házra gondolok, hanem arra ott! Ami zenél!

Anya elmosolyodik.

- Ez egy fa, és nem zenél, hanem madarak csicseregnek a lombjában.
- Ahogy elhaladnak a fa alatt, Marvin tátott szájjal bámulja, ahogy a sok madár surrogva felrepül.
- Ez a legszebb dolog, amit életemben láttam! Anya, igazad volt, a Föld tényleg csodálatos!

2. osztály 1. óra
A szörny és a medve

– Heló, Marvin. Mi újság?

Marvin felegyenesedik. Éppen az iskola melletti árokban guggol a fűben. Kornél, az osztálytársa úgy magasodik fölé, mint egy hegy. Marvin zavarában nem is tudja, mit mondjon. Előrenyújtja a kezét, a tenyerén egy imádkozó sáska ül. Kornél hátraugrik, nagy csattanással kiesik a kezéből a légpárnás gördeszka.

– A csudába, Marvin, halálra ijesztesz! Mi ez a szörny?

– Egy imádkozó sáska. Hát nem csodálatos?

– Inkább gyere ki az árokból, és menjünk haza együtt.

Marvin meglepődik. Az iskolában nem sokan barátkoznak vele, főleg nem Kornél, aki a legnépszerűbb fiú a második osztályban. Marvint mindenki furcsának tartja, amiben végül is van igazság, hiszen hatéves koráig a Marson élt. Amikor a szüleinek lejárt a küldetése, visszaköltöztek a Földre.

– Mármint te meg én? Ez komoly? – kérdez vissza csodálkozva Marvin.

Kornél válasz helyett a kezét nyújtja, és kihúzza Marvint az árokból. Marvin nem is tudja, mit mondjon, ezért inkább magyarázni kezd:

– Imádom az ízeltlábúakat. Olyanok, mint a robotok, csupa szabályos kis részből állnak. Pici kockákból, hengerekből, gömbökből. A Marson pont ilyenek voltak a postadrónok, csak azok nem rágcsáltak levelet.

– Akkor a nagymamámnak a Marson kéne élnie. Ott nyugodtan kertészkedhetne, nem rágnák meg az imádott növényeit a kártevők.

– A Marson nincsenek növények.

– Hoppá. Tényleg.

– Kornél, kérdezhetek valamit?

– Persze, de szólíts csak Macinak. Mindenki így hív.

– Elég találó név.

– Mert kövér vagyok, mi? Te is úgy gondolod?

– Bírom a medvéket, mert egyszerre nagyok, erősek, és ha kell, szupergyorsak. Mint te a légdeszkádon. Elképesztően ügyes vagy!

– Na ja. Ez igaz. De mit akartál kérdezni?

– Csak azt, hogy miért nem a légdeszkáddal mész haza? Mindig elsuhansz mellettem, sosem állsz meg, kivéve most. A Marson nekem is volt egy kis roverem, azzal furikáztam, de itt a szüleim nem engedik.

Kornél sóhajt.

– Hát itt van a medve elásva! Figyu, Marvin, ne haragudj, hogy ezt mondom, de tök gáz, ahogy közlekedsz. Nem figyelsz az útkereszteződéseknél, simán kilépsz az autók elé. Egyáltalán nem tartod be a szabályokat! Tömör életveszély vagy! A szüleink összebeszéltek, és úgy gondolták, hogy mivel közel lakunk egymáshoz, majd együtt járunk haza. Így biztonságban leszel.

– Hú, ez klassz! De ha együtt megyünk, hogyan fogsz légdeszkázni?

– Itt van a medve elásva, Marvin, megint itt van! Fogalmam sincs. És ez az én nagy bajom.

- Tudod mit? A sarkon van egy park. Odasétálunk együtt. Ott te deszkázol pár kört, én meg körülnézek, találok-e valami érdekes élőlényt. Egy kicsit elidőzünk, aztán irány együtt haza! Maci nagy kezével Marvin hátára csap.
- Marslakócskám, te nem is vagy annyira hülye! De most aztán futás a parkig! És Marvin, állj meg a kereszteződésnél!

2. osztály 2. óra

Úrutazás a gyerekszobában

– Szia, Anya! Kornél is eljött velem, ugye nem baj?

– Dehogyan, gyertek csak be!

A mindig magabiztos Kornél kicsit megszeppenve lép az előszobába.

– Csókolom.

– Pakoljatok le, én meg készítek valami harapnivalót.

Marvin a szobájához vezeti a barátját. Az ajtón egy tábla lóg, rajta egy csokipapírból kivágott Mars felirat. Marvin kinyitja az ajtót, és előreengedi Kornélt.

Kornél feje nagyot koppan az ajtófélfán, az ajtó mögött ugyanis egy másik, alacsonyabb ajtó is nyílik, mintha egy repülő kabinjának ajtaja lenne. Marvin csak most kapcsol:

– Hoppá, bocsi. Szólnom kellett volna. Nagyon fáj?

Kornél nem felel, mert ahogy belép, először szóhoz sem jut az ámulattól, aztán csodálkozva megkocogtatja a falakat.

– Nahát! Ez fémből van! És szabályos félgömb alakú!

– Pont olyan, mint az űrállomás, ahol kiskoromban laktam.

Kornél a kör alakú ablakhoz siet. Görbe üvege erősen torzít, de látni mögötte a szoba eredeti, négyzetes falait és a kertre néző ablakokat.

– És hol az ágyad?

Marvin végigsimítja a kezét az íves falon. A keze nyomán egy érintőképernyő és piktogramok villannak fel. Marvin hozzáér az egyikhez. A falon rés nyílik, és egy ovális fiók nyúlik ki belőle. A fiókban puha, csillagmintás ágynemű. Kornélnak elkerekedik a szeme.

– Ez az ágyad?! Anyám, ez nagyon állat!

– Akkor ezt nézd!

Marvin újabb piktogramhoz érinti az ujját. Eltűnik az ágy, de most a padló hatszög alakú mintái kezdenek el emelkedni. Olyanok, mintha oszlopok magasodnának hirtelen a földből. A három torony polcokat rejt. Kornél alig mer hozzájuk érni, de Marvin lendületesen megforgatja az egyiket.

– A legjobbat még nem is mutattam!

Marvin a képernyőn matat, aztán egyszer csak Kornél úgy érzi, mintha kirántanák a lába alól a talajt, és elvágódik. Marvin egyenesen áll, mintha semmi sem történt volna, és nevet, Kornél pedig kétségbeesetten kiabál:

– Miért érzem úgy, hogy könnyű lettem? Anyuuuuuu, kérek egy pizzát, mert elfogy a testem!

– Semmi baj, csak bekapcsoltam a marsi gravitációt. Hozzászoktam kiskoromban, hogy a Marson kisebb a bolygó vonzása. A Földön élni elég megterhelő a csontjaimnak meg az izmaimnak, ezért alakították ki nekem ezt a szobát.

Kornél lassan feláll, és megpróbál körbesétálni, de a tagjai olyan összevissza mozognak, mintha táncolna. Aztán meglát egy üveggömböt, amiben száraz gallyak és falevelek vannak.

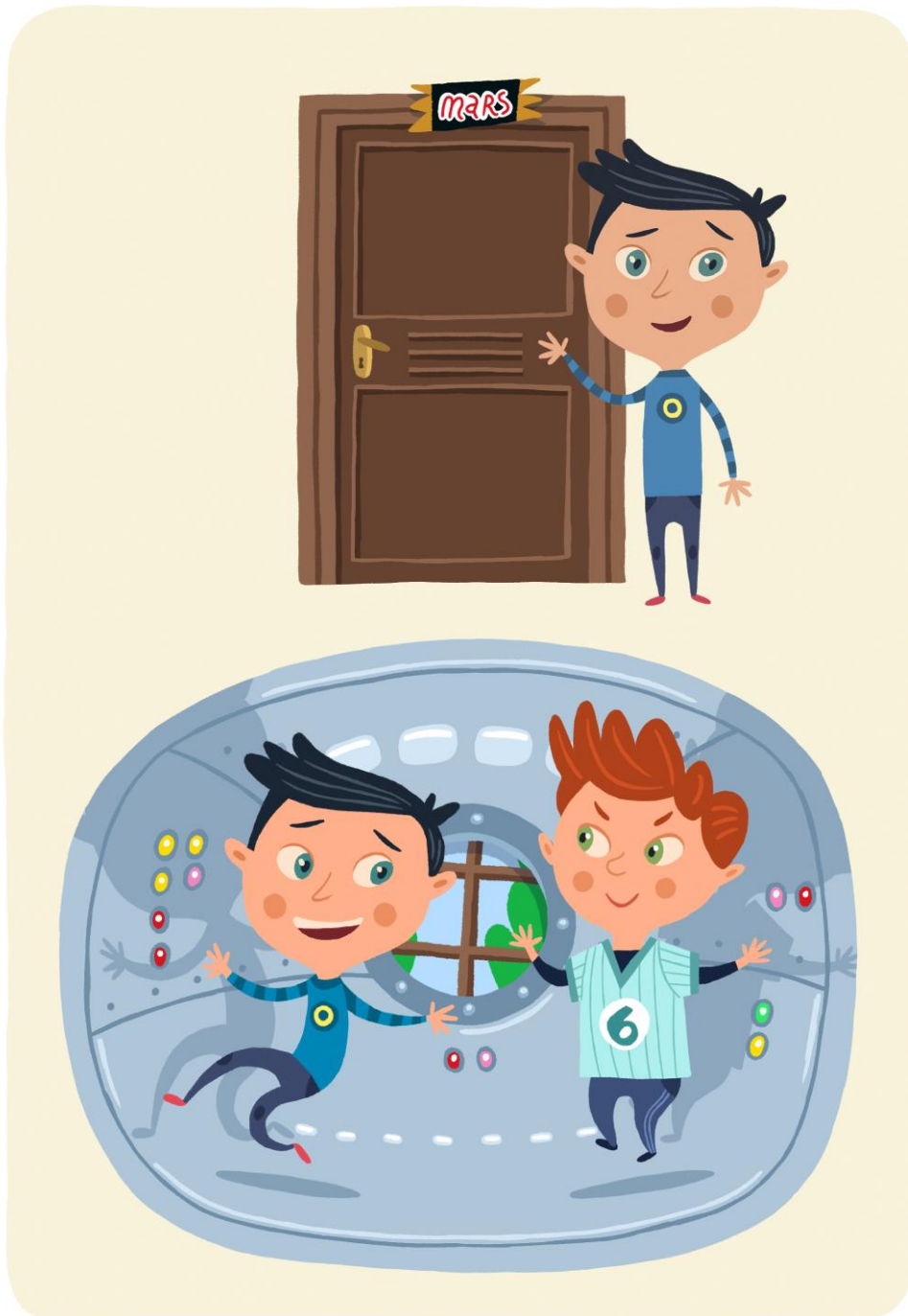
– Az agyam eldobom tőled! Ebben a szobában minden olyan, mintha tényleg a Marson lennénk, te meg száraz ágakat gyűjtesz?

Kornél benyúl az üvegbe, hogy megpiszkálja az ágat, de aztán hirtelen felkiált, mert az egyik levél megmozdul, és az ujja felé kap.

– Szent Medve! Rám támadt egy falevél! Mi ez, marsi vérlapu?

Marvin úgy nevet, hogy szinte felrepül a mennyezetre.

– Milyen földlakó vagy te, hogy még a bolygód élőlényeit sem ismered fel? Ez egy levélsáska, teljesen földi. De most már ülj le gyorsan, kikapcsolom a gravitációmódosítást, mert Anya be akar jönni. Szerintem hallotta a kiáltásod, és meghozta a kaját. Űrdisznós szendvicset marsi véruborkával. Vigyázz, mert csíp, mint a galaktikus vérbögyő!

3. osztály 1. óra
Por az úrból

Szandi néni, az osztályfőnök egy dobozt tesz az asztal közepére. A harmadik osztály diákjai körbeállják, és gyanakodva nézik a tartalmát: spárga, csipesz, selyempapír, ragasztószalag, kis zacskóban liszt, befőttés gumi, rajzszen, nejlontasak, kiskanál, kés. Mielőtt Szandi néni megszólalna, szokás szerint Gergő mondja ki, amire mindenki gondol:

– Szandi néni, ennek semmi értelme. Ezzel a sok vacakkal nem lehet mérni, legfeljebb barkácsolni. Vagy főzni. Spárgakrémlevest.

Mindenki nevet, Szandi néni is mosolygva válaszol:

– Akkor legyen Gergőé a spárga. A többiek páronként választhatnak maguknak a dobozból bármit. A feladat pedig, hogy ezeknek az eszközöknek a segítségével meg kell állapítanotok, mennyire szennyezett a környezet az iskola körül. Ha igazán ügyesek vagytok, azt is megmondjátok, honnan származik a szennyezés.

Gergő persze megint közbeszól:

– De hát a spárgával legfeljebb hosszúságot lehet mérni!

A többiek is tiltakozni kezdenek, csak Marvin sűgja Maci fülébe:

– Kaparintsd meg a ragasztószalagot!

Amikor szétszjtják az eszközöket, az osztály szétszéled. Ki az udvaron, ki az osztályteremben próbálja teljesíteni a feladatot. Marvin és Maci azonban az alagsorba megy Gyuri bácsihoz, a karbantartóhoz. Maci hevesen magyaráz, Gyuri bácsi azonban a fejét csóválja:

– Kizárt, hogy felvigyelek benneteket a tetőre. Tiltja a szabályzat.

– No de Gyuri bácsi, hol a csudában tudnánk máshol megfigyelni, mennyi por rakódik le a sulikörül, mint a tetőn? Hiszen ott nem járkál és nem takarít senki.

Marvin is támogatja a barátját:

– Mindig olyan szépen fel tetszik söpörni az udvart, hogy nem találunk port.

Gyuri bácsi elgondolkodva bámulja Marvint.

– Te vagy a marsi gyerek, igaz?

Marvin szélesen mosolyog, Gyuri bácsi pedig egy kis habozás után végül mégis kinyitja a tetőre vezető lépcsőház ajtaját.

– De ha az igazgatónő megtudja, felsöpörtetem veletek a tetőt! Akkor aztán ott sem lesz por!

A két fiú kuncogva néz össze, aztán követik a karbantartót a tetőre.

A tetőn vastag rétegben áll a por. Marvin letép egy darabot az átlátszó ragasztószalagból, és rányomja a koszra. Aztán a szalagot Kornél kezébe adja, és elővesz a zsebéből egy okosórát, legalábbis Maci szerint pont úgy néz ki, csak sokkal nagyobb. Marvin bekapcsolja.

– Maci, próbáld meg egyenesen tartani a szalagot. Egy kicsit arrébb, mert látszik alatta a piros kabátod. Így jó.

Éles fény villan, a készülék surrogó hangot ad, aztán kattan, és a kijelzőn megjelenik a ragasztószalag képe. Marvin belenagyít.

– Ez egy zseb-elektronmikroszkóp, háromezerszeres nagyítást tud. A Marson is ilyet használnak a kőzetek gyors beazonosítására. Az apukámtól kaptam kölcsön.

Marvin állítgatja a képet, a porszemek pedig növekedni kezdenek a kijelzőn: már mákszemnyiek, aztán borsónyiak, majd betöltik a képernyőt. A kép mellett felirat és kémiai képletek villannak. Marvin magyaráz:

– Ez a fekete korom. Ez itt egy homokszem, akár a Szaharából is idevándorolhatott. Ez a tüskés meg pollen, emiatt tüsszög szegény Borcsi állandóan. Ez valami műanyag szemcse lehet, sajnos tele van vele minden. Nahát, ezt nézd!

A képernyőn lévő porszem felnagyítva úgy néz ki, mint egy parányi, fekete, üvegből készült rózsza, arany szemmel a közepén.

Maci felkiált:

– De szép, ez micsoda?

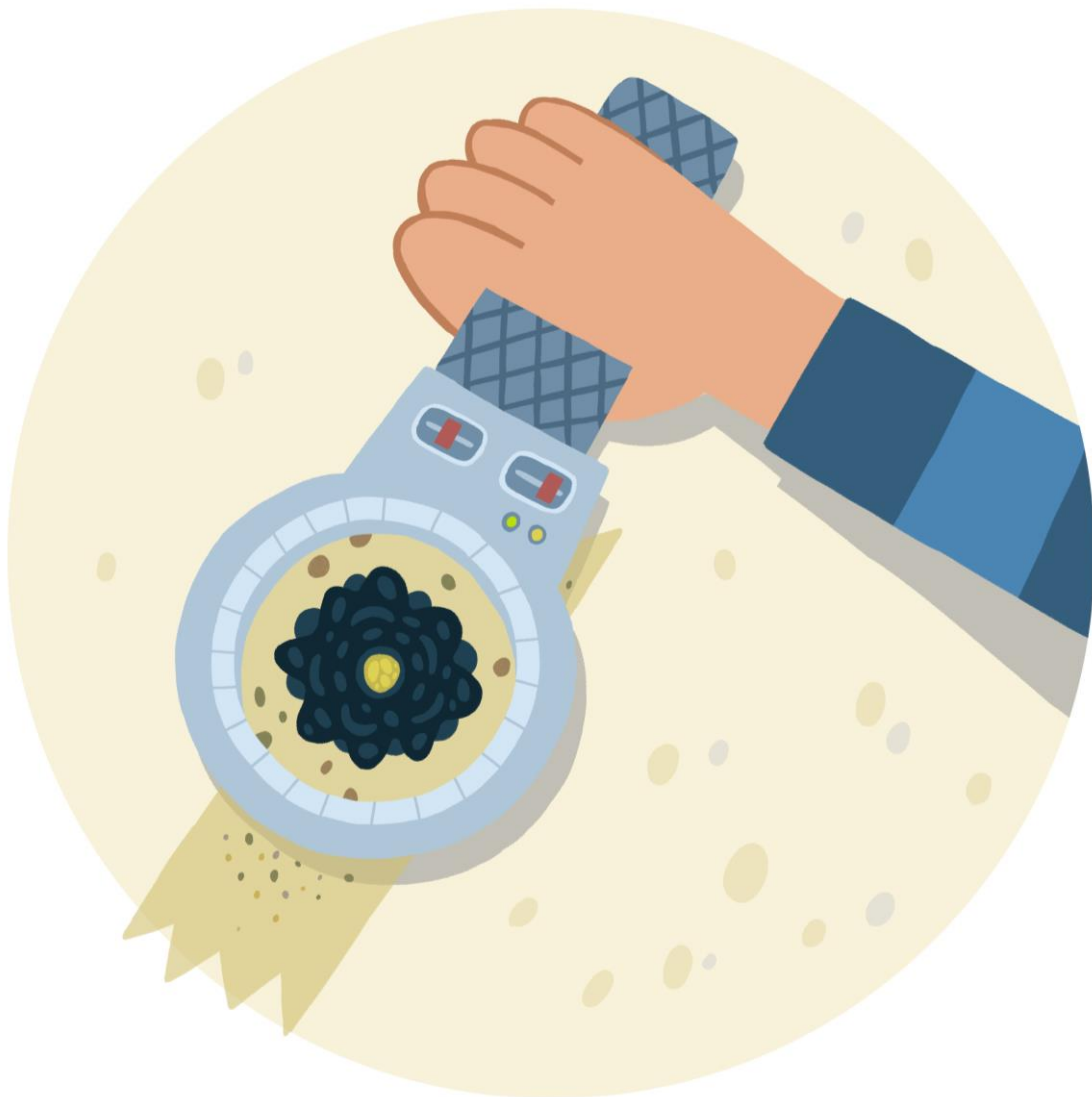
– Egy mikrometeorit vagy kozmikus porszem. Rengeteg érkezik a Föld légkörébe, csak nem olyan egyszerű őket megtalálni.

– Yesssss! – kiált fel Kornél. – Marslakócskám, ennyire menők is csak mi lehetünk!

Meteoritot találunk a tetőn!

Gyuri bácsi az állát simogatja, és nem tudja levenni a szemét Marvinról.

– Hát, meteorit ide vagy oda, azért az igazi csodabogár mégiscsak te vagy, fiam.

3. osztály 2. óra
Seperjük fel a Marsot!

A parkban, a fák lombjában halkan susognak a levelek, a fák alatt Maci légdeszkája surrog. A deszka sodrásában hullámoznak a borzas fejű pitypangok. Marvin egy padon ül, és hol a barátját bámulja, hol a karján fel-alá masírozó krumplibogarat. Észre sem veszi, amikor Gyuri bácsi, a karbantartó leül mellé. Egy ideig szótlanul, a szakállát simogatva nézelődik Marvin mellett, aztán a fiú felé nyújt egy doboz rágógumit. Marvin felugrik a meglepetéstől, a krumplibogár szárnyat bont, és elrepül.

– Jól van no, nem kell úgy megijedni.

– Csó... csókolom, Gyuri bácsi. Bocsánat, csak egy kicsit elgondolkodtam.

– Olyat én is szoktam néha. Észre sem veszem, hogy már lefőtt a kávé, aztán szanaszét fröcsög az egész, és vakarhatom a tűzhelyet egész nap. No, vegyél a rágóból, azt mondják, a kérődzés segíti a gondolkodást.

– Köszönöm, Gyuri bácsi. Hazafelé tetszik menni?

– Igen, itt lakom a sarkon, csak szeretek báméskodni egy kicsit.

– Én meg Kornélt várom.

– Te miért nem deszkázol? A Marson nem szokás?

– Hát a Marson ez a deszka egyáltalán nem működne.

– Mi a csuda... Hát akkor ott mivel rodeóztok?

– Amikor még ott laktunk, a születésnapomra kaptam egy kis rovert, azzal furikáztam a dűnéken. Óriásiakat lehet ugratni vele, éppen a gyenge gravitáció miatt, és hatalmas port kavarnak a kerekek. Onnan lehetett tudni, hol vagyok éppen, hogy hol van a porfelhő.

– Hát por itt is van elég.

– Kivéve ha Gyuri bácsi felsöpör.

– No igen. Fel kéne söpörni a Marson is.

Marvin felnevet, aztán elhallgat, és csámcsog a rágóval. Visszaemlékszik arra az időre, amikor még a vörös bolygón lakott a szüleivel. A gondolkodásból Gyuri bácsi zökkenti ki:

– Aztán hiányzik neked a Mars? Vagy jobb itt a Földön?

– Elég nehéz összehasonlítani a kettőt. A Marson például nem lehet csak úgy lélegezni, hogy nyamm, beleharapok a levegőbe, és kész. Nincs ennyi szín, például kék meg zöld egyáltalán nincs, csak piros, sárga, szürke, barna meg fekete. Aztán ott az a rengeteg szélvihar. Ha jeleznek a műszerek, hogy vihar jön, akkor az egész kolónia behúzódik a felszín alatti termekbe, mert ott legalább nem hallatszik az őrült tombolás, amit a szél művel.

– Te Marvin, ez nem hangzik valami jól. Mi a csudának vágysz akkor vissza?

– Azért van ott jó is. Például a gravitáció, amiről az előbb meséltem. Ott valahogy könnyebbnek éreztem magam. Meg az emberek is hiányoznak. A Marson szinte csak tudósok élnek, és az ember akkor is tanul tőlük valamit, ha éppen viccet mesélnek.

– No de most már csak hiányozna a Föld, ha nem élnél itt!

– Az állatok... Legjobban az állatok.

– És az iskola?

– De Gyuri bácsi, iskola a Marson is van! Sőt, még az űrhajón is! Ott jártam elsőbe!

– No ne mondd! De az a marsi iskola biztosan nem olyan jó, mint a mi iskolánk!

Marvin fúj egy nagy gömböt a rágógumiból, és megvárja, amíg kipukkad. Lenyalogatja a szája széléről a ragacsot, rág még egyet-kettőt, és csak aztán válaszol Gyuri bácsinak:
– Tetszik tudni, Gyuri bácsi, a Föld meg a Mars sok mindenben különbözik. De az iskola... Az iskola mindenhol pont ugyanolyan! Tessék csak megkérdezni egy gyereket, aki a Jupiterről jött, tuti, hogy ő is pontosan ugyanezt fogja mondani!

4. osztály 1. óra
Egy eltévedt hópihe

Az egész negyedik osztály a park közepén álló pavilonnál gyülekezik. A pavilonban Borcsi áll, a szeme sírástól vörös. A nagy szomorúságtól nem tud megszólalni, ezért a barátnője, Lili beszél helyette:

– Figyuzzatok, Borcsi kutyája egy órája szökött meg otthonról. Ha valaki esetleg még nem tudná, Hópihének hívják, és így néz ki!

Lili felmutat egy fényképet. Gergő felnevet:

– Amilyen dagadt, inkább hógolyó!

– Nem muszáj ám segíteni, elmehetsz haza!

– Csak vicceltem, Lilike, ne húzd fel magad.

– Mindenki vegye komolyan, jó? Hópihe még nem juthatott messzire! Alkossatok csapatokat! Fénymásoltunk Borcsival térképet, bejelöltük azt a területet, amit egy-egy csapatnak be kéne járnia. Ha megtaláltátok a kutyát, hívjátok ezt a számot itt, a lap alján. Minden csapatnál van mobil?

– Marvinnál műholdas jeladó is van!

– Mondtam már, Gergő, hogy dugulj el!

– Jól van na, csak megpróbálom felvidítani Borcsit. Amúgy meg szövegelés helyett inkább induljunk!

A csapatok szétszélednek Borcsi és Lili térképe alapján, és hamarosan az egész környéken „Hópihe!” kiáltásokat hallani. Marvin, Maci és Gergő arrafelé keresgélnek, amerre mindhárman laknak. Minden kukába benéznek, minden járókelőnek megmutatják a kutya fotóját, hátha látta valaki. Gergő újra megnézi a képet, és a fejét csóválja:

– Én tutira harci kutyát tartanék. Ha elszökne, csak a sikításokat kellene követnem, meg a fára felmenekült embereket. De a szüleim szerint egy kiberlégy is éhen döglene, ha rám lenne bízva. Nektek van kutyátok?

Maci a fejét csóválja:

– Ááá, a szüleim nem engedik, pedig régebben folyton nyúztam őket. Egyszer rávettem a húgomat, Szonját, hogy játsszuk el, hogy ő a kutyám. Mindennap elvittem sétálni, meg adtam neki kaját, hogy megbizonyítsam, tudnék vigyázni egy igazi kutyára. Minden rendben ment, aztán ráparancsoltam Szonjára, hogy hozza vissza a labdát, és nevelési célzattal rácsaptam a fenekére. Erre besértődött és megharapott.

Gergő felnevet, aztán Marvin felé fordul, de Marvin sehol.

– Nézd már, Maci, ez a dinnye mindjárt eltűnik a bozótban! Mi van, Marsi, találtál egy repülő csészealjat?

Az út mellett építési terület kerítése húzódik, a tövében embernyi magasra nőtt a gaz. Ebbe bújik be Marvin, és annyira koncentrálni kezd, hogy meg se hallja Gergő kiáltását:

– Hé, Marvin, gyere már, ne vacakolj! Mindjárt sötétedik! Hééééé, elvisznek az ufók!

– Hagyd, Gergő, ne piszkáld! Biztos meglátott egy bogarat. Neki minden bogár édíbédi háziállat. Inkább menjünk be ebbe a boltba, hátha az eladók láttak valamit, aztán majd őt is összeszedjük.

Amíg Gergő és Kornél a boltban érdeklődik, Marvin csendesen beszélni kezd:

– Hihetetlen, hogy ezen a bolygón egy ilyen picike helyen is mennyire gazdag az élet, igaz? Itt vagyunk a város közepén, de ha bebújsz a bozótba, olyan, mintha a dzsungelben lennél. Milyen furcsa kis földlakó vagy te! Ne félj, én még a krumplibogarakat sem bántom, pedig Gyuri bácsi szerint szörnyen kártékonyak. Gyuri bácsi a karbantartó az iskolában, de neked persze fogalmad sincs, mi az a karbantartó. Majd én elmesélem neked. Ez lesz az esti mese a dzsungelben.

Marvin leguggol, és egészen addig ott duruzsol, amíg Kornél és Gergő ki nem jön a boltból. Kornél lemondóan sóhajt:

– Hát ez sem jött össze. Lassan ideje hazaindulnunk, mert besötétedik. Szegény Borcsi... Szedjük össze Marvint, nehogy elkószáljon ő is, mint a kutya!

Mindketten a bozótos felé néznek. Gergő harsányan felnevet, aztán a telefonjáért nyúl. Borcsiékat hívja:

– Halló, Houston, van egy kis problémánk! A Marson leesett a hó, Marvint épp most találta el egy hógolyó!

Most már Kornél is nevet. A bozótosban felegyenesedik Marvin, kezében pedig az elkóborolt földlakót, Hópihét tartja. A kutya lelkesen bámulja a marslakót, aki esti mesét mondott neki.

4. osztály 2. óra
Kék pötty

A kirándulás utolsó programján már az egész osztály fáradt. Hiába beszél lelkesen minden fűszálról Csabi, a Nemzeti Park fiatal munkatársa, senki sem figyel. Még a természet legnagyobb rajongója, Marvin is lemarad, és elcsigázottan Macira támaszkodik. Egyedül Gergő nem fáradt, letér az útról, előveszi a hátizsákjából a labdát, és dekázni kezd. Csabi odaugrik, és elkapja a labdát.

– Ez a gyepp, ahol állunk, védett, mert számtalan ritka növénynek és állatnak ad otthont. A labdával megrongárod az élővilágot. Maradjatok mindig az ösvényen!

Közben Lili Borcsi fülébe súgja:

– Tök helyes a srác, nem?

Borcsi tüszent, megtörli az orrát, és csak utána válaszol:

– Deked dényleg tetszik?

– Aha! És már egy ideje valami jó kérdésen töröm a fejem, hogy felhívjam magamra a figyelmét.

– Dényleg helyes, de szörnyű ez az egész hely. Sokkal jobban detszett a Digibáb kiállítás, ott legalább dem jött elő az allergiáb.

– Attól még a srác lehet helyes. Egyébként meg egy digitálsdélibáb-generátor, a 3D-s Marsfelszín és a roverezés a futóhomokon milliószor jobb, mint ez a gatzenger! Ki az a dilis, akinek nem tetszik jobban a Digibáb?

– Marvin! Haaaapci!

– Lehet, hogy neki tetszik a fű, de azért eléggé elemében volt a Digibábban, sokkal többet tudott a marsi dolgokról, mint a vezetők.

Borcsi most már kiabál:

– Dem, Lili, dem úgy értem! Hadem hogy Marvin eltűnt!

A kiáltásra Csabi és Szandi néni is azonnal a lányok felé fordul. Lili elmosolyodik:

– Pontosan ilyen figyelemfelkeltő akcióra gondoltam!

Közben kiderül, hogy nemcsak Marvin nincs sehol, hanem Macinak is nyoma veszett. Csabi arcán ijedség tükröződik.

– Na jó, ki látta őket utoljára? – fordul Szandi néni az osztályhoz.

A gyerekek egyszerre kezdenek el beszélni:

– A buszról biztosan leszálltak!

– Én még akkor is láttam őket, amikor átkeltünk a patakon. Marvin meg akarta figyelni a szalamandrákat.

– Gőték, nem szalamandrák!

Szandi néni megpróbálja kihámozni a lényegét a nagy kiabálásból.

– És azóta látta őket valaki? Vagy a pataknál hagytuk el őket?

– Biztosan itt voltak még, amikor dekáztam, azt épeszű ember nem hagyná ki! – kiabál be Gergő.

– Nem lehet igaz, Gergő, hogy te még most is csak magadra tudsz gondolni! – ripakodik rá Lili.

– Haaaapci! Pont így tűnt el a kiskutyám. Az egyik pillanatban még megvolt, a másikban meg már hiába szölongattuk, nem találtuk sehol. Akkor éppen Marvin...

Gergő a homlokára csap:

– Géniusz vagy, Borcsi, egy tüsszögő géniusz! Tudom már, hol vannak!

Azzal elrohan, a többiek meg utána. Csak Csabi fogja a fejét a védett gyep miatt, de azért fut ő is velük. Nem túl messze borókaliget nő, körülötte térdig ér a fű.

– Marvin mindig valami bozotosban tűnik el! – kiáltja Gergő. – Fiúk, gyertek elő!

A hívásra feláll a fűből Maci. Most már látják Marvint is, aki hanyatt fekszik a földön, és az eget bámulja. Maci magyarázkodni kezd:

– Ne tessék haragudni, Szandi néni, de Marvinnak már sok volt az egész napos földi gravitáció, muszáj volt lefeküdnie egy kicsit, én meg elkísértem.

– Földi gravitáció? – jegyzi meg gúnyosan Csabi, aki nem tudja, hogy Marvin tényleg a Marsról jött. – Tanárnő, ezeknek a gyerekeknek az agyára ment a Digibáb!

Ekkor már Marvin is feláll, de még mindig az eget nézi. Ábrándos hangon szólal meg:

– Amikor először láttam meg a Földet, pont olyan volt, mint az a madár ott.

Mindenki felnéz. A távolban egy madár kering, széles szárnya, hasa alja kék, mint a délutáni ég. Maci felmutatja az okostelefonját:

– Szalakóta. Megnéztem a madárhatározót.

– A Föld is ilyen hihetetlenül kék pötty a világűrben. Pici, és szinte furcsa, hogy ott van. Az ember nem lehet biztos benne, hogy ha becsukja a szemét, és kinyitja újra, még mindig látni fogja.

Marvin hangja még hosszan zeng a mező fölött, mert senkinek sincs kedve megszólalni, inkább a szép röptű szalakótát nézik percekig. Aztán elszáll a madár, vele együtt az eltűnt gyerekek miatti izgalom, csak Marvin gondolata marad velük. Az osztály lassú léptekkel indul vissza a kirándulóbushoz, és közben halkán beszélgetnek a Marsról, a Földről és mindkét bolygó furcsa, csodálatos lakóiról.

4. modul: Társas kapcsolatok

Szandi néni cipői

1. osztály 1-2. óra

A legszuperebb születésnap

Abigél és az anyukája, Szandi néni a Pitypang utcában lakik. A lakásukban két szoba van. A kisszoba ablaka az óvodára néz, ebben lakik Abi. A nagyobbik szobának erkélye is van, ahonnan az iskola udvarára lehet látni. Ebben lakik Szandi néni. Abi az ablak alatti óvodába jár, Szandi néni pedig az erkély alatti iskolában tanít.

– Én annyira izgulok! Ma van a születésnapom! – súgja a kislány a nyári szünet legutolsó reggelén.

Amikor felébredt, bekéredzkedett az anyukája ágyába kuckózni egy kicsit.

– Én is izgulok – súgja Szandi néni.

– Te is a születésnapom miatt?

– Dehogyan. Biztos vagyok benne, hogy szuper lesz, és akkora kupac ajándékot fogsz kapni, hogy bunkert építhetsz belőlük. El sem fognak férni a szobádban.

– Nem baj, majd kipakoljuk a cipőket a szekrényedből, és beletesszük az ajándékokat.

– No még csak az kéne! A cipőimhez egyetlen ujjal sem érhetsz, kisasszony!

– Szóval a cipők miatt izgulsz? Félsz, hogy az ajándékaim elfoglalják a helyüket?

– Á, emiatt nem izgulok. Bezárom a szekrényt, és úgy elrejttem a kulcsot, hogy nem találod meg. Sőt, én sem találom meg, és papucsban fogok járni dolgozni.

Abi felkacag.

– Viszont holnap kezdődik az iskola – folytatja Szandi néni. – Képzeld el, kapok egy új osztályt. Emiatt izgulok. Életemben először osztályfőnök leszek.

– Az olyan, mint a hajóskapitány? Vagy a táborno?

– Pontosan olyan. De most keljünk föl, és díszítsük fel a lakást, mert ebédre érkezik egy kalózhajónyi vendég meg egy hadseregnyi ajándék!

Abi olyan izgatott, hogy gyorsabban húzza fel a melegítőjét, mint Szandi néni, és már neki is áll a szobája díszítésének. Még a reggelit is kihagyná, de az anyukája végül behoz a szobába egy kis tálcan gyümölcsöt meg joghurtot. Amíg fogy a gyümölcs, lufik és papír virágok kerülnek a szekrényre, a galériaágy szélére, a polcokra.

– Nézd, Anyu, kivirágzott a szobám! – örvendezik Abi.

Hirtelen megszólal a csengő.

– Itt vannak, és még nem vettem fel a pörgős szoknyám! – ijed meg Abi, aztán az ajtóhoz rohan, és kikiabál: – Még nem vagyunk kész, nem jöhettek be!

– Semmi pánik, ez csak a mama meg a papa. Őket beengedhetjük – mondja nevetve Szandi néni, és kinyitja az ajtót.

– Miért, a többi vendéggel mi lesz? – kérdi a nagymama, és egy nagy ajándéktáskával egyensúlyoz be a szűk ajtón. A nagypapa egy kazalnyi virágcsokrot szorongat.

Szandi néni becsukja az ajtót, be is zárja, aztán a mamára kacsint:

– Őket leküldjük futni a ház köré, amíg fel nem vesszük a pörgős szoknyát.

A kis Pitypang utcai lakás még sosem látott annyi vendéget, mint Abi ötödik születésnapján. A nagyszülők után Szandi néni bátyja érkezik a feleségével és három gyerekükkel, Abi unokatestvéreivel. Utánuk Szandi néni húga kopog be az ajtón, akinek gyereke nincs, viszont elhozta magával a perzsa macskáját, Apacukát. Utoljára Abi apukája érkezik.

Szandi néni és Apu akkor váltak el, amikor Abi még csak egyéves volt. Abi többször megkérdezte, haragszanak-e egymásra, de mindig azt felelik, hogy csak addig haragudtak, amíg együtt laktak. Amióta elváltak, nem veszekednek. Apu elhozta magával Larát, Abi féltestvérét is. Lara még csak hároméves, és Abi szerint a világ legaranyosabb húgija.

Szandi néninek igaza volt: mire mindenki átadja az ajándékát, akkora kupac gyűlik össze, hogy Abi kuckót épít a dobozokból a szobája közepén. A cica pont el tud benne bújni, amikor Lara meghúzza a farkát.

Este aztán, amikor mindenki hazament, és a vendégség utáni romokat is eltakarították, Szandi néni és Abi újra az ágyban kuckóznak.

– Anyu, ez volt életem legszuperebb születésnapja!

– Ezt mondtad tavaly is.

– Igen, mert akkor az volt a legjobb. De a mostani még jobb volt. A legjobban az tetszett, hogy az egész család eljött, és csak egymásnak szorulva fértünk el az asztalnál. És amíg ebédeltünk, Apacuka megette a tejszínhabot.

– Még szerencse, hogy a gyertyát nem szereti. Képzeld el, milyen lett volna a tortád gyertya nélkül!

– Anyu, még mindig izgulsz a holnap miatt?

– Most izgulok csak igazán! Nem is fogok tudni elaludni.

– De én igen. Nagyon álmos vagyok. Mesélsz nekem?

Szandi néni az ágyába kíséri Abit, aztán mesélni kezd, ám alig mond el pár mondatot, a kislány már alszik is. Szandi néni óvatosan kilopakodik a gyerekszobából, átmeleg a saját szobájába, és becsukja az ajtót.

A szobának azon a falán, ahol se ablak, se ajtó nem nyílik, megérint egy kapcsolót. Ahogy az ujja hozzáér, bekapcsol az egész falat betöltő digitális tábla, és megszólal egy fátyolos női hang:

– A Dreamboard digitális álomtábla nevében jó estét kívánok. Miben segíthetek?

– Mutasd az osztálynévsort!

Pár pillanattal később a képernyőn hús ismeretlen név villan fel, míg egy idő után úgy kavarnak Szandi néni szeme előtt, mintha szellemek lennének.

– Felolvassam a táblán megjelenő szöveget? – kérdezi a bűgő hang.

– Nem kell. Úgysem jelentenek ezek a nevek semmit. Holnap végre nemcsak üres neveket látok majd, hanem hús gyerekarcot. Vajon milyenek lesznek?

1. osztály 3-4. óra

Az 1. a osztály tantermének ablakánál Szandi néni áll, zokniban. Kezében két pár cipőt tart, és nem tudja eldönteni, melyiket vegye fel: a fekete magassarkút vagy a csillogós piros tornacipőt. Az ablakból az utcára látni. Látszik az iskola előtti parkoló, a kerítés, a kapu. Szandi néni résnyire nyitja az ablakot. A függönyt elhúzza, hogy lentről senki se láthassa meg, de ő mindenkit lásson és halljon.

Kíváncsian kukucskál kifelé az őrhelyéről, és figyel, ahogy a tanév első napján a gyerekek hatalmas táskával a vállukon érkeznek, és kiáltozva üdvözlik egymást. Csak az elsősök szorongatják megszeppenve a szülei kezét. Szandi néni pontosan rájuk kíváncsi.

– Nem merek bemenni – cövekel le egy fiú a kapu előtt. A szülei beleütköznek.

– Kornél, drágám, ezzel a táskával akkora vagy, mint egy medve! – morog az anyukája.

– Bocs – dűnnyögi Kornél.

– Semmi baj, de máskor figyelj jobban!

– Úgy értem, hogy nem medve, legfeljebb bocs.

Szandi néni kuncog.

Göndör hajú kislány érkezik. Maga után húzza az apukáját, akinek a karja úgy feszül a kislány kezében, mint egy póráz.

– Lapu, biztos, hogy jó helyre jöttünk? Anyu tegnap azt mondta, barna a kerítés, de ez inkább sárga. Vagy drapp.

Amíg az apa előveszi az okostelefonját, a kislány a kapura függesztett táblához lép, és hangosan betűzni kezdi:

– P-i-t-i-p-a-n-g. Lapu, ez mit jelent?

– Pitypang utcai Általános Iskola! De jó, hogy már tudsz olvasni, Borcsi, én még meg sem nyitottam a térképet a telefonon!

Szandi néni elégedetten csettint.

Most egy nagy családra lesz figyelmes: egy apa, egy anya, egy nagypapa és négy gyerek közeledik nagy zsvavajjal. A gyerekek közül az egyik focilabdát rugdos, iskolatáskája vadul himbálózik a hátán. A fiúnak nem jön össze egy csel, a labda hirtelen elpattog az úttest felé. A fiú már ugrik is utána.

– Gergő, vigyázz! – kiált rá az anyukája, és még épp idejében kapja el a táskát, és rántja vissza a fiút a járdára.

Csikorogva fékez egy motor, ijedten száll le róla egy férfi. A háta mögül leugrik egy kislány, leveszi a bukósisakját, hosszú, szőke haja a vállára omlik.

– Hogy lehetsz olyan buta, hogy kiugrasz az útra a labda után? – támad Gergőre.

– Semmi baj – nyugtatja mindkettőjüket a motoros, és visszaadja Gergőnek az elszökött labdát.

Szandi néni felsóhajt:

– Ezekkel a gyerekekkel nem fogok unatkozni.

Aztán elteszi a táskájába a fekete magassarkút, és felhúzza a másikat.

Ez sokkal jobban illik az alkalomhoz – gondolja, aztán lemegy az udvarra, ahol az elsősök gyülekeznek.

Szandi néni megcsillogtatja piros cipőjét a napfényben, aztán jókedvűen köszönti az osztályt:

– Jó reggelt, gyerekek! Szandi néninek hívnak, és elsőtől negyedikig én leszek az osztályfőnökök.

Az iskolaudvaron az elsősök elköszönnek a szüleiktől. A családtagok még visszanéznek, integetnek, mintha jobban izgulnának, mint a gyerekek. Hamarosan már csak a húsz gyerek marad, és Szandi néni. Egy pillantást vet csillogó, piros cipőjére, mintha abból merítene erőt, aztán megkéri az osztályt, hogy álljanak kettes sorba. A sor elején szépen el is rendeződnek, de a vége felé kavarodás támad.

– Nem igaz, hogy egy pillanatra sem tudsz nyugton maradni azzal a buta labdával!

– A labdának nincs agya, hogy lehetne buta?

– A te fejed éppen olyan üres, pedig nem is vagy labda!

Szandi néni a veszekedő gyerekek mellé lép. A hosszú, szőke hajú kislány és a focilabdás fiú civakodik.

– Csak a labdáját szorongatja, nem tudom megfogni a kezét! – mondja harciasan a kislány.

– Nincs három kezem! Az egyikben a tornazsák van, a másikban a labda! És nem vagyok buta! – védekezik a fiú.

– Mi a nevetek?

– Lili.

– Gergő, a csodacsatár.

– Na persze... – dűnnyög Lili.

– Lili, kérlek, ne csúfold Gergőt! Menj csak oda a sor elejére, annak a göndör kislánynak nincs párja. Gergő, te meg állj a sor végére, a labda lesz a párod. Kérlek, vigyázz rá, el ne guruljon útközben! Nagyszünetben majd lejövünk focizni, jó?

Ekkor veszi észre, hogy egy kisfiú halkán sír.

– Mi a baj? – hajol le hozzá Szandi néni.

– Haza akarok menni az anyukámhoz – szipogja.

Szandi néni megsimogatja, aztán megfogja a kezét:

– Te leszel az én párom, jó?

Miközben az iskola folyosóin kanyarognak, Szandi néni mesél. Elmondja, melyik folyosó hová vezet, hol vannak az alsósok, hol a felsősök osztálytermei. A félénk fiú már nem sír, kíváncsian kukucskál be minden nyitott ajtón. Aztán az elsősök terme előtt Szandi néni megmutatja a szekrényeket, ahová télen a kabátokat lehet majd pakolni, meg a tornazsákot és a váltócipőt. Utána szélesre tárja az ajtót a gyerekek előtt:

– Menjete csak be! A terem közepén találtok egy nagy asztalt, üljete le köré. Egy kis ismerkedéssel és falatozással fogjuk kezdeni a napot.

Ahogy a gyerekek kettesével bemasíroznak a terembe, Szandi néni megszámolja őket.

– ...tizenöt, tizenhat, tizenhét, tizennyolc, tizenkilenc. Atyaég, hol van Gergő?

Szandi néni szíve hevesen ver. Most mi lesz? Már az első napon elveszít egy gyereket!

Szerencsére pont arra jön a folyosón Emese néni, a könyvtáros.

– Emese, kérlek, ugorj be egy pillanatra a terembe!

– Valami baj van?

– Igen, elvesztettem... egy focilabdát!

Emese néni csodálkozva néz, de azért bemegy a terembe. Szandi néni futva indul a folyosón, minden zugba benéz, hátha meglátja Gergőt.

– Ezeket a gyerekeket kell megtanítanom írni, olvasni és számolni? Még a terembe sem tudom betereelni őket! Harmadikban szorzótábla! Segítség! – zakatolnak a fejében a gondolatok. Aztán hirtelen a piros, csillogós cipőjére néz, elmúlik a félelme, és eszébe jut: – Biztos az udvaron focizik!

Gergő a fenyőfák alatt, a játszótéren rúgja a labdát, két faágból rögtönzött magának kaput. Amikor meglátja, hogy Szandi néni úgy fut feléje, mint egy olimpiai bajnok, zavarba jön. Lehajtott fejjel áll meg Szandi néni előtt, és bűnbánó képpel kérdezi:

– Rosszat csináltam, ugye?

Erre Szandi néni mérge elpárolog, és elmosolyodik.

– Ez az iskola olyan szép – magyarázza Gergő. – A csúfolódós kislány is olyan szép, hogy elszállt a bátorságom. Ha focizom, utána mindig bátrabb leszek.

– Ezt meg tudom érteni. Ma én is nagyon izgulok, hogy elrontok valamit.

– Focizunk?

– Szuper ötlet, de a többiek ránk várnak a teremben. De tudod mit? Elmesélem neked a titkom. Ahogy téged megnyugtata a foci, nekem a kedvenc cipőm segít.

– Tényleg? Akkor nem kapok büntetést? És jóban leszünk?

Szandi néni bólint, és közben arra gondol, hogy nagyon jól döntött ma reggel, mert ehhez a különleges és izgalmas naphoz nem illik más, csak egy pár csillogós, piros cipő.

1. osztály 5-6. óra

Ülésrend

Hiába süt odakint hétágra a nap, Szandi néni szobájában sötét van, mert behúzta a függönyt. Halvány fényel világít az egész falat betöltő digitális tábla. A terem rajza látszik rajta, és húsz kicsi arckép. Szandi néni ezeket a képeket húzogatja az ujjával a padok fölé. Úgy mozog a fal előtt, mintha táncolna. A háta mögött, a szőnyegen Abi, a kislánya játszik a babáival.

– A babáim éppen vacsoráznak. Olyan sötét van, hogy azt hiszik, beesteledett. Visszatették az ebédet a hűtőbe. Szegény szilvásgombóc meg fog maradni, pedig az a kedvenc ételem.

Szandi néni nem is hallja, amit Abi mond. Tovább rendezgeti a képeket, és hangosan gondolkodik.

– A legjobb lenne Gergőt az első padba ültetni, ahol látom. Kornélt kellene melléültetni, mert ő nyugodt, csendes fiú. Igen, ez jó páros, de Kornél magas, és nem lát ki mögüle senki. Hátra kell őket tenni, de ott meg Gergő rosszkodni fog. Hmmm...

– Anyu, mit csinálsz?

– Ülésrendet.

– Az milyen?

– Megpróbálok kitalálni, ki hová üljön az osztályteremben.

– Ha majd iskolás leszek, Julcsi mellé szeretnék ülni, mert ő a legjobb barátnőm. De Benitől nagyon messze, mert folyton piszkál.

– Jó, hogy mondod. Ide, a bal oldal végére ültetem Gergőt és Kornélt, a jobb padsor elejére meg Lilit, különben Gergővel megtépi egymást.

– Anyu, meddig áll el a hűtőben a szilvásgombóc?

– Sokáig. Igen, így jó, és Lili mellé valamelyik csendesebb kislány kerül. Mondjuk Panna?

– Anyu, kisbaba koromban is szerettem a szilvásgombócot?

– Pannát inkább Hanna mellé ültetem, mert ők egy oviba jártak, jó barátnők. Hanna-Panna, jaj, össze fogom őket keverni. Mit kérdeztél?

– Hogy kisbaba koromban is szerettem-e a szilvásgombócot.

– A kisbabák nem esznek szilvásgombócot. Először csak anyatejet kapnak, később krumplit, sárgarépat, almát meg banánt. Esetleg spenótot.

– Fúj. Képzeld, a babáimnak is most született kisbabájuk. Milyen voltam kisbaba koromban?

Szandi néni továbbra is az ülésrendre koncentrál, csak fél füllel figyel Abira.

– Mi lenne, ha Borcsit ültetném Lili mellé? Igen, ez jó lesz. Mögéjük az egyik Milánt és Petit. A másik Milánt a másik oldalra, így amikor felszólítom valamelyiket, egyértelmű, melyikükre nézek. No de ki kerüljön ide?

– Anyu, milyen voltam kisbaba koromban?

– Ez az! Jázmin és Anita.

– Anyuuuuuuuu, meddig csinálsz még ezt a gyerekülési micsodát? Odakint süt a nap. Menjünk le a játszóra!

– Tessék? – fordul hátra Szandi néni.

– Egyáltalán nem figyelsz rám! – duzzog Abi.

Szandi néni felsóhajt. Kikapcsolja a táblát, és elhúzza a függönyt. A szobát elárasztja a fény.

– Igazad van. Amúgy is hasznos, ha alszom rá egyet. Tudod, mi a legjobb? Hogy már elég nagy vagy, és nem kell a babakocsival bohóckodni. El sem tudod képzelni, milyen bonyolult összepakolni mindent, ami egy kisbabának kell! Pelenka, popsitörő, cumi, rongyi, kiflicsücsök...

– Vigyünk biciklit! Meg a hulahoppkarikámat! És babapiskótát, mert mindig megéhezem játék közben! A babák is jönnek!

– Jaj! Tudod te, milyen bonyolult összepakolni mindent, ami egy óvodás gyerekeknek kell?!

Ezen a napsütéses őszi délutánon sok gyerek játszik a parkban. A homokozóban a kicsik várat építenek, alagutat fúrnak, és összevesznek a homokozólapáton. A sportpályán focizó gyerekek között

Szandi néni felismeri Gergőt. Integet neki, de Gergő annyira koncentrálna a játékra, hogy nem veszi észre az osztályfőnökét. A mászóváron egy csapat fiú kergetőzik.

– Azonnal gyere le! – kiabál egy anyuka. – Megmondtam, hogy nem lóghatsz fejfelé!

A többi szülő egy távoli padról figyel, mit művelnek a fiúk.

– Jobb, ha nem is látom – legyint egy apuka, és elmerül az okostelefonjában.

– Anyaaaaa! – kiabál az egyik fiú, mire őt anyuka ugrik fel különböző padokról.

A hintákat lányok foglalják el, az egyikük olyan magasra lendül, hogy majdnem átpördül a hinta rúdja körül, míg a másikon csak ücsörög egy lány, a barátnője meg a haját fonja.

– Hintázni szeretnék – jelenti ki Abi, Szandi néni kezébe nyomja a hulahoppkarikát, a biciklit meg a babákkal teli hátizsákot, és már szalad is.

Szandi néni a legközelebbi padhoz egyensúlyoz a sok holmival.

– Lehet, hogy babakocsival mégis egyszerűbb volt, abban legalább minden elfért – motyogja csak úgy magának, majd elhelyezkedik, és elővesz egy könyvet.

Már éppen belemerül a történetbe, amikor hirtelen ismerős kiáltásra lesz figyelmes. Abi sikít. Szandi néni a padon hagyja a hátizsákot, a karikát, a biciklit, de még a könyvet is, és Abigélhez rohan. A kislány a földön ül, a fejét fogja. Mellette Gergő térdel, a kezében focilabda.

– Nagyon fáj? – kérdezi Gergő, és a kislány vállára teszi a kezét.

– Mi történt? – kérdezi Szandi néni.

– Eltalált a labda! – sír Abi.

Szandi néni is letérdel a kislány mellé. Megvizsgálja a fejét, nem sérült-e.

– Jaj, Szandi néni, véletlen volt, ne tessék haragudni! A kistesóimmal focizunk, és ők még bénák egy kicsit, és alig értem el a passzt, amit Vili adott, és rosszul rúgtam meg, véletlenül kicsavartam a pályáról, és...

– Nyugodj meg, Gergő – csitítja Szandi néni. – Úgy tűnik, az ijedség nagyobb, mint a baj.

– Te vagy Gergő? Az a foci fiú, akit Anyu a padsor végére akar ültetni Kornéllal? – kérdezi Abi.

– Tényleg Kornél mellett ülhetek? Ez csúcs, Szandi néni!

– Abigél, ne kotyogj, légy szíves! Még nem végeztem az ülésrenddel.

– Abigél, van kedved focizni? – kérdezi Gergő. – Szandi néni, szabad neki velünk játszani? Ott van a pályán az apukám is, nem lesz semmi baja.

– De hát én nem tudok focizni – mondja Abi.

– Nyugi, a kistesóim, Vili és Peti sem tudnak. Nem lehet mindenki csodacsatár, mint én.

Szandi néni bizonytalanul bólint, mire Gergő kézen fogja Abigélt, és húzza maga után a pályára.

– Hogy ebből mi lesz! Még sosem focizott! – sóhajt Szandi néni, visszaül a padra, és belemerül a könyvébe. Olyan izgalmas a történet, hogy csak azt veszi észre, hogy szürkül az ég, és csipős a kora esti levegő. A pálya felé néz aggódva, aztán elmosolyodik, mert Gergő az apukájával, iker öccseivel és Abival még mindig rúgja a labdát. Abi felkiált:

– Gól! Gólt rúgtam! Egy ovis is lehet csodacsatár!

2. osztály 1. óra

Derült égből osztálytárs

Az első tanítási nap délutánján a Pitypang utcai Általános Iskola tanári szobájában Szandi néni, a 2. a osztályfőnöke az asztala alatt bujkál.

– Tolnai Alexandra, mégis mi a csudát csinálsz? – kérdezi Emese néni, aki az iskola könyvtárosa, és Szandi néni legjobb barátnője.

– Elbújtam mérgemben – dűnnyögi Szandi néni, és ahogy megpróbál felegyenesedni, bumml!, a feje koppan az asztallapon.

– Csak nem az osztályod bosszantott fel?

– Auuuu! Dehogy – feleli Szandi néni, és a fejét dörzsöli. – Ma van a lányom születésnapja.

– És mi ebben a rossz? Elfelejtettél neki ajándékot venni?

Szandi néni felsóhajt.

– Minden évben úgy ünnepeltük a születésnapját, hogy meghívtunk egy csomó vendéget. Ez így ment, amióta csak megszületett. De idén már elsős, és egy napra esett a születésnap meg az iskolakezdés. Szombaton is megtarthattuk volna az összejövetelt, de az apjánál töltötte a hétvégét, ott ünnepeltek. Ezért Abival elhatároztuk, hogy sulis után kettesben ünnepelünk egy hatalmas fagyizással és sétával.

– Jól hangzik. Akár új hagyomány is lehet belőle.

– Igen, és Abi most ott vár a napköziben. Ehhez képest fél óra múlva az igazgatónál kell lennem. Behívott valami szörnyen fontos beszélgetésre.

– Már megint Gergő miatt?

– Dehogyan, ma angyal volt. Fogalmam sincs, mi az, ami nem várhat holnapig.

– No de mit kerestél az asztal alatt?

– Átcsereitem a cipőmet fekete magassarkúra. Szívecskés balerinacipőben nem mehetek az igazgató elé!

Emese néni arra gondol, hogy teljesen mindegy, milyen cipőt visel Szandi néni, amikor mikiegeres póló van rajta. Viszont támad egy ötlete:

– Ha gondolod, elviszem Abit a fagyizóba, és ott megvárunk. Ígérem, csak tölcséért rágunk, amíg meg nem érkezel.

– Ez csodás ötlet, köszönöm!

Így aztán Emese néni és Abi a fagyizóba mennek, amíg Szandi néni bekopog az igazgatói iroda ajtaján. Egy pillanatra elfogja a szorongató érzés, mint amikor gyerekkorában egy kosárlabdával véletlenül betört egy ablakot, és egy másik iskolában, egy másik igazgatói iroda ajtaján kellett kopognia. De hiszen már felnőtt! Nincs oka izgulni. Az is lehet, hogy fizetésemelést kap – nyugtatja magát.

Az igazgató, egy idősebb történelemtanár, egy fotelben ül, amikor Szandi néni benyit. A férfi idegesen dobol a kezével az asztalon, és az arcán izgatottság tükröződik.

– Szia, igazgató úr! Valami baj van? – kérdezi Szandi néni.

– Nem tudom, majd te megmondod, hogy baj vagy nem baj. Gyere, ülj le, és nézd meg ezt! – azzal bekapcsol egy videót a számítógépén. Egy hírműsor részletét mutatja a kép, a bemondó lelkesen magyaráz:

„Ma délután sikeresen földet ért az első marsi kolónia öt kutatójának úrhajója. A kutatók néhány hetet egy akklimatizáló intézményben töltenek, ahol a szervezetük hozzászokik a földi körülményekhez, aztán megkezdik a pihenőjüket a Földön. A csoporttal landolt az első Marson született gyerek is.”

– Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy ezt a kisfiút a mi iskolánkba írták a szülei?

Szandi néninek elkerekedik a szeme az ámulattól.

– No és ha azt mondanám, hogy pont a te osztályodba?

Szandi néni szóhoz sem jut. Egy Marson született kisfiú az ő osztályában? Aki majd beszél a vörös bolygóról? Mesél az úrhajókról, arról, hogy néz ki a Föld távolról, és milyen a súlytalanság? De vajon tud-e olvasni, focizni, és olyan hétköznapi dolgokat, mint a többi gyerek?

– Októberben tudná elkezdni az iskolát. Kérlek, gondold át, és ha úgy érzed, nem tudod kezelni a helyzetet, akkor beszéljek a szülőkkel – mondja csendesen az igazgató.

Szandi néni összeszedi a gondolatait, aztán határozottan felel:

– Nem, egyáltalán nem lesz gond. Sőt, örülök neki, hogy pont az én osztályomba érkezik.

Magában még arra gondol, hogy megkéri Emese nénit, tegyen félre számára minden könyvet a könyvtárban a Marsról. No és egy pár úrhajóscipőt is feltétlenül be kell szereznie.

2. osztály 2. óra

Zöldségiskola, úridőjárás és hangárfoci

Ahhoz képest, hogy Szandi néni a fél életét a környéken töltötte, még sosem járt a lakótelep távolabbi részén, ahol az emeletes házakat néhány utcányi családi ház váltja. A Páfrány utca 7. számú háznál megáll. Megnyomja a csengőt. Nyílik az utcai ablak, egy férfi hajol ki rajta, és kikiabál:

– Jöjjön csak be, nyitva van a kapu!

Szandi néni bemegy, megkeresi a bejárati ajtót, a szíve közben izgatottan dobog. Vajon milyen lehet a kisfiú, aki a Marson született, és hamarosan az ő osztályába fog járni?

Ahogy benyit, égettszag csapja meg az orrát. A gomolygó, sűrű füstön át homályosan látszik a konyha és az újságokkal kétségbeesetten hadonászó házaspár. A füst a sütő résein keresztül szivárog kifelé. Szandi néni ledobja a táskáját, és berohan. Lekapcsolja a sütőt, kinyitja az ajtaját, felkap egy konyharuhát, azzal kiemeli a tepsit, amelyben egy széndarab lángol. A tepsivel kirohan az udvarra, és az egésztest ledobja a járdára. A házaspár szalad utána.

– Ez mi akart lenni? – kérdezi Szandi néni.

– Kalács – feleli szomorúan a háta mögött a nő. – Nem értem, miért égett el.

– Ki kellett volna venni a sütőből, amikor elkészült. A sütőt pedig kikapcsolni.

A nő csodálkozva néz Szandi nénire.

– Nem kéne automatikusan lekapcsolnia, amikor a sütemény eléri a megfelelő állapotot? Én azt hittem, ezek a folyamatok szabályozva vannak.

Szandi néni elmosolyodik.

– A sütő buta szerkezet. Közelebb áll az ősember kemencéjéhez, mint az űrtechnikához.

Erre már a házaspár is jobb kedvre derül. Bemutatkoznak egymásnak.

– Jöjjön be, bemutatom Marvin! – mondja Anna néni, az anyuka.

Szandi néni követi a szülőket, és közben erősen próbálkozik, hogy visszaidézzé mindazt, amit a Marsról olvasott. Gondolataiba mélyedve huppan le a nappaliban a kanapéra. Közben a szülők hívására megjelenik az ajtóban egy törekeny alkatú, fekete hajú, sápadt kisfiú. Félig elbújik az anyukája mögött, onnan integet. Szandi néni rámosolyog.

– Szia! Szandi néni vagyok. Én leszek az osztályfőnököd.

– Az olyan, mint az űrhajóparancsnok? – kérdezi Marvin.

Szandi néni bólint.

– És most mi a parancs?

– Parancs nincs, de ha van kedved, ülj ide mellém, mesélek neked az iskoláról. Jártál már iskolába?

– Igen. A Marson a természetőházat úgy hívják, zöldségiskola. Ott mindenféle nő, például saláta, cékla, retek meg paradicsom, de a természetőházon kívül nem nő semmi. A Föld bolygón viszont szabadon nőnek a növények. Ez olyan furcsa!

Miközben beszél, Marvin előoson, és leül a kanapéra.

– Hiszen az űrhajón jártál igazi iskolába – szól közbe Anna néni. – Megtanultál mindent, amit a földi gyerekek, hogy könnyen be tudj kapcsolódni az órákba.

– Igen, ott sokat tanultunk. A kedvencem az úridőjárás volt, meg a magnetoszféra-kutatás.

– Sajnos ilyen tantárgyak nálunk nincsenek – mondja Szandi néni –, de ha szeretnéd, környezetórán mesélhetsz az úridőjárásról. Lilit biztosan érdekelni fogja.

– Lili egy rover? – kérdezi Marvin.

Szandi néni értetlenül néz, de Marvin apukája, Beni bácsi megmagyarázza:

– A Marson nem sok szabadtéri tevékenység akad egy kisfiúnak. A kutatók néha magukkal vitték, amikor kimentek valamilyen expedícióra roverekkel. Azok a marsi kvadok. Minden rovernek volt valami fantázianeve, és az egyiket történetesen Lilit-nek hívták.

– Marvin még nem nagyon találkozott gyerekekkel – teszi hozzá Anna néni.

– Akkor nincsenek is barátaid? – kérdezi az osztályfőnök.

– Dehogynem! A Marson sok barátom volt. Az amerikai űrhajósokkal dobókockázni szerettem, az indiai asztrokertésszel virágokat poroztunk be, a svéd geológus nénivel meg kavicsokat vizsgáltunk mikroszkóp alatt. Ők a legjobb barátaim.

Szandi néni azon morfondírozik, vajon ez a furcsa kisfiú, aki sosem találkozott gyerekekkel, de roverrel cikázott egy másik bolygó homokdűnéi között, hogyan fog megbarátkozni az osztállyal.

– Majdnem elfelejtettem a focit! – kiált fel Marvin. – A portugál kutatókkal mindig fociztunk az űrhajóhangárban, amíg egyszer összetörtünk egy radarernyőt. Utána a parancsnok megtiltotta a játékot. Szandi néni, az iskolában szabad focizni?

Szandi néni megkönnyebbülten sóhajt, és most már tudja, hogy nem lesz itt semmi gond.

– Igen, szabad. Bár Gergő szerint az a napi másfél óra, amit az udvaron tölthet, még egy igazi focimeccsre sem elég, főleg ha van hosszabbítás.

2. osztály 3. óra

Papírbagoly

Három napja volt Szandi néninek elmondani az osztálynak, hogy a jövő héttől új osztálytársuk lesz, aki történetesen egy marslakó. Hétfőn dolgozatot írtak matekból és környezetből, olyan feszültek voltak, hogy nem tudott beszélni velük. Kedden szülői értekezlet volt, Szandi néni elmondta a szülőknél a hírt, de megkérte őket, hogy ne beszéljenek erről a gyerekekkel, mert ő szeretné bejelenteni. Ma már szerda van. Az első óra matek. Majd számolás helyett elmondja, legalább örülnek a gyerekek – gondolja Szandi néni. Egy pillanatra megtorpan az osztályterem előtt, a piros csillogós cipőjére néz, mintha abból merítene erőt, aztán csendesen benyit.

Ijesztő kép fogadja. A tanári asztalon két szék áll egymáson, a székek tetején egy iskolatáska, azon imbolyog Lili. Az asztalon Borcsi áll, Lili lábát próbálja megtámasztani. Borcsi mellett Kornél nyújtózkodik a kezében egy papírbagollyal. A többiek körülállják őket. Aztán hirtelen átrepül a termen egy focilabda, és egyenesen Lili vállának ütközik. Lili meginog a torony tetején.

Szandi néni már lódul felé, ám Lili egy szempillantás alatt akrobatikus ügyességgel leugrik a kupacról. A két szék és a táska óriási csattanással landol a padlón. Lili, mint egy felmürgesedett oroszán, nekiront Gergőnek:

– Teljesen elment az eszed? Akár meg is ölhetnél volna! Mégis hogy gondoltad, hogy...

– Én csak... – hebeg-habog Gergő –, ...én csak dekáztam, hidd el, nem akartam...

– Néha gondolkodni is kéne ám, nem focilabda ül a nyakadon, hanem fej!

Erre már Szandi néni is közbelép. A gyerekek közé áll, akik csak most veszik észre, hogy a teremben van. Lili vállára teszi a kezét, mire a kislány elhallgat. Gergő két lépést hátrál, hogy távolabb kerüljön Lilitől. Közben az összes gyerek magyarázni kezd, és a zavaros kiabálásból Szandi néni a bagoly, a labda, a torony, és leggyakrabban a marha szót hallja.

– Elég, ebből semmit sem értek! Lili, nem esett bajod?

– Nem, szerencsére Borcsi megtámasztotta a lábam. De akár meg is halhattam volna! Ez a Gergő...

– Álljunk csak meg egy pillanatra! – inti le az osztályfőnök. – Én úgy láttam, nem Gergő egyensúlyozott egy billegő torony legtetején, hanem te. Mégis hogy jutott eszedbe? És minek kellett olyan magasra mászni?

– Hogy felakasszuk a tanári asztal fölé, a lámpára ezt – mutatja fel Kornél a baglyot. – Az anyukámmal készítettük. Szerettük volna meglepni Szandi nénit az új dekorációval.

– Sikeresen megleptetek – dűnnyög Szandi néni.

– Nem értük fel a lámpát, ezért építettük a tornyot – magyarázza tovább Borcsi, majd Lili veszi át a szót.

– Már majdnem sikerült átfűznöm a madzagot a lámpa fölé, amikor ez az agyatlan...

– Lili, most már hagyd abba! – szól rá Kornél. – Nem látod, hogy Gergő majdnem sír?

– Nem is sírok! – kiáltja remegő hangon Gergő.

– Véletlen volt – folytatja Kornél, – és Szandi néninek igaza van, rossz ötlet volt a torony. Úgy is leeshetnél volna, ha nem repül feléd a labda.

– Azért mégiscsak a labda miatt estem le. Ha nincs ott Borcsi, nem is tudom, mi lett volna – morog tovább Lili.

– Sajnálom Lili, ne haragudj! – motyogja Gergő.

– Titeket egy pillanatra sem lehet egyedül hagyni! – mérgelődik az osztályfőnök.

Kornél lehajtja a fejét, és szomorúan leteszi a baglyot az asztalra.

– Hát, azt hiszem, Berci, megyünk haza...

Szandi néni végignézi a szomorú és megszeppent arcokon.

– Kár lenne ezért a remek ötletért és a csodaszép bagolyért. Nekem nagyon tetszik, és szeretném, ha felraknánk. De csináljuk okosan! Először is: a lámpára nem szabad akasztani semmit, ahogy semmiféle elektromos készülékre sem. Kell egy kampó a mennyezetre. Valakinek el kéne szaladnia Gyuri bácsihoz, a karbantartóhoz, és megkérni, hogy jöjjön fel a terembe, és hozzon magával fúrót meg egy létrát.

- Én szívesen megyek! – jelentkezik Kornél, aztán a könnyes szemű Gergőre pillant, és arra gondol, hogy a barátja mennyire rosszul érezheti magát.
 - Szandi néni, velem jöhet Gergő is? Ketten fel tudnánk hozni a létrát, Gyuri bácsinak nem kéne cipekednie.
 - Remek ötlet! De siessetek, mert nagyon fontos és izgalmas hírem van számotokra. Ha feltettük Bagoly Bercit a mennyezetre, elmondom.
 - Akkor ma nem is lesz matekóra?
- Szandi néni elmosolyodik:
- Szerintetek piros csillogós cipőben lehet matekórát tartani?

2. osztály 4-5. óra
Bolygóközi találkozás

Az osztályterem padlójának közepén akkora papírlap fekszik, mint egy lepedő. Szét kellett húzni a padokat, hogy elérjen. Húszan kuporognak mellette, és egy hadseregnyi színes ceruza. A papírlap közepén Borcsi térdel mezítláb, nehogy összekoszolja, és megpróbál egy nagy, szabályos kört rajzolni.

– Ez olyan, mint egy leeresztett focilabda. Lapos és huplis – kötözködik Gergő.

– Te talán jobbat tudsz? – vág vissza Lili a barátnője helyett.

– Persze. Belemártom a lasztit a festékbe, rápattogtatom, és kész az egész naprendszer.

Lili fintorog, de Kornél védelmébe veszi Gergőt:

– Gergőnek igaza van, ez minden, csak nem kör. Bocs, Borcsi, nem tehetsz róla, de nem lehet ekkora szabályos kört szabad kézzel megrajzolni. Kéne egy körző. Egy elképesztően hatalmas körző.

Persze Szandi néninek rögtön támad egy ötlete. Előveszi a sarokból a partvist, kicsavarozza a nyelét, és ráköt egy madzagot, a madzag végére meg egy ceruzát. Gergőt a papírlap közepére állítja, természetesen mezítláb.

– Arra figyelj, hogy tartsd függőlegesen a partvisnyelet, ne inogjon jobbra-balra.

A madzag végére erősített ceruzát Borcsi fogja. Megfeszíti a fonalat, leteszi a ceruza hegyét a papírra, és elindul a partvisnyél körül. Gergő közben vele együtt forog, de figyel, hogy a nyél egyenesen álljon, és ő maga ne gabalyodjon bele a madzagba.

– Látod, Lili, micsoda kört csináltunk? – kérdezi, amikor Borcsi bezárja a kört. – Szabályos és hatalmas.

Ezután a húsz gyerek megtámadja a kört a hadseregnyi színes ceruzával. Kopnak a ceruzahegyek, sustorognak a vonalak, narancsszínnel, pirossal, vörössel, bordóval, barnával telik a kör. A színfelhőben lények és gépek nyüzsögnek.

– Ennek az izének pont olyan a feje, mint a karalábé – vihog Gergő, amikor megnézi Borcsi figuráit.

– Nem karalábé, hanem szkafander, nagyokos! Nem láttál még úrhajóst? És te mit rajzoltál?

– Csápos, zöld emberkéket.

– És ez mi? Gömbkutyát sétáltatnak? De cuki!

– Nem, ez egy focilabda. Még hogy kutya...

Kornél hasal a padlón, és annyira koncentrálni, hogy kilóg a nyelve hegye. Ceruzavonásai nyomán úrhajók jelennek meg, mögöttük vörös porfelhő, előttük leszállópálya. Kornél mellett Lili rajzol. Ahogy kuporog, beborítja hosszú haja, mintha sátorban ülne. Gergő négykézláb odaoson, és megpróbálja arrébb fújni a hajtincseket, hogy meglesse, mit rajzol a kislány. Lili felcsattan:

– Ha meg mered húzni a hajam...

– Ne parázz, csak szeretném megnézni, mit rajzolsz!

– Muti nekem is! – szól közbe Borcsi, mire Lili megenyhül. Összecsomózza a haját a tarkójánál, közben feltűnik a papírlapra rajzolt, halványlila, négylábú lény.

– Ez micsoda? – hunyorog Gergő. – Póni, karalábéval a fején?

– Borcsi rajzol karalábét, nem én – vág vissza Lili. – Ez egy légbuborékos úrunikornis. –

– Gyönyörűen tudsz lovat rajzolni, akkor is, ha úrló – dicséri meg Borcsi.

– Nem félsz, hogy az unikornis szarva kiböki a légbuborékot? – kérdezi Gergő, mire Lili leengedi a haját, és duzzogva a sátrába vonul.

Óra végére elkészül a képzeletbeli Mars. Gyönyörködve nézi az osztály. A vörös bolygót rengeteg lény és építmény népesíti be. Amikor már minden furcsaságról megbeszéltek, mi az, és hogy működik, Szandi néni elővesz egy másik papírtekercset.

– Rajzolunk Jupitert is? – kérdezi Gergő. – Csúcs lenne, a gázbolygón játsszák ugyanis a buborékfocit.

Szandi néni rejtelmesen mosolyog, aztán kigöngyöli a papírlapot. Egy kék bolygó látszik rajta, zöld földrészekkel.

– Hiszen ez a Föld! – ismerik fel a gyerekek. – De mik azok a fura lények rajta?

– Egy szarvas elefánt.

– Dinoszauruszok.

- Repülő halak és halfészkek a fán.
- Ez meg egy dombházikókból álló falu.
- Ezek pedig karalábéfejű, szakfanderes emberkék!
- Szandi néni, ki készítette ezt a rajzot?
- Marvin, az új osztálytársatok. Akkor rajzolta, amikor az űrhajón utazott. Legalább olyan furcsa ötletei voltak a Földről, mint nektek a Marsról. Marvin ugyanis a Marson született, de egyébként pontosan olyan gyerek, mint ti vagytok.
- Ne már, Szandi néni! Dinoszauruszok? – vitatkozik Gergő. – Nem lehet olyan, mint mi. Ez a gyerek tuti, hogy zöld emberke csápokkal, ha szerinte ilyen a Föld.
- Hát igen, vigyáznunk kell majd vele – szól komolyan Kornél, de a szája sarkában mosoly bujkál. – Képzeld el, ha a zöld emberke gömbkutyának nézi a focilabdád, és elviszi sétálni! Akkor aztán rúghatod a zöld füvet, nem lesz többet foci!

Az osztályteremben mindenki csendben várakozik. Még Gergő sem szól semmit, csak a lábával dobog az asztal alatt. Lili ceruzát hegyez, a faforgács sercegése olyan hangosnak tűnik, mint máskor a széklábak dübörgése a padlón. Valaki fel-alá hintázik a székével, más orrot fúj, könyvet lapoz. Aztán a feszült csendben, a sok nesz mellett három apró koppanás hallatszik.

– Szabad! – szól Szandi néni, és kinyílik az ajtó.

Először egy magas, szeplős, vörös hajú nő kukkant be a terembe. Az arca komoly, de a szeme sarkában nevetőránccok futnak össze, ahogy beköszön:

– Jó helyen járunk, ugye? Ez a 2. a?

Amíg Szandi néni az ajtóhoz siet, Lili Borcsi fülébe súgja:

– Egyáltalán nem ilyenek képzeltem egy marskutatót. Azt hittem, valahogy...

– ...zöldebb? – kérdezi Borcsi.

Anna néni belép, köszönti Szandi nénit. Aztán bekukucskál mellette valaki. Egyelőre nem bújik elő, csak fél szemmel leselkedik befelé, és szorongatja az ajtókeretet.

– Őt ujjá van, nézzétek – jegyzi meg Gergő, mire a körülötte ülők kuncogni kezdenek.

A kukucskáló alak visszahúzódik, csak egy fekete hajtincs kandikál ki az ajtó mögül.

– És fekete csápj! – toldja meg Gergő, mire a kuncogás vihogássá erősödik.

Szandi néni hátranéz. Úgy villan a szeme, hogy hirtelen mindenki elhallgat.

– Szia, Marvin! Már nagyon vártunk, mindenki szeretne veled megismerkedni.

Szandi néni a kezét nyújtja. Lassan az ujjai köré fonódik egy hófehér kéz, és előlép Marvin. Hús kíváncsi szempár szegeződik rá, hús gyerek sóhajt fel egyszerre, amikor meglátják a sápadt, fekete hajú kisfiút. Végül Gergő mondja ki:

– De hát pontosan úgy néz ki, mint egy gyerek! Nem zöld, és nincsenek csápjai!

Erre mindenki felnevet, még Szandi néni is. Marvinra mosolyog.

– Mondtam előre, hogy Gergő az osztály mókamestere. Gyere be, és mesélj nekünk a Marsról! Tegnap lerajzolták a gyerekek, ők milyenek képzelik.

Marvin ámulva lép be az osztályterembe, és megáll a táblánál, amelyre a hatalmas képet erősítették. Először csak nézi, aztán elmosolyodik, végül nevetni kezd.

– Nézd, Anya, zöld emberkék! Itt meg egy úrpóni!

– Az nem póni, hanem egyszerű – mondja Lili, és közelebb lép, hogy megmagyarázza Marvinnak a rajzát. A többi gyerek is köré gyűlik, és egymás szavába vágva mondják el, mit rajzoltak. Szandi néni és Anna néni figyel, ahogy a gyerekek ismerkednek.

– Szeretnétek megtudni, hogy a valóságban milyen a Mars? – kérdezi Szandi néni.

A gyerekek lelkesen bólogatnak.

Anna néni egy tenyérszerű, fekete korongot nyújt át Marvinnak. Marvin a kezébe veszi és bekapcsolja. Fény villózik, aztán a korong felett megjelenik a Mars háromdimenziós képe. Marvin forgatni kezdi a korongot, mire a bolygó is forogni kezd. Szandi néni besötétíti az ablakokat, a gyerekek pedig leülnek, ki oda, ahová éppen tud: a földre, a padokra, a székekre, és ámulva nézik a bolygót. Olyan valóságosnak tűnik, mintha égi pályájáról lebbent volna ide, közéjük. A nagy csendben Marvin halkán, remegő hangon mesélni kezd.

– Ez a Mars. Itt születtem, és itt laktam ötéves koromig. Nincsenek rajta növények meg állatok. Csápos, zöld emberkéekkel sem találkoztam sajnos, pedig az jó lett volna. Fociztam volna velük szívesen. De azért szép hely ám! Én szeretem. Az otthonom.

3. osztály 1. óra
A kalandor

Szandi néni cipőjének sarka még kopog a lépcsőházban, Abigél még hallja, ahogy a bőrönd kerekei nyikorognak a fordulóban, aztán becsapódik a bejárati kapu. Apacuka, a perzsa cica Abi lábához dörgölőzik vigasztalón.

– Mit szólsz egy csajos estéhez? – teszi Abigél vállára a kezét Zita, a nagynénje.

Abi összerezzen. Legszívesebben az anyukája után futna még egy ölelésért.

– Miért kell minden évben elutaznia? Mi lenne, ha egyszer nem menne?

– Az nagyon rosszat jelentene. Azt, hogy Elvira néni nem élne. Szandi megígérte neki, hogy minden évben meglátogatja, és amit ő egyszer megígér...

– Ne is mondd, tudom.

– Támadt egy zseniális ötletem!

– Mondd el, mi az, aztán majd eldöntöm, zseniális-e.

– Letöltöttem a tabletemre egy alkalmazást. Befotózol egy képet, és az app 3D-s alakot készít belőle. Még mozog is, mintha valódi lenne.

– Jól hangzik, de még jobb lenne, ha rá tudnánk kapcsolni Anyu digitális táblájára.

– Pontosan erre gondoltam! Életnagyságban megelevenedne előttünk bármelyik fotó az igazi királylányokról szóló könyvedből.

– Hozok egy képet, addig kapcsolj be mindent!

Abi a szobájába szalad, és elővesz egy titkos dobozt, amelyben a kincseit őrizgeti. Egy szép kagyló, az anyukája kislánykori karkötője, egy hímezett, óvodai jel, sok csillogós, cicás matrica és színes madártollak között kotor, míg a doboz aljáról előkerül egy régi fénykép. Egy fiatal, szőke nőt és egy szemüveges, mosolygós férfit ábrázol, karjukon egy igazi kisoroszlánnal.

Abi szalad a másik szobába, kezében a kép. Az anyukája szobájának azt a falát, amelyen sem ablak, sem ajtó nem nyílik, és bútor sincs a fal mellett, teljes egészében betölti egy képernyő, a Dreamboard digitális álomtábla. Ezen szokott Szandi néni felkészülni az óráira. Zita már összehangolta a tábla és a tablet működését.

– Mutasd, mit hoztál! – fordul Abi felé, aztán a tablettel lefotózza a képet. – Ez nem is hercegnő, hanem Elvira néni!

– Őt szeretném látni, ha már nem mehettem Anyuval.

Zita elindítja az alkalmazást. A program dolgozik, közben halkán surrog a képernyő. Abi a kanapéra telepedik, a perzsa cica az ölébe.

– Elmeséled a történetét, amíg betölt?

– Ne már, tavaly is elmeséltem! És tavalyelőtt is.

– Éppen azért. Ez már hagyomány. De idén életnagyságban itt lesz velünk.

– Na jó. Elvira néni Nagy legfiatalabbik húga.

– Akkor ő nekem kicsoda? A nagynénim?

– Nem, ő az én nagynénim. Neked legfeljebb dédnénid. Vagy nagyonnagynénid.

Abi kuncog, Zita pedig folytatja:

– Elvira néni gyógyszerésznek tanult. Jó tanuló volt, de egy idő után elunta az egyetemet. Kalandra vágyott. Kapta magát, összepakolt pár holmit a hátizsákjába, vállára vette a gitárját, zsebébe az útlevelét, és nekiindult.

Abi úgy figyel, mintha most hallaná először a történetet.

– Először csak Európát járta be. Mindenhol megállt egy kicsit, nyelveket tanult meg dolgozott. Ausztriában mosogatott, Spanyolországban paradicsomot szüretelt, Svédországban egy magyar kisleány tanított gitározni, Franciaországban meg utcazenélt. Aztán Angliában összegyűjtött egy csomó pénzt, és elutazott Egyiptomba, ahol először megnézte a piramisokat, aztán a Vörös-tenger partján egy bújárhajón dolgozott, tisztította a felszerelést. Aztán egyre délebbre vándorolt.

A képernyőn közben életre kel a kép. Elvira néni hosszú, szőke haját meglebbenti a szél.

– Szudán teljesen más volt, mint minden, amit addig tapasztalt. Megdöbbenette a természet gazdagsága és az emberek szegénysége. Egy kórházban kapott munkát, ahol egy szlovén orvos olyan gyerekeket műtött, akiknek hályog volt a szemén. Luka doktor visszaadta a látásukat. Elvira néni talán egy kicsit hosszabb ideig dolgozott a klinikán, mint máshol, aztán elhatározta, hogy továbbáll.

– Elvira néninek is hályog volt a szemén – motyogja Abi.

– No de tudjuk, hogy Luka bácsi a vak szemek doktora! Addig győzködte Elvira nénit, hogy maradjon csak még egy hónapig, meg még kettőig...

– ...míg végül egymásba szerettek...

– ...és Szudánban maradtak hosszú évekig. Aztán együtt hazaköltöztek Szlovéniába. Luka bácsi főorvos lett egy helyi klinikán, Elvira néni pedig befejezte az egyetemet.

Zita elhallgat.

Mindketten az álmotáblát nézik. Luka bácsi kacsint, Elvira néni integet, aztán megsimogatja a kisoroszlánt. A kép olyan valóságosnak tűnik, hogy úgy hallják, mintha a kisoroszlán dorombolna, pedig csak Apacuka az. Zita nem szólal meg, nehogy elveszzen a varázslat, inkább Abi mellé kucorodik. A cica addig dorombol, míg Zita és Abi el nem alszik, az álmotábla pedig egy apró kattanással kikapcsol.

3. osztály 2. óra

Mezítlábás cipőkeverő

– Mindenki vegye le a cipőjét és a zokniját. A zoknit gyömöszöljétek be a cipőbe, aztán a cipőket tegyétek szépen, rendesen egymás mellé! – mondja Szandi néni az osztályának.

Ő is úgy tesz, ahogy mondta: egy pár sárga tornacipő, benne egy pár pitypangmintás bokazokni kerül a pálya elejére. A 3. a követi a példáját, és hamarosan 21 pár gyerekcipő sorakozik a Szandi néni cipője mellett.

– Most pedig mindenkinek bekötjük a szemét – mondja egy fiatal nő, aki a Meztlábás Park segítője. – Így, ni. Fogjátok meg egymás kezét, alkossatok egy hosszú sort, és már indulhatunk is felfedezni!

– Haaaaaa.... Haaaaapci! – tüsszent Borcsi.

– Fázik a lábad? – kérdezi a segítő.

– Nem, dehogy, csak allergiás vagyok a porra meg a fűpollenre. De ha több a burkolat, akkor majd enyhül – feleli Borcsi, és beáll a sorba.

A gyerekek megfogják egymás kezét, és elindulnak egy ösvényen. Mintha puha szőnyegen járnának, sehol egy göröngy vagy gödör.

– Mi jut eszetekbe az ösvényről? – kérdezi a segítő.

– A nagyszüleim kertje – feleli Kornél. – A húgommal mindig náluk töltjük a nyarat, és szoktam segíteni Nagynak füvet nyírni. Utána mezítláb futkosunk a gyepen. Olyan érzés, mint ezen az ösvényen járni, és az illata is pont ilyen.

– Fontos dolgot mondtál. Ha az ember nem lát, sokkal jobban figyel az illatokra és a hangokra.

Ezután letérnek az ösvényről, és egészen más felületet éreznek a lábuk alatt.

– Most mi jut eszetekbe?

– A farakás a kertünk végén! – kiált fel Gergő.

Lili felnevet.

– Mi olyan vicces? – mordul fel Gergő. – A szüleim minden tavasszal hozatnak egy teherautónyi fát, hogy télen legyen mivel fűteni a kandallóban. A teherautó leborítja a kupacot a ház előtt, aztán sorba áll a család, ahogy mi most, és egymásnak adogatva behordjuk az összes farönköt. Fahordás után a fű tele van fakéreggel, és pont ilyen érzés a talpamnak.

– Ügyes vagy! Amin jártok, az valóban fakéreg – dicséri meg a segítő.

– Nem is azért nevettem, mert a farakás jutott eszedbe, hanem azért, mert nem a foci – magyarázza Lili.

Egy sekély medencéhez érnek. A medencét apró kavicsok töltik meg, közöttük víz csobog.

– Ezek a gömbölyű kavicsok olyanok, mintha egy patakban járnánk. Vagy frissen szedett vadalmákon – kuncog Szandi néni.

Ezután egy sziklával kirakott rész következik. A szikla meleget sugároz, érdes felülete jól esik a talpuknak a hűvös, nedves kavicsok után.

– Marvin, ez nem olyan, mint a Mars? – kérdezi Kornél a barátját, aki a Marson született.

– Fogalmam sincs. A Marson nem lehet mezítláb járkalni, csak szakfanderben. Legfeljebb a bázison, de ott valami sima, egyenletes burkolat borít mindent.

Amikor végigjárják az ösvényt, és visszaérkeznek a kiindulási helyükre, leveszik a szemükről a kendőt.

– Szandi néni! – kiált fel Lili. – Valaki összekeverte a cipőinket!

Az előbb rendben hagyott cipők teljesen összekeveredtek. Gergő fél pár cipője Lilié mellett, Borcsié Marviné mellett, Marvin cipőjének párja Kornél cipője tetején. Csak Szandi néni cipője áll szépen, rendesen, ahogy az előbb hagyta.

– Gergőci, ez tuti, hogy te voltál! – kiáltja Lili.

– Hogy lehettem volna én? Nem tűnt fel, hogy elmeséltem a fahordást?

– Szandi néni cipője a helyén maradt, azért ez egy kicsit gyanús – jegyzi meg Kornél.

– Pont ezért biztos, hogy gyerek tette! Nem mert a cipőjéhez nyúlni! – védi meg a tanító nénit Lili.

Borcsi kuncogni kezd.

– Borcsi, csak nem te voltál? – fog gyanút Lili.

– Kizárt. Akkor inkább Marvin, telepátiával távvezérelte a cipőket – mondja Gergő, de Lili már biztos a dolgában.

– Dehogynem! Borcsi került a sor végére, simán visszaosonhatott. Emlékezzetek vissza, nem mondott semmit egyik állomásnál sem, és nem is tüszentett többet!

– Várjatok csak, megkérdezem a cipőket! – mondja Szandi néni.

A füléhez emeli a sárga tornacipőket, és bábozik velük. A cipők előbb összedugják az orrukat, mintha tanakodnának,

Borcsi már úgy nevet, hogy a könnye is kicsordul.

– Láttátok volna az arcotokat, amikor felfedeztétok az összekevert cipőket! És mindenki gyanús volt, még Szandi néni is, csak én nem! – mondja.

Erre már Szandi néni is nevetni kezd.

– A cipőkből álló bíróság azt mondja, enyhítő körülménykét értékeli, hogy beismerő vallomást tettél – szól Szandi néni. – De ha nem vallod be, ők akkor is elárulták volna nekem!

3. osztály 3. óra
Sün vagy kakaó?

Abigél szülei elváltak. Az anyukájával él, de rendszeresen találkozik az apukájával is. Szeret nála lenni, mert az apukája új házasságából született egy kishúga, Lara, és Abi már régóta vágyott kistesóra. Nyáron hosszabb időt is velük tölt, de iskolaidőben leginkább csak hétvégénként találkoznak. Amikor egy vasárnap délután Abigélt hazahozza az apukája, tele van mesélnivalóval.

– Képzeld, Anyu, voltunk bábszínházban! Az volt a darab címe, hogy Sün Balázs, és Lara annyira beleszeretett a sünökbe, hogy egész este, meg még ma délelőtt is sünit kellett neki rajzolnom.

Szandi néni gondterhelten sóhajt. Szombaton főzött és takarított, vasárnap pedig felkészült a jövő heti tanításra. Arra gondol, milyen jó, hogy Abinak nem kellett itthon unatkoznia, meg egy kis féltékenységet is érez, mert szinte nem is emlékszik már, mikor volt utoljára színházban.

Abi közben folytatja a történetet.

– Aztán Apunak támadt egy zseniális ötlete. Késő este, amikor besötétedett, gyorsan felhúztuk a melegítőt, csak úgy a pizsire. Kisétáltunk a parkba, és képzeld, láttunk igazi sünit! Hármat is! Szerintem mi is megpróbálhatnánk, errefelé is sok a park, biztosan laknak a bozótban sünik.

Szandi néni felsóhajt. Még ki kell javítania egy nagy kupac fogalmazást. Péntekre ígérte az osztályának, de nem sikerült végeznie.

– Ne haragudj, Abi, de nekem még dolgoznom kell ma este. Nem hiszem, hogy sünit tudunk nézni.

– Jaj, Anyu, neked mindig dolgoznod kell! Sosem érsz rá semmire! Bezzeg Apunak mindig van ideje velünk mókázni!

Szandi néni hirtelen nem is tudja, mit mondjon. Örül neki, hogy Abinak ilyen sok élményben volt része, de csalódott is, mert igazságtalannak érzi, amit a kislány mond. Szomorú, mert szíve szerint szaladna a parkba sünit nézni, és mérges a javításra váró dolgozatokra, pedig ő íratta meg őket.

Abi észreveszi, hogy az anyukája elkomorodik. Odalép hozzá, és átöleli.

– Nem úgy gondoltam, Anyu. Tényleg nagyon elfoglalt vagy, de például senki sem tud olyan finom kakaót készíteni, mint te. És olyan szépen énekelni sem. Ha például Apu énekel, az olyan szörnyű kornyikálás, hogy be kell fogynom a fületem, vagy kiszaladok a lakásból.

Szandi néni végre elmosolyodik.

– Látod, milyen jó, hogy két szülőd van? Az egyik elvisz sünit nézni, a másik meg most azonnal főz neked egy világbjnok kakaót. Nekem is jól fog esni, elszürcsölöm, amíg javítom a dolgozatokat.

– Segíthetek?

– No még csak az kéne! Te akkor is ötöst adnál Gergőnek, ha nem is tudnád elolvasni az ákombákom betűit, és pontos jével írni a lyukat. Marvinnak meg annyi jeggyel rontanád le a dolgozatát, ahány bogarat megemlít benne, akkor is, ha helyesen és gyöngybetűkkel írja le.

Tíz perccel később Abi és Szandi néni együtt kuporog a kanapén. Előttük a kis asztalkán két bögre, az egyiket kék cicás minta díszíti, a másikat egy egérlány, magas sarkú, piros cipőben. Mindkét bögrében habos kakaó illatozik. Szandi néni kezében papírlapok, elmélyülten olvas, néha az asztal fölé hajol, és piros ceruzával kijavít egy szót.

Abi könyvet tart a kezében. Az a címe, hogy Sünimanó. Ott volt eddig is a könyvespolcon, csak valahogy Abinak sosem tűnt fel a többi között.

– Milyen a mese? – fordul oda hozzá Szandi néni, amikor végez Borcsi dolgozatával. Csak egyetlen hiba volt benne, és Szandi néni egészen jó kedvre kerekedik tőle.

– A legjobb könyv, amit valaha olvastam. Igaz, hogy nem mentünk le a parkba, de nem maradunk süntelenül ma este sem. Te vagy a legszuperebb anya a világon!

3. osztály 4. óra
Űrlángos

Ha egy gondolat elkezd motoszkálni Szandi néni fejében, akkor meg is valósítja. Amikor Abit, a kislányát az apukája elvitte bábszínházba, elhatározta, hogy az osztályának is szervez egy színházlátogatást. Alig egy héttel később felfedezte, hogy az egyik színházban egy űrben játszódó musical került műsorra.

Pontosan ez kell nekünk! – gondolta Szandi néni, hiszen az osztályába jár Marvin, a kisfiú, aki a Marson született.

A szombat esti előadásra az osztály fele jelentkezett, és Szandi néni magával vitte Abit is. Az iskola elől indulnak el, villamossal utaznak a színházig. Az előadás után ugyanúgy villamossal mennek vissza a Pitypang utcába. Utazás közben a gyerekek lelkesen beszélnek meg az élményeiket. Szandi néni nagyon szeret ilyenkor hallgatni.

– Nekem furcsa volt, hogy az űrlányok meg az emberek tudtak egymással beszélni. Szerintem ez a valóságban nem így van – jelenti ki határozottan Lili.

– Nem is így volt, hiszen csak énekelve értették meg egymást. Figyeljétek, és találjátok ki, mit mondom! – teszi hozzá Gergő, és halandzsázza kornyikálni kezd.

– Jaj, Gergőci, ez rosszabb, mint a marslakók áriája! Hagyd abba, vagy átszállok egy másik villamosra!
– Igazából nem tudtak egymás nyelvén beszélni, de megértik, mit érezhet a másik. Ezért volt a darabban úgy, hogy amikor beszéltek, nem értették egymást, amikor meg énekeltek, akkor igen. Az ének érzéseket jelentett – magyarázza Borcsi.

A többiek elhallgatnak egy pillanatra, csak Gergő ingatja a fejét.

– Basszus, Borcsi, te honnan szedsz ilyeneket? Utánanéztél a neten a darab közben?

– Csak használom az agyamat.

– Ez akkor is furcsa. Ha valaki elénekli kínaiul, hogy éhes, megérted?

Kornél egy ideig csak hallgatja a beszélgetést, aztán Marvinhoz fordul:

– Figyuez, Marvin, a Marson biztosan volt kapcsolatfelvétel idegen, értelmes életformákkal, ugye? Vagy legalább valami próbálkozásféle?

– Egyszer fogtunk egy rejtélyes jelet a Gliese csillag közeléből. Egy ritmikusan ismétlődő rádiójel volt.

– Űrária, mi? Kornyikáltak az űrlányok? – kérdezi Gergő.

– Tulajdonképpen igen. Meghallhatva pontosan úgy hangzott, mint ahogy az előbb énekeltél.

Kornél felkiált:

– Akkor mégsem volt marhaság, amit a színházban láttunk! Ugye, hogy énekelve kommunikálnak egymással az idegen életformák? De nem is kell olyan messzire menni, a bálnák is énekelnek, pedig nem is űrlányok!

– Mi van, ha mégis? – kérdezi Lili. – Lehet, hogy egyszer a bálnák is űrhajóval érkeztek a Földre, aztán ittragadtak.

– Már csak arra lennék kíváncsi, mit jelentett a rádiójel – mondja Gergő.

– Hát ez a bökkenő. A szüleim és a többi tudós hónapokig mindennap ezerszer is meghallgatták, és próbáltak rájönni, honnan származik, és ha értelmes létformától, akkor mit jelent.

– Ne húzz már, Marvin, áruld el, mire jutottak! – sürgetik a többiek.

– Igazából nem jutottak semmire, bár az anyukámnak volt egy ötlete, amit a többiek képtelenségnek találtak.

– Maaaaarvin, mondd már!!!

– Szerinte egy lángosreceptet tartalmazott az üzenet.

– Na persze, a bálnák meg rákospizza-receptet hadoválnak – nevet fel Gergő.

– Igen, így reagáltak a többiek is, de aztán az anyukám fogta magát, és megsütötte. Zseniális volt, a legfinomabb és legfurcsább, amit valaha is ettem. Gliese-lepénynek neveztük el.

Az osztályt elragadja a történet, már nem is a színdarabról, hanem a bálnákról meg a delfinek kommunikációjáról folyik az élénk beszélgetés. Abi Szandi néni fülébe súgja:

– Anyu, szerinted ez igaz? A rádiójelek meg a lepény?

Szandi néni elmosolyodik, és visszasúgja:

– Azt imádom ebben az osztályban, hogy sohasem tudhatod pontosan, mikor ugratnak, és mikor mondanak valami szenzációs tudományos felfedezést. De tudod mit? Holnap felhívom Marvin anyukáját, és elkérem az űrlángos receptjét.

3. osztály 5. óra

Vihar az osztályteremben

Amikor pénteken, az első óra előtt Szandi néni beviharzik az osztályterembe, a gyerekek már az ajtó csikordulásából tudják, hogy valami nincs rendben.

– Fekete, magas szárú, fűzős cipő – súgja Lili Borcsinak. – Ez csak egyet jelenthet: bal lábbal kelt fel.

Szandi néni meghallja a suttogást, a lányokra néz. Villámokat szór a tekintete. Lili és Borcsi összehúzza magát.

Soha nem volt olyan keserves a szorzótábla, mint ezen a napon. Szinte villódnak a számok a táblán, ahogy Szandi néni búvárszédül velük. Repked a 6x1, a 6x2 meg a 6x3. A gyerekek egy ideig megpróbálják követni, de valahol a felénél elveszítik a fonalat. Pedig Szandi néni mindig észre szokta venni, ha túl gyorsan magyaráz, és olyankor tart egy kis szünetet, de most mintha még a számokra is haragudna.

Az osztálynak elfogy a türelme, pusmogás, papírzizegés, motoszkálás hallatszik innen is, onnan is. Szandi néni egyre gyakrabban tekint hátra, szemöldökét összehúzza, dirr-durr, csattognak a villámok.

Valami történik a pad alatt! – állapítja meg. Újra a tábla felé fordul, de már nem is arra figyel, amit magyaráz. Számolja a másodperceket, figyel, ahogy erősödnek a hangok.

Még egy kicsi türelem, még egy kicsi – mondogatja magának, aztán váratlanul szembefordul a gyerekekkel.

A középső padosorban Marvin összerezzen a hirtelen mozdulattól, és a tenyeréből egy papírgalacsint a földre pottyan. Az osztályban olyan feszült a csend, hogy a papírdarab hangja felerősödik, mintha ping-pong labda lenne.

– Hozd csak ide! – utasítja Szandi néni Marvint.

Marvin arca máskor is sápadt, de most olyan fehér, mint a fal. Habozik, és a padtársára, Kornélra néz biztatásért. Kornél reményvesztve lehajtja a fejét.

– Gyerünk, mutasd meg! – sürgeti Szandi néni.

Marvin felemeli a földről a papírt, és lassan oszon a tanári asztalhoz. Mintha reménykedne benne, hogy egyszer csak megnyílik egy titkos ajtó, amelyen elmenekülhet. Ki-kitekint az ablakon, nem tűnik-e fel egy idegen úrhajó, és viszi vissza a Marsra, ahol született. Se titkos ajtó, se úrhajó – Marvin odaér a tanári asztalhoz, és átnyújtja Szandi néninek a papírt.

Szandi néni széthajtogatja. Arra számít, hogy valami szörnyű szemtelenség lesz ráírva, ám csak egy felhőt lát. Viharfelhőt. Szakad belőle az eső, villámok csattognak, és Szandi néni szinte érzi a szelet, amely a felhő alatt kavarg.

Eszébe jut a reggel. A kislányával reggeliztek. Szépen eltervezték, hogy szombaton elmennek moziba, utána pedig beülnek a kedvenc pizzériájukba. Aztán csörgött a telefon. Abi apukája telefonált. Elújságolta, hogy nyert a rádió reggeli műsorában két jegyet egy szombati koncertre, és szeretné elvinni magával Abit. Abi habozott, mert nem akarta megbántani az anyukáját, de végül a koncert mellett döntött. Azóta rosszkedvű Szandi néni.

Marvin még mindig ott áll előtte remegve. Szandi néni megsajnálja.

– Ez rólam szól, igaz? Olyan vagyok egész reggel, mint egy viharfelhő.

Marvin bólint. Kornél közben összeszedi a bátorságát, és megszólal:

– Szandi néni, van ám egy másik rajz is.

– Hozd csak ki azt is! – mondja a tanárnő, de már elcsitultak a villámok a tekintetében.

Kornél kisétál a tanári asztalhoz, és Szandi néni kezébe adja a másik gyűrt papírlapot.

– Mind a kettő körbejárt az osztályban, és mindenki hozzátett valamit – mondja Kornél.

– Te nagyokos, ezt minek kellett elárulni? – morgolódik a háttérben Gergő.

Kuncogás hallatszik innen is, onnan is, és a feszült csend úgy pukkan szét, mint egy szappanbuborék.

Szandi néni kibontja a második papírgalacsint. A kép szívárványt ábrázol, csillámpóni szalad rajta, alatta úrlények fociznak. A kép sarkában Szandi néni áll, a feje napocska.

Szandi néni végre elmosolyodik.

– A csudába, hát én is a koncertet választottam volna!

Ahogy kimondja, el is múlik a reggel óta motoszkáló rossz érzése.

Ugyan a gyerekek nem értik, mire gondol, de látják, hogy az arcán végre megjelenik a szivárvány.

– Akkor most el tetszik mondani végre, mennyi 6×9 , vagy inkább az időjárásról fogunk cseverészni? –
kérdi Gergő, mire az osztályra, mint egy hurrikán, lecsap a nevetés.

4. osztály 1. óra

A bolygó legmenőbb játéka

Egy szép, napsütéses reggelen, amikor már indulni kéne az iskolába, Szandi néni még mindig a szekrényében kotor. Abigél, a kislánya az előszobában vár. Már felvette a cipőjét, kezében a tornazsákja, a hátán a táskája.

– Anyu, mi lesz már?

– Mindjárt jövök, csak keresek egy cipőt.

– Ne már, tele van a szekrényed cipővel! Kapd fel valamelyiket, és gyere!

– Igen, tudom, de ez más.

Zsákok, táskák repülnek ki a szekrényből, aztán Abi örömkriáltást hall. Szandi néni megjelenik az ajtóban, kezében egy pár ősrégi korcsolyacipőt tart.

– Korcsolya? Szeptemberben? Nyári meleg van odakint! – jegyzi meg Abi a lépcsőházban, miközben rohannak lefelé.

Szerencsére a Pitypang utcai Általános Iskola itt van a sarkon, öt perc alatt odaérnek.

– Azt a feladatot adtam az osztályomnak, hogy mindenki hozza el a kedvenc játékát. Persze én is viszem az enyémet, nekem gyerekkoromban a korcsolya volt a kedvencem.

– Mármint télen. Egész évben nem lehet korcsolyázni.

– Nyáron azt játszottam, hogy olvadástól a következő fagyokig a korcipőben laknak a jégtündérek. Főztem nekik, meg esti mesét mondtam, és néha még az ágyamba is becsempésztem a korit, mert ott jó meleg volt. Mama persze mindig megtalálta, és mérges volt.

– Nahát, ezt még sose mondtad! Legyen ez a mai esti mese, jó? – kéri Abi, aztán gyorsan egy pusztit cuppant az anyukája arcára, és elszalad a jobb oldali folyosón.

Szandi néni pedig a bal oldalin.

A 4. a osztályban nagy a nyüzsgés. A gyerekek a kedvenc játékaikat mutogatják egymásnak. Szandi néni szép sorban végigkérdezi őket, ki mit hozott, és miért az a kedvence. Senki sem lepődik meg, hogy Gergő egy focilabdát mutat fel, Kornél pedig a légdeszkáját. Lili előtt egy műanyag pónicsalád áll a padon, Borcsi, a padtársa pedig a kiskutyája pórázát hozta magával. Előkerül pár plüss, többféle építőjáték, egy tablet, egy telefonnal irányítható kisautó, egy mini babakocsi, amelynek minden oldala képernyő, és gombokkal irányítható kis figurák mozognak benne. Az egyik fiúnak hologramképes kártyajátéka van, a másiknak apró, de élethű katonái. Szandi néni Marvinra néz. Az ő padja üres.

– Te is hoztál valamit, Marvin?

– Ugye tudod, hogy háziállatot nem lehetett hozni? – szól be Gergő. – Remélem, nincs nálad a sáskád, vagy valami más ízeltlábú!

Marvin kinyitja a táskáját, és kivesz belőle egy babát: egy anorákot viselő figurát.

A fiú körül felnevetnek a gyerekek, a többiek nyújtogatják a nyakukat, mi olyan vicces.

Kornél, Marvin padtársa lemondóan sóhajt, és a homlokára csap.

– Édes öregem, te teljesen dilis vagy! Nem tudtad volna valamelyik hipermenő marsi kütyüdet elhozni? Most komolyan! Egy babát? A húgomnak pont ilyenje van, és mindig azt játssza, hogy ez a herceg, és feleségül vesz egy hercegnőt. Mindennap másikat.

Erre aztán kitör a röhögés.

Szandi néni megpróbálja lecsitítani a gyerekeket, és közben arra gondol, hogy talán mégsem volt olyan jó ötlet ez a játékbemutató.

– Wilson – szólal meg Marvin. – Wilsonnak hívják.

Újra felerősödik a nevetés, de Marvin nem adja fel.

– Wilson Wolfról neveztem el. Ő volt a parancsnoka annak az űrhajónak, amely először szállított embereket a Marsra.

A gyerekek lassan elcsendesednek, Marvin pedig folytatja:

– Az első űrhajók még ember nélkül szálltak le, rengeteg felszerelést, alapanyagot és gépet szállítottak. Wolf parancsnok csapatának az volt a feladata, hogy ezekből a Marsra szállított holmikból létrehozzanak egy űrbázist. Azt, amelyiken én születtem. A lakóegységeket a felszín alatt

építették ki, a kutatóállomásokat pedig a felszínen. Néhány év alatt megvalósítottak mindent. Aztán egyszer lecsapott az űrbázisra egy hatalmas homokvihar. Akkor még nem tudták mindig pontosan megjósolni, mikor jön a vihar, és ez korábban érkezett, mint ahogy számítottak rá, és sokkal erősebb is volt. Négy űrhajós kint rekedt a viharban. Wolf parancsnok mindenkit a felszín alatti termekbe parancsolt, és egyedül ment ki a viharba a társaiért. Amikor visszaértek, mind a négy űrhajóst beengedte a légszilipen a bázisra, ő maradt legutoljára. Mindenkit megmentett.

Mire Marvin ideér a történetben, már mindenki csendben hallgatja.

– Amikor megszülettem, ő már nem élt, de a szobra ott állt az űrbázis legnagyobb csarnokában. Amikor valami rossz történik velem, és úgy érzem, hogy marsi vihar tombol körülöttem, azt játszom, hogy Wilson Wolf parancsnok még mindig él, és a segítségemre siet.

Kornél szelíden Marvin vállára teszi a kezét.

– Na jó, elismerem. A te játékod a legmenőbb nemcsak az osztályban, hanem az egész Föld bolygón.

4. osztály 2. óra Pitypang-nap

Az iskolákat általában híres emberekről nevezik el. A kerületben is van Szent-Györgyi Albertről, Hajós Alfrédéről, Janikovszky Éváról elnevezett iskola. No és ezekben az iskolákban minden évben van Szent-Györgyi-nap, Hajós-nap, Janikovszky-nap, amikor a névadóra emlékeznek különféle programokkal. Nem így a Pitypang úti Általános Iskolában, mert Pitypang nevű híres ember nincs, legfeljebb mesehős. Ezért itt minden évben Pitypang-napot tartanak, amikor különféle versenyeket rendeznek. Szandi néni megmutatja az osztályának a Pitypang-nap plakátját, és felsorolja a versenyeket, amelyekre be lehet nevezni.

– Idén is lesz táncverseny. Azon gondolkodtam, hogy Lili és Gergő nagyon jó táncosok. Nem szeretnék közösen elindulni? Szerintem sikeretek lenne.

Gergő elvörösödik. Első óta tetszik neki Lili, de bármivel próbálkozott, mindig magára haragította a lányt.

– Nem fog menni, Szandi néni – mondja Gergő. – Sajnálom, Lilike, de nélkülem kell átvészelned a Pitypang-napot. Engem az ötödikesek meghívtak a focicsapatukba, mert kell nekik egy csodacsatár.

– Az jó, mert amúgy sem táncolnék veled – vág vissza Lili. – Én a rajzversenyre megyek. Borcsi, jössz velem?

– De Lili, te sokkal szebben tudsz rajzolni, mint én. Nem szeretnék pont a legjobb barátnőmmel versenyezni.

Közben az osztályban szerveződik egy énekes csapat, meg az akadályversenyre is beneveznek páran. Alig marad pár gyerek, aki nem döntötte még el, melyik csapathoz csatlakozzon.

Kornél bánatosan nézi a plakátot.

– Szandi néni, miért nincs légdeszkaverseny?

– Mert az egész iskolában csak neked van légdeszka.

– Lehetne például vasalóverseny, abban legalább van vasalódeszka. Vagy bármi, ami deszkás.

– Ó, tudok én neked olyan helyet, ahol van deszka. Gyere önkéntesnek a büfébe, és egész nap kenheted a zsíros deszkát, meg szeletelheted a kenyeret a vágódeszkán.

– Ez jó! Marvin, jössz velem büfésnek? – fordul Kornél a padtársa, Marvin felé.

Marvin megigézve bámulja a plakátot, és rámutat az egyik programra.

– Nekem ez tetszik! Robotépítő verseny.

Erre a szóra Lili felkapja a fejét. Az ő anyukája robotfejlesztő mérnök Németországban, de nem szokott erről beszélni az osztálytársainak, nehogy cikizzék miatta, vagy folyton faggassák. Csak Marvinnak említette egyszer, másodikban, és Borcsinak, a legjobb barátnőjének. Reménykedik benne, hogy Marvin nem fogja elárulni.

– Marvin, ezen a versenyen párok indulhatnak. Kivel mennél szívesen? – kérdezi Szandi néni.

Marvin pár pillanatig gondolkodik.

– Kornél kenyeret ken. Lili rajzol, Gergő focizik, és nincs is türelme ilyesmihez. Borcsi, lennél a párom a versenyen?

– Ééééé? Még sosem építettem robotot.

– De én már nagyon sok robotot láttam életemben. Drónokat, űreszközöket, roverekeket. Van ötletem, hogy nézzen ki és mit csináljon. Viszont te vagy a legokosabb az osztályban, biztos tudnál segíteni abban, hogyan valósítsuk meg.

– Hát jó, próbáljuk meg! – egyezik bele Borcsi, és lopva Lilire pillant, nem veszi-e rossz néven. Ám Lili belemerül a rajzolásba.

Délután, amikor véget érnek a versenyek, a gyerekek éhesen gyülekeznek a büfében. A pult mögött Szandi néni és a lelkes önkéntes, Kornél keni a zsíros deszkát, a lekváros kenyeret, szeletelik a gyümölcsöt.

– Heló, Gergő, nyertetek? – kiált át Kornél a pult előtt álló soron.

Gergő közelebb furakodik, lógatja az orrát.

- Á, dehogy! Az ötödikesek végig a kispadra ültettek, azt mondták, egy negyedikes még pisis, és csak tartalékos lehet. Aztán a végén, amikor a hatodikosok 2:1-re vezettek, beállhattam, de már csak a kiegyenlítő gólt tudtam berúgni. Bezzeg ha engedtek volna az elejétől...!
- Ne búsulj, inkább tömd be ezt a szádba! – nyom a kezébe Kornél egy zsíros deszkát rengeteg lilahagymával. Közben meglátja Lilit.
- Művésznő, mivel szolgálhatok? Lekváros kenyér, alma, körte?
- Pffff. Nincs kedvem semmihez.
- Te sem lőhetnél győztes gólt?
- Ne is mondd, egy olyan rajz nyert, amelyiken nem volt felismerhető a forma, viszont tele volt egymáshoz kicsit sem passzoló színekkel. Pedig életem legszebb pegazusát rajzoltam meg. Teljesen élethű lett!
- Ne búsulj, attól, hogy a zsúri nem vette fel a szemüvegét, te vagy a legjobb! Nesze, egyél! Nézd, ott jön Marvin és Borcsi, és ezeknek fülig ér a szájuk. Lehet, hogy nyertek?
- Nem, dehogy! – nevet Borcsi, ahogy csatlakozik a csapathoz. – Egyáltalán nem nyertünk, de a legviccesebb Pitypang-nap volt. Marvin szuper csapattárs.
- Mégis milyen robotot építettetek?
- Hát, volt ott mindenféle alkatrész, amiről először fogalmunk sem volt, mire jó – magyarázza Borcsi.
- A többiek mindenféle hasznos dolgokat kezdtek építeni, például asztalseprűt, automata cipőkefét, ceruzahegyező robotot, és az lett egyébként a nyertes. Aztán Marvin észrevette, hogy az alkatrészek pont úgy néznek ki, mintha bogarak részei lennének. Úgyhogy építettünk egy... egy ilyen!
- Azzal Borcsi kitarja a tenyerét, és ott ül benne egy sáska. Gergő két lépéssel hátraugrik.
- Mi a csuda...?! – kérdezi.
- Ro-bot-sáska.
- És mire jó?
- Marvin megnyom egy gombot a kicsi robot fején, mire az felemeli az egyik lábát, és vezényelni kezd.
- Automata karmester – mondja Marvin.
- A barátok nevetni kezdenek.
- Erre koccintsunk! – kiáltja Kornél, aztán Marvinnak és Borcsinak is ad egy-egy szelet kenyeret.
- Kenyérrel, Kornél? – húzza a száját Lili.
- Kocinthsz almával is! A lényeg, hogy bárki bármit mond, mi vagyunk a legjobb osztály!

4. osztály 3. óra

Nehéz döntés

Szandi néni és Abi egy tavaszi délután a Páfrány utca felé sétálnak, amely a lakótelep legtávolabbi végén fekszik. A megszokott emeletes házak helyett errefelé családi házak sorakoznak.

– Ebben az utcában minden ház olyan, mint amilyenben Gergő lakik – jegyzi meg Abi.

– Régen az egész környéken ilyen aranyos kis házak álltak. Aztán lebontották őket, és emeletes házakat építettek, ahol sokkal több ember elfér. Szerencsére sok fát is ültettek, különben nem lenne olyan jó errefelé lakni.

Egyszer csak Abi szimatolni kezd, mert nagyon finom illatot érez.

– Kalács!

Erre Szandi néni nekiindul, mintha puskából lőtték volna ki, beront a hetes számú ház kapuján, végigszalad a kerti járdán, feltépi az előszoba-ajtót, és köszönés helyett csak annyit mond:

– Most vegyék ki, különben szénné ég!

A konyhában, a sütő előtt egy fehér bőrű, fekete hajú fiú áll, Marvin. Vastag fogókesztyűt visel, úgy tartja a forró tepsit, benne a friss kalácsot. Ám Szandi nénitől úgy megijed, hogy egyszerre elejti a tepsit.

Marvin szülei, Anna néni és Beni bácsi ott állnak a fiú mellett. Először Szandi nénire bámulnak, aztán Marvinra, aztán óriási hahotában tör ki az egész család.

– Anya, mégis mi történt? – kérdezi Abi, aki beérte az anyukáját.

Szandi néni olyan zavarban van, hogy nem tud megszólalni.

– Amikor az anyukád először nálunk járt, szénné égettük a kalácsot, és ő mentett meg bennünket attól, hogy leégjen a ház – feleli nevetve Anna néni. – De azóta már megtanultuk használni a sütőt, legalábbis Marvin.

– Nagyon sajnálom, hogy miattam tönkrement – hebegi Szandi néni.

– Dehogyan, nem lett semmi baja. Csak a tepsi csattant a padlón, a kalács túlélte. Ha hűl egy kicsit, meg is kóstoljuk. Marvin, megmutatod Abigélnek a szobádat?

Abi egész nap erre várt. Marvin szobájában ugyanis módosítani lehet a gravitációt, hogy Marvin úgy érezze magát, mintha a Marson lenne. Ha az ember ilyenkor elrugaszkozik a padlóról, egészen a plafonig fel tud ugrani.

– Gergővel és Kornállal marsi focit szoktunk játszani. Van kedved kipróbálni? – kérdezi Marvin.

– Naná! – feleli Abi.

Úgy belefeledkeznek a játékba, hogy nem is hallják, amiről a szülők a nappaliban beszélgetnek.

– Köszönjük szépen, hogy újra meglátogattok bennünket – mondja Beni bácsi. – Azért kértük, hogy jöjjön el, mert szeretnénk elmondani valamit. A marskutatók abban állapodtak meg, hogy minden gyerek, aki a Marson születik, lehetőséget kap, hogy megismerje az anyabolygót. Tulajdonképpen ezért szakítottuk meg a marsi küldetésünket.

– A küldetésünk azonban folytatódik. De ezt a döntést nem hozhatjuk meg Marvin nélkül. Ha ő elképzelhetetlennek tartja, hogy itthagya a Földet, az osztályát, akkor meggondoljuk, és lehet, hogy nem folytatjuk a munkánkat.

– Marvin rengeteget beszél a Marsról, és mindig úgy emlegeti, hogy az az igazi otthona – jegyzi meg Szandi néni.

– Igen, ezt így látjuk mi is, de közben meg imádja a természetet, lenyűgözi a rengeteg életforma.

– Mikor indulnának vissza?

– Nyáron megyünk az úrbázisra, ahol felkészülünk az utazásra. Az úrhajó jövő januárban indul, és fél év alatt ér a Marsra – mondja Beni bácsi.

Szandi néni közben a gyerekszoba felé fordul. A csukott ajtó mögül Abi kacagása hallatszik.

– A marsi gravitáció jó móka – mondja Anna néni, és elkezd felszeletelni a kalácsot.

– Szörnyű nehéz döntés lehet – sóhajt Szandi néni.

Beni bácsi nagy levegőt vesz, mintha bátorságot gyűjtene, aztán Szandi néni felé fordul.

– Arra szeretnénk kérni, hogy segítsen Marvinnak, hogy ha eldöntöttük, hogy megyünk, vagy maradunk, akkor el tudja majd mondani a barátainak.

Szandi néni megrohanják az érzések és a gondolatok, nem is tud megszólalni hirtelen. Inkább vesz egy szelet kalácsot, félbetöri, és egyelőre csak az illatát szippantja be. Igazi földi búza, földi cukor, földi élesztő. Hogyan is lehet dönteni a világ legnagyobb kalandja és a Föld bolygó között?

Anna néni töri meg a csendet.

– De kérem, egyelőre tartsuk titokban. Nem könnyítené meg Marvin számára a tanulást és a döntést, ha hirtelen mindenki ezzel foglalkozna.

Szandi néni bólint. Ez a legnehezebb titok, amelyet valaha meg kellett őriznie.

Kinyílik a gyerekszoba ajtaja, és Abi szalad a konyhába.

– Anyuuuu, úrhajós vagyok, most jöttem a Marsról! Azonnal földi kajára van szükségem, mert éhen halok a sok marsi spenóttól!

Azzal ráveti magát a kalácsra.

– Abi, nem kérsz hozzá lekvárt? – kérdezi Marvin. – Anya, kenhetünk rá egreslekvárt? Az egyik legfurcsább ízű gyümölcs, ami a naprendszerben terem, de lekvárnak isteni!

– Persze.

A felnőttek mosolyognak, de közben a végtelennek tűnő távolságra gondolnak a Föld és a Mars között.

4. osztály 4. óra
Képeslap

Közeledik a május. A 4. a osztály az anyák napjára készül. Szandi néni azt találta ki, hogy készítsenek térbeli képeslapokat. Ahogy kinyitják a lapot, előugrik belőle egy csokor virág, egy vár, egy tarka tollú madár – kinek mi jut eszébe az anyukájáról. Csattognak az ollók, sercegnak a színes ceruzák. Csak egyvalaki nem dolgozik. Lili hosszú, szőke haját leereszti az arca elé, mint egy sátrát. Szandi néni a vállára teszi a kezét, és csendben kérdezi:

– Lili, minden rendben?

– Igen. Kimehetek pisilni?

– Persze – feleli Szandi néni, de Lili remegő hangjából érzi, hogy a kislány mindjárt elsírja magát.

Lili kimegy a teremből. Eltelik öt perc, tíz perc, de még mindig nem ér vissza.

– Dolgozatok tovább, mindjárt visszajövök – szól az osztálynak. – És csak semmi hangoskodás, az egyik fületem itt hagyom a teremben!

Nem is kell sokáig keresgélnie, Lilit az osztályterem előtti padon találja. Magába roskadva ül, és sír. Szandi néni leül mellé.

– Elmondod, mi bánt? – kérdezi. – Hátha tudok segíteni.

– Ezen nem lehet segíteni.

– Néha az is segít, ha az ember kibeszéli magából. Megbántottak?

– Eléggé.

– Gergő?

– Amióta előben betettem a lábam az iskolába, Gergő nagyon sokat piszkált. Néha azt kívántam, bárcsak másik iskolába járnék. De mostanában már nem szakál.

Szandi néni megkönnyebbül. Első óta szorít Gergőnek és Lilinek, hogy béküljenek ki.

– Nem Gergő bántott meg, hanem Marvin.

– Marvin? – hitetlenkedik Szandi néni.

Lili újra lehajtja a fejét.

– Ne haragudj, nem kételkedem a szavadban, csak meglepődtem. Mivel bántott meg ennyire?

– Az anyák napi ajándékról van szó.

Lili Szandi néni kezébe adja a lapot, aki széthajtja. A lapok között zöld dombok emelkednek, az előtérben, a virágos réten egy kockás pokróc látszik, egy csíkos napernyő és egy piknikdoboz. A dombok és a rét között egy motor parkol. A pokrócon két ember halvány vonalai látszanak.

– Hiszen ez csodaszép, csak az emberek hiányoznak!

– Egyszer már megrajzoltam őket. Az apukám és én szerepeltünk rajta. Marvin azt mondta, az anyukámat kéne lerajzolni, ezért kiradíroztam.

– Végül is anyák napjára készülünk.

– Igen, de az én anyukám Németországban lakik. Nagyon szeretem, és vele töltöm a nyarat, és majdnem mindennap beszélünk is, de minek készítek neki most képeslapot, amikor majd csak nyáron tudom átadni? Majd készítek neki, mielőtt találkozunk. De az apukám most is itt van, és biztosan örülne.

– Ez jogos. Miért is ne ajándékozhatnád meg az apukád, igaz?

– Igen, szerintem is. És egyébként is senkinek semmi köze hozzá. Csak azért mutattam meg Marvinnak, mert ő is megmutatta az övét. Ahogy kinyitottam a lapot, egy úrhajó suhant a Föld és a Mars között. Iszonyú jól néz ki, mondtam is Marvinnak. Aztán megnézte az enyémet, beszélgetni kezdtünk, és azt mondta, ő bárhova a világon követné a szüleit. Németország nem is távolság, bezzeg a Mars! Nem is értem, miért kell mindig ezzel felvágnia! Nem tök mindegy, ki melyik bolygón született? És miért gondolja, hogy attól, hogy az apukámmal élek, nem szeretem az anyukám? Vagy hogy az anyukám nem szeret engem?

– Nem egyszerű, ha messze élnek tőled a szeretteid. Lehet, hogy Marvinnak is van olyan barátja a Marson, aki nagyon hiányzik neki.

Szandi néninek elkalandoznak a gondolatai. Vajon Marvin családja végleg eldöntötte, hogy a visszatér a Marsra? A tűnődésből Lili hangja zökkenti ki.

– Neki legalább együtt élnek a szülei. De én hogyan menjek mindkettőjük után, ha az egyik Németországban akar élni, a másik meg nem hajlandó odaköltözni? Ráadásul az anyukám annyit dolgozik, hogy hiába is költöznék hozzá, folyton bétiszitterrel tölthetném az időt. Bár ahogy ismerem, biztos kifejlesztene valami gyerekvigyázó robotot...

– Nem is lenne rossz. Most például beküldhetném a terembe, mert a többiek eléggé hangoskodnak.

– Szandi néni, azt hiszem, Marvin nem akart engem megbántani. Tényleg nagyon nehéz lehetett hozzászokni egy új bolygóhoz. És nem tudhatta, hogy engem nagyon bánt az anyák napi dolog. Minden májusban előjön ez a szörnyű érzés, hogy Mami távol van.

Szandi néni nem szól, csak átöleli Lilit. A kislány lassan megnyugszik.

A teremből most már olyan zsvivaj hallatszik, hogy Szandi néni feláll, és az ajtóhoz lép. Még bátorítóan Lilire mosolyog. A kislány arca felderül.

– Van egy ötletem! A képeslapra rárajzolom a laptopot is, amelyiken hívni szoktuk az anyukámat. Már tudom is, hogyan csinálom meg! Ahogy nyílik a képeslap, nyílik a laptop is, és Mami arca fog látszani rajta. Így együtt leszünk mind a hárman a képen! Este pedig felhívom, és megmutatom neki.

4. osztály 5. óra
A kalandvagyó lufi

Az egész 4. a osztály Szandi néni szobájában kuporog. Abi három nagy tál pattogatott kukoricát oszt szét. Szandi néni cicás mamuszban egyensúlyoz, kezében egy nagy tálcával, rajta poharak meg egy hatalmas kancsó limonádé.

– Helyet, helyet! Maci séf hozza a harapnivalót! – kiáltja Kornél, és két nagy kosár málnás muffint hoz be a konyhából.

Közben Marvin szülei tenyérnyi korongokat tesznek le a gyerekek közé a padlóra. Abigél, Szandi néni kislánya bekapcsolja az egész szoba falát betöltő hatalmas képernyőt, a Digiboard digitális álomtáblát. Mindenki letelepszik a földre, halk csámcsogás, szürcsölés, izgatott pisszegés hallatszik, mintha moziban lennének.

A függöny surrog a sínen, ahogy Abi behúzza. Sötétség és csend borul a szobára. Aztán egy halk kattánás, és a digitális táblán megjelenik a világűr.

Marvin hangja remeg, ahogy megszólal.

– Ha űrhajóval utazol, a világűrben nincs semmi érdekes. Még az autópályán is több dolog történik. Az űrhajó ablakából majdnem mindig csak ezt látod: egy nagy, fehér pöttyös fekete lepedőt.

Lassan megváltozik a digitális tábla képe, az alsó részen feltűnik egy űrhajó műszerfala.

– Az űrhajó viszont izgalmas. Főleg az irányítófülke. Ezeket a gombokat persze csak az űrhajósok kezelhetik, egy gyerek legfeljebb bekéredzkedhet barátkozni, és olyankor az űrhajósok rengeteg érthetetlen dolgot magyaráznak, én legalábbis így emlékszem az útra. Az egészben a legfurcsább a súlytalanság.

A korongok, amelyeket Marvin szülei tettek le a padlóra, hirtelen képeket vetítenek a levegőbe. Űrhajósok bukfenceznek a levegőben, meg egy öt éves kisfiú.

– Marvin, ez te vagy? – kiált fel Lili. – De cuki voltál!

– Most is cuki – mondja Borcsi.

Gergő felnevet:

– Pont ilyen a szobádban lenni, haver.

– A szobámban nincs súlytalanság, csak csökkentett gravitáció. Ott csak nagyokat ugrálsz, de az űrhajón úgy érzed magad, mint egy héliumos lufi, és ha az ablak felé repülsz, az nagyon para, mert olyan érzésed van, hogy kisodrósdsz a világűrbe.

– És akkor nyekk – teszi hozzá Kornél, és a szájába töm egy málnás muffint.

A kép változik, a lufiként repkedő űrhajósok helyett kődarabok tűnnek fel, a műszerfal képe remegni kezd, és surrogás meg dübörgés hallatszik.

– Ennél sokkal nagyobb para lenne belefutni egy meteorrajba – folytatja Marvin. – Szerencsére ilyesmivel nem találkoztunk, amikor a Földre utaztunk, csak azért mutatom meg, hogy izgalmasabbnak tűnjön az amúgy tök uncsi út.

Eltűnnek a meteorok, kitisztul a kép, elhallgatnak a zajok. A falon feltűnik a távolban egy apró, piros pötty. A gyerekek elhallgatnak. A kép, amit látnak, annyira valóságosnak tűnik, mintha ott lennének ők is az űrhajóban. Lélegzetvisszafojtva figyelik, ahogy a pöttyből vörös korong lesz, aztán ahogy egyre közeledik, foltok láthatók rajta, mintha hatalmas kontinensek úsznának a vörös tengerben.

– Csak akkor válik izgalmassá az utazás, amikor közelítesz egy bolygóhoz. Ez a Mars, a bolygó, ahol születtem. Nincsenek rajta tavak és folyók, nem nő fű, és egyáltalán semmilyen növény. Nincsenek állatok, és sajnos kicsi zöld emberkék sem. Szerencsére szúnyogok sincsenek. Mégis ez az otthonom, és ide fogok visszatérni.

– Marvin, ha nincs ott semmi, akkor minek mész vissza? – kérdezi Gergő, aztán felszisszen, mert Kornél bokán rúgja.

– Ne hallgass rá, Marvin, csak tuskó, mint mindig.

– A Föld tényleg klassz hely, és az iskola is, de én szeretnék a szüleimmel menni, és folytatni a kutatásukat. Annyi ott a felfedeznivaló! Ki tudja, mi rejtőzik a sarki jégsapkák alatt! Lehet, hogy találunk valami izgalmas életformát, és akkor ott akarok lenni! Talán idővel, ha sikerül több kolóniát

is felszerelni, igazi élet is lehet a Marson. Mire visszaérek, találkozni fogok másik két gyerekkel, akik a Marson születtek, amíg én itt iskolába jártam.

– Iszonyatosan furcsa lesz, hogy felnézünk az égre, és tudjuk, hogy ott vagy. Ne is tudom felfogni – mondja Kornél, és az ő hangja is megremeg. – Borzasztóan fogsz hiányozni.

– Ismerem ezt az érzést – szólal meg Lili. – Amikor tudod, hogy sok száz kilométer választ el attól, aki fontos neked. Bár itt nem sok száz kilométerről van szó, hanem... Mennyiről is, Marvin?

– Körülbelül kétszázhuszonnyolcezerről.

– Basszus. Az sok – morog Kornél.

– Marvin, lehet majd neked e-mailt írni? Vagy van ilyen marsi posta? – kérdezi Borcsi.

– Persze.

– Ja, megírunk egy levelet, aztán három hét múlva meg is kapja. Újabb három hetet várhatunk a válaszra – okosodik Gergő.

– Tizenöt perc – feleli Marvin. – Ennyi idő kell, hogy az adat egyik bolygóról a másikig érjen. Valószínűleg többet kell majd arra várnod, hogy az amerikai űrközpont átlője a te e-mail-fiókodba.

Kornél elmosolyodik, de a hangjában ott bujkál a szomorúság.

– Szent Medve! Belegondoltatok, hogy egy marslakóval fogunk e-mailezni? Ez menőbb, mint a légdeszka.

Szandi néni a kanapé karfáján ül. Marvint figyeli. A fiú arcát megvilágítja a marsi felszín vörös fénye. A vonásai megváltoztak, sokkal elevebbnek tűnik, mint az elmúlt három évben bármikor. Mennyi titkot őriz! Milyen mennyi mindent nem mondott el! Olyan dolgokon ment át, amilyeneken még soha senki a világon – morfondírozik magában Szandi néni.

Aztán a tekintete a cicás mamuszra téved, és eszébe jut egy gyerekkori emlék. A negyedik születésnapjára kapott egy cicás lufit. Nem fogta meg jól a zsineget, és a lufi elszabadult. Nagyon sírt, és a szülei alig tudták megvigasztalni. Aztán azt mesélték neki, hogy a lufi azért repült el, mert fel akarja fedezni a világűrt, de egyszer majd visszatér, és mindent elmesél. Szandi néni elmosolyodik, és maga elé suttogja a szavakat, hogy senki se hallja:

– Viszlát újra, kalandvagyó kis lufim. Remélem, még visszatérsz, és mindent elmesélsz.

5. modul: Digitális világ

Lili és a titkos barát

1. osztály 1. óra

A robotkéz

Helga néni Németországban lakik, egy tudományos kutatóintézet szomszédságában. A szobájában a falakat képernyők borítják, és mindenhol gombok, karok ágaskodnak. Mintha egy fantasztikus filmben járnánk. A padlón fémépítő készlet elemei hevernek szerteszét, de nem azért, mert az anyuka annyira sokat játszik Lilivel, a lányával. Lili szerint sokkal többet foglalkozik Erikkel, a szomszéd fiúval, mint vele.

– Mami – kukkant be az ajtón Lili –, bekapcsolhatom a tévét, amíg megérkezik Apu?

Helga néni a földön ül törökülésben, és a fémépítő elemei között kotorászik. Ugyanolyan hosszú, szőke haja van, mint Lilinek, és ugyanolyan színes hajgumikkal fogta össze hátul. Felnéz, a szeme izgatottan csillog.

– Gyere, inkább nézd meg, mit építünk Erikkel!

Erik kerekesszékekben ül, a szék karfájára egy tablet van erősítve. A fiú megérint egy ikont a tableten. Erre a szék támlája mögül kinyúlik egy robotkéz, és integetni kezd.

– Azta! – lelkesedik Lili, és visszainteget.

Erik megint az érintőképernyőhöz ér, mire a robotkéz visszahúzódik. Lili is leengedi a kezét. Erre a robotkéz hirtelen előbújik megint, egy égővörös selyempapír rózsát húz elő, és Lili felé nyújtja.

– Ó, de kedves vagy! – lép közelebb Lili, és átveszi a virágot.

– Na, mit szólna Erik új kezéhez? – kérdezi Helga néni.

– Nem rossz – bólogat elismerően Lili. – De most már nézhetek mesét?

– Inkább segíthetnél kitalálni, hogyan oldjuk meg a hüvelykujj mozgatását. Még nem tökéletes, és kifogytam az ötletekből.

– De mindjárt kezdődik a Pónifarm a tévében. A kedvenc mesém!

A pillanatnyi csendben, amíg Helga néni bölintani készül, hirtelen fura hangok hallatszanak Erik felől. Lili és a mamája odanéz. A háttámla mögül előbújik a robotkéz, egy műanyag játéklovat szorongat, és elbábozza, hogy fel-le vágat Erik fején. Közben Erik nyihogást játszik le a tabletről. Aztán hirtelen összezavarodnak a dolgok. Ugatás, nyávogás, csipogás hallatszik, a robotkéz pörögni kezd, a játékló pedig elrepül. Lili lehúzza a fejét, a ló elsüvít felette, aztán a szemetesbe pottyan.

– Igazad van, tényleg nem tökéletes – nevet fel Lili, aztán a Pónifarmot feledve letelepedik a földre az anyukája mellé, hogy tökéletesítsék Erik robotkezőnek hüvelykujját.

1. osztály 2. óra
Eltévedt repülők

Helga néninél a csengő olyan hangon szól, mintha felszállna egy repülő.

– Itt van Apu! – kiált fel Lili. – Kinyitom az ajtót.

– Várj, inkább Erik nyissa ki! Teszteljük a robotkezet.

A szoba tele van a fémépítő alkatrészeivel. Lili gyorsan félresöpri az elemeket, hogy Erik ki tudjon manőverezni a kerekesszékkal. Csörögnek-zörögnek az alkatrészek a padlón, közben újra dübörög a felszálló repülő hangja.

– Mindjárt nyitjuk! – kiált Lili az ajtó felé.

Erik a tablet segítségével az ajtóhoz irányítja a kerekesszéket. A robotkéz előrenyúl, és a kulcsra helyezi az ujjait. Helga néni figyelmezteti:

– Várj, előbb ki kell nyitni a reteszt!

– Mi a csudát csináltok odabent? – szól egy türelmetlen hang az ajtó mögött.

Erik többször is próbálkozik, mire sikerül elhúznia a reteszt, aztán elfordítja a kulcsot a zárban, és kinyitja az ajtót.

Az ajtó mögött egy csuromvizes férfi áll egy leszakadt fülű sporttáskával. Cipője talpa alatt tócsa gyűlik.

– Ideje volt... – morog, aztán megpillantja a robotkezet, és a megdöbbenéstől hátralép egyet.

– Erik, emlékszel Ákosra, Lili apukájára?

Erik bólint, és üdvözlésre nyújtja a robotkezet. Ákos bácsi gyanakvóan kezét ráz vele, aztán belép a lakásba.

Vacsora után Lili és a szülei a kanapén ülnek. Apu már megszártkozott, Erik pedig hazament.

– Izgulsz, Lili? – kérdezi Helga néni. – A jövő héten már iskolás leszel!

– Igen, nagyon.

Apu közbeszól, a hangján hallatszik, hogy még mindig át van fagyva.

– Én is izgulok. Ha holnap is ilyen szerencsétlenül jár a busz, kitör egy trópusi vihar, mindkettőnk táskája elszakad, és ráadásul eltévedek a repülőtéren Lilivel, akkor lehet, hogy nem is Magyarországon fogunk landolni. Lili, mit szólnál, ha Brazíliában kezdenéd a sulit? Ott kiváló a focioktatás.

Helga néni felnevet.

– Ne aggódj, majd rendelek nektek taxit a netről, és Lili telefonján beállítom az útvonalkövetést. Pontosan jelzi majd, merre kell mennetek. Az is elég, ha Lili simán csak a magyar iskola miatt aggódik.

– De Mami, én egyáltalán nem a sulit izgulok, az pont olyan lesz, mint az ovi volt. Inkább attól félek, hogy ritkábban látlak majd téged meg Eriket.

Az anyukája megöleli Lilit.

– Ne aggódj, Aranyhaj. Mindennap beszélhetünk, és az új gépem már hologramhívást is tud indítani. Ami pedig Eriket illeti... Nos, kitaláltunk valami nagyon izgalmasat! Annyit elárulhatok, hogy a robotkézhez lesz köze. Egy nagy hatósugarú, távirányítású robotkéz... De pssst, ez még szigorúan titkos, el ne áruld senkinek!

2. osztály 1. óra

A hattyú

Az íróasztalon a robotkéz kattogva mozog az asztalon, ujj koppan ujj után, ahogy türelmetlenül dobol.

– Attól, hogy itt kalapálsz, nem fogok hamarabb végezni a leckével. Ezt a három sort tele kell még írnom a büntetőfeladattal. Szandi néni, az osztályfőnökünk szerint botrányosan rondán írom a számokat. Azt mondja, a kettesem úgy néz ki, mint egy megcsócsált, félbeharapott és kiköpött nyalóka, nem pedig úgy, mint egy szépen ívelő hattyúnyak.

A robotkéz hattyú alakúra hajtja magát, az ujjával formált csőrrel még tátog is. Lili odanéz, aztán az asztali lámpát úgy fordítja, hogy a falon megjelenő árnyék nagy, kecses hattyút formázzon. Kicsit játszik az árnyal, aztán felsóhajt.

– Úgysem hagysz békén, amíg el nem mondom a nagy hírt, igaz?

A hattyú-kéz bólogat.

– Hááááát, az van – kezdi Lili, hátragurul a székkal, lábát az asztalra teszi, kezét a tarkójára – , hogy egy marslakó jött az osztályunkba.

A robotkéz két oldalán kis hangszóró rései látszódnak, mintha a kéznek kopoltyúja lenne. Pár pillanatra a kéz megmerevedik, aztán géphangú hahota tölti be a szobát.

– Ne ilyen hangosan! – ijed meg Lili, és gyorsan a hangerő-szabályozó felé nyúl, de elkésik: az apukája nyit be a szobába.

– Mi ez a hang, Tökmag?

– Semmi, csak Erikkel beszélgetek.

– És a lecke?

– Háááát... Majdnem kész van. Csak két sor hiányzik, tényleg. Vagyis két és fél.

– Arról volt szó, hogy előbb a lecke, utána a beszélgetés.

– Tudom, csak Erik nem bírta kivárni, amíg végzek. Mindenáron hallani akart az új osztálytársamról.

– Ki az új osztálytárs?

– Marvin a neve.

– Fura név. És olyan gáz a kölyök, hogy Erik ekkorát nevetett rajta?

Lili a feje búbját vakarja.

– Az van, hogy... Apu, te sem fogod elhinni. Szóval az van, hogy Marvin a Marsról jött.

Apu éppúgy megmerevedik egy pillanatra, mint az előbb a robotkéz, csak nincs hattyú alakja.

– Na jó, bevallom, Tökmag, ez jó próbálkozás volt, majdnem engem is megfogtál. De nem veszem be. Írd csak meg azt a leckét!

A robotkézből újra nevetés hallatszik.

– Te pedig, kis barátom – lép közelebb az édesapa –, inkább foglalkozz a saját leckéddel. Ha Lili végzett, beizzítjuk Mami hologramképes csodaprogramját, és felhívunk benneteket.

Apu a robotkéz nagy, piros kikapcsológombja felé nyúl, a kéz pedig megmerevedik.

– Apu, neeeeeee! – kiáltja Lili. – Ne öld meg a hattyút!

– Késő. Kíméletlenül levadásztam.

Lili lebiggyeszi a száját, és hüppögni kezd, az apja pedig elmosolyodik:

– Igyekezz, Tökmag, azzal a két és fél sorral, addig befejezem a vacsít!

– Nem is tudsz főzni...

– Ó, dehogynem, minden vadász tud. Hattyúfasírt lesz. Meg pizza a sarki étteremből.

2. osztály 2. óra

Marlakó az osztályban

A második osztályban hatalmas az izgalom, amióta Szandi néni bejelentette, hogy új diák érkezik az osztályba. A szülei kutatók a Marson, ott született Marvin, és amikor hatéves lett, a család elindult vissza a Földre. Először senki sem hitt Szandi néninek, ám amikor a magas, vékony, sápadt fiú megjelent az osztályban, és mindenre rácsodálkozott, már mindenki elhitte, hogy marslakó. Azóta is fel van csigázva az osztály. A szünetek azzal telnek, hogy a gyerekek körülállják Marvint, és kérdezzétek.

– Szerintem a legjobb dolog a világon, sőt, az univerzumban a légdeszka – veti oda Kornél. – Ha a Marson nincs légdeszka, akkor a Mars vacak. Van légdeszka a Marson?

– Nincs – csóválja a fejét Marvin.

Kornél lebiggyesztett szájjal elfordul, Gergő táncolni kezd:

– Vac-vac-vacak, tudududú, vac-vac-vacak!

– Igaz, hogy nincs légdeszka – szól közbe Marvin halkán –, de van rover, és lehet vele száguldozni a homokdűnéken. A gravitáció sokkal kisebb a Marson, mint a Földön.

– És akkor mi van? – kérdez vissza Kornél.

– Hát... hát csak... elég nagyokat lehet ugratni vele. Olyan, mintha repülnél.

Gergő felnyerít:

– Apám, az tuti jobb, mint a légdeszkád! Egy null az űrlénynek! De Marvin, ne etess már, hogy a roverezés a legjobb a Marson! Űrállomáson éltél, ember! Tuti, hogy tele volt mindenféle kutyúvel. Szuperszonikus űrhajó, bzsssssssss, meg hiperpalabala galaxiskommunikátor, víúúúúúvíúúúú!

– Kapj az agyadhoz, észlény, Marvinnak még telefonja sincs! – jegyzi meg Kornél.

A többiek is bekapcsolódnak, sorra faggatják Marvint, aki már annyira zavarban van, hogy a feje búbjáig vörös.

Ekkor Lili, aki a terem másik sarkában ült eddig egyedül, felpattan, befurakodik a Marvint körülvevő gyűrűbe, megragadja a fiú kezét, és kirángatja az osztályteremből.

– A Lilike szerelmes a zúrlénybe! – hallja még Gergő kiáltását, de nem törődik vele.

Marvin megszeppenve kérdezi:

– Ezt meg miért...?

– Nem bírtam nézni, hogy szétszednek. Szandi néninek nem kellett volna elárulnia, hogy a Marsról jöttél.

– Talán baj?

– Néha úgy érzem, le se tagadhatnád, hiszen annyira más vagy, mint az átlagos emberek. Ne haragudj, de így van.

– Értem – hajtja le a fejét szomorúan Marvin.

– Tudod, az anyukám egy robotokat fejlesztő cégnél dolgozik Németországban. Ha elmondanám az osztályban, folyton csak azzal szekálnának, hogy milyen kutyüm van, és robot-e az apám, és van-e lába a mosógépünknek. Vagy mittudomén. Ezért inkább el sem mondom. Csak Borcsinak, a legjobb barátnőmnek. És ha megtudom, hogy elpletykálod, harci robotokkal cincáltatlak szét!

– Jó, nem mondom el senkinek. Akkor te most megmentettél?

– Meg. Cserébe meghívsz a büfében egy almalére?

Marvin kiforgatja a zsebeit.

– A zsebpénzem az osztályban hagytam. Visszamenjek érte?

– Dehogyan, te lüke, pont onnan mentettelek ki. Gyere, meghívlak én!

2. osztály 3. óra
Szkander

– Lili, nézz rám! – mondja Lili apukája aggodalommal a hangjában, és maga felé fordítja a lánya arcát. – Tökmag, olyan piros a szemed, mint a húsvéti nyúlnek! Nem megmondtam, hogy hétköznap délután húsz percet kapsz a gépnél, és nem többet? Hány órát ültél a képernyő előtt?

– Egy percet sem... – szipogja Lili.

– Hm. Biztos ez?

– Tuti.

– Hajjaj, akkor nagy a baj. Ha nem a képernyőtől piros, akkor...

Apu leguggol, és belenéz a papírkosárba, ami tele van összegyűrt, csupakönny papírsebkeendővel.

– Elmondod?

– Elegem van Gergőből! Folyton beszél és csúfol, és huzigálja a hajam. Utálok! És nem akarok beszélni róla!

Apu hümmög egy kicsit, aztán felcsillan a szeme:

– Ide bizony kemény rockzene kell.

– És szkander! – néz fel Lili, és szomorú arcán végre megjelenik egy halvány mosoly.

Ákos bácsi átvizsgálja a robotkezet a nappaliba. Aztán elindítja a lemezjátszót. Lili csak éneklő dinoszaurusznak hívja, mert szerinte bakelit lemezeket és lemezjátszót legfeljebb a földtörténet őskorában gyártottak, és Apu biztosan egy ásatáson szedte össze. Ákos bácsi szerint persze ez manapság újra divat és menő, és kit érdekel a modern technika. De ki bánja most, hogy a lemezjátszó milyen régi, amikor elektromos gitár és dob hangja tölti be a szobát, és az énekes úgy üvölt, hogy még az üveges szekrény is ritmusra csörömpöl. Apu alig tudja túloldítani a zenét:

– És most hívd Eriket!

Hamarosan felvillan a piros fény a robotkézen, és Lili titkos németországi barátja készen tartja az ujjait a tableten, amellyel a robotkezet távolról irányítani tudja.

– Előbb Lili! – ordítja Apu.

Lili a robotkéz mellé ül, felgyűri a ruhája ujját, könyökét a robotkézzel szemben letámasztja az asztalra. Erik egy kicsit még játszik, kiropogtatja a robotkéz ujjait, mintha igazi lenne, aztán megragadja Lili kezét.

– Vigyázz, kész, rajt! – kiáltja Apu, de még ki sem mondja az utolsó szót, Lili máris lenyomja Eriket.

– Nem vagy valami jó formában, Öcsi – kiabál Apu, és átveszi Lili helyét. – Figyelj csak, mert most jön Ákos, a szkandermeister!

– Vigyázz, kész, sajt! – ordítja most torkaszakadtából Lili.

Apu izzad, erőlködik, hol jobbra, hol balra tolódik a két kéz, aztán Apu keze nagyot csattan az asztalon.

– Ne már, Erik! Most miért csinálod ezt? Lilit is simán legyőzhetnéd!

– De Apu, nem az a lényeg, hogy én megvigasztalódjak? – nevet teli szájjal Lili, és hosszú, szőke haját rázva táncol a kanapén.

– Azt hiszem, Erik, jó munkát végeztünk – nevet most már Apu is, de ebből semmi sem hallatszik, mert a lemezjátszó már a következő számot bömböli a földtörténet őskorából.

3. osztály 1. óra

Egy szatyornyi bonyodalom

– Hát Szandi néninek aztán vannak ötletei! – mondja Lili, miközben az utolsó laposra taposott üdítő flakont gyömöszöli a reklámszatyorba.

Környezetórán azt a feladatot kapja a harmadik osztály, hogy hétköznapi tárgyak segítségével mérjék fel, mennyire szennyezett az iskola környezete. Lili és legjobb barátnője, Borcsi egy reklámszatyrot választottak a tárgyak közül, és azt találták ki, hogy körbejárnak az iskolaudvaron, és összeszedik a szatyorba a műanyag szemetet. Alig telik el tíz perc az órából, amikor a szatyor már tele van.

– Még van egy csomó időnk. Visszamenjünk? – kérdezi Borcsi.

Lili közben elmélyülten tanulmányozza a szatyrot.

– Nem. Illetve igen, de nem az osztályba.

– Egyetértek, mossunk kezet. Irány a mosdó!

– Azt is, de nem pont erre gondoltam. Nézd meg jól ezt a logót!

Borcsi ránéz, de nem ismeri fel.

– Fogalmam sincs, mi lehet ez.

– Ez egy ausztráliai reptéri boltból származik. Az anyukám tavaly járt ott egy konferencián, és hozott ajándékot a reptérről, azért volt ismerős. Szerintem nézzük meg az interneten, mennyit utazott a szatyor!

– Szuper ötlet! Akkor irány a mosdó, aztán a könyvtár!

Emese néni, a könyvtáros bekapcsol egy számítógépet, és elindítja az internetet. A lányok maguk is el tudnák indítani, de türelmesen megvárják, amíg a könyvtáros szép lassan elvacakol vele, mert nem akarnak udvariatlannak mutatkozni. Ám ahogy Emese néni elmegy, rávetik magukat az internetre, és pár perc alatt megtalálják, amit keresnek. Borcsi feljegyzi egy papírlapra, hogy Ausztráliából hány reptéri átszállással, hány kilométert megtéve juthatott el a reklámszatyor az iskoláig.

Amikor végeznek, még mindig van tíz percük.

– Nézegessünk cucci kiskutyás képeket! – veti fel Borcsi. – Meg lovakat!

De Lilinek más ötlete támad.

– Figyu, az apukám mesélte, hogy van egy csoport, és Szandi néni oda ír be a szülőknél minden tudnivalót. Például azt, hogy szülői értekezlet lesz, vagy osztálykirándulás, vagy ha valami botrány van az osztályban.

– Lili, ez nem jó ötlet.

– Otthon sosem tudom megnézni, mert az anyukám teljesen lekorlátozta a gépeken az internet-hozzáférésemet, csak egy-két oldalt tudok elérni. De iszonyúan kíváncsi vagyok.

– Mégis hogyan tudsz bejelentkezni?

– Nyugi, az apukám minden jelszavát tudom.

Lili ujjai remegnek a billentyűzeten, ahogy beüti az oldal címét, aztán begépel a jelszót. Elsőre el is rontja, csak másodikkra sikerül.

– Szerintem nem kéne...

– Itt van! Megvan! – kiáltja Lili.

Ekkor odalép hozzájuk Emese néni. Lili annyira pánikba esik, hogy megpróbál gyorsan kilépni az oldalról, és össze-vissza kattintgat.

– Hallom, megtaláltátok, amit kerestetek, nagyon ügyesek vagytok. De most már ideje visszamennetek, hamarosan vége az órának – mondja kedvesen a könyvtáros, mint aki semmit sem vett észre a nagy kapkodásból.

– Remélem is, hogy semmit sem vett észre – súgja Borcsi Lilinek az osztályterem felé menet.

- Igazad volt, egyáltalán nem jó ötlet az apukám nevében kutatni – feleli Lili. – Viszont azt hiszem, a feladatot szuperül megoldottuk!
- Szuperül... Jaj, Lili, a könyvtárban felejtettük a szemetet!
- Basszus, Borcsi, akkor futás!

3. osztály 2. óra

A tökéletes kép

A domboldalt tavaszi virágok pötytyöznek, meg egy pötytyős pokróc. Igazából a rét nem is sokkal nagyobb, mint a pokróc, mellette egy széttöredezett út, az út túloldalán pedig egy használaton kívüli gyártelep terpeszkedik. Mégis ez Liliék kedvenc piknikező helye, mert a gyárépület mellett egy adótorony emelkedik, és a réten pompás erősségű az internetjel.

– Várj, mindjárt beüzemelem! – mondja Apu, és a lappal babrál.

Amíg az apukája elindítja a gépet, Lili napernyőt vesz elő a hátizsákjából, és a gép fölé állítja. Aztán ételes dobozokat, evőeszközt, konyharuhát, poharakat, gyümölcsöt és egy zacskó gumicukrot tesz a pokrócra. Pár perc, és minden készen áll. Ekkor Apu elindít egy programot, és a napernyő árnyékában megjelenik Lili anyukájának hologramképe.

– Nahát, tökéletes piknikpokróc! – csapja össze a kezét, aztán leül ő is. Mintha egy apró, áttetsző tündér ereszkedett volna közéjük.

– És mennyi finomság! Te főztél, Aranyhaj? – kérdezi.

– Naná – mondja komoly arccal Lili. Felkapja az egyik dobozt, és a színes logót a webkamera elé tartja. – Kicsaptak a suliból, és beálltam a sarki gyorsétterembe mosogatni. Azóta ingyen kapom a kaját.

Mami kacagása még a számítógép dobozhangján is úgy szól, mintha a zsebkendőnyi rét harangvirágai csilingelnének.

– Ha legközelebb jössz, megtanítalak pár dologra. Ákostól tuti, hogy nem tanulsz meg főzni.

– Ne legyél igazságtalan – szól közbe mosolyogva Apu. – A te konyhai ténykedésed úgy kezdődik, hogy megmondod Roboséf 1.0-nak, mit szeretnél, és amíg főz, megépítesz egy szabályozható hátvakarót.

Tovább nevetnek és beszélgetnek, Lili sorra nyitogatja a dobozokat, és a rét bogarait hessegetve falják az ételt.

– Aranyhaj – szólal meg egyszer csak az anyuka komoly hangon. – Olyan szívesen találkozónék a barátainkkal! Nem gondoltál még arra, hogy egyszer Borcsit is meghívd a piknikre?

– Ne is mondd – csóválja a fejét Apu. – Egyáltalán nem ismerem Lili barátait, rejtegeti őket előlünk. Csak akkor láttam őket, amikor az igazgatóhoz kellett mennünk, mert felrobbantották az iskolát.

– Apu! – tiltakozik Lili. – Nem is robbantottuk fel az iskolát!

– Ajjaj, piromániásokkal barátkozol?

– Jaj, Mami!

– Az a baj, hogy külön élünk? – kérdezi Helga néni.

– Nem, dehogy. Illetve de, egy kicsit az is. Van olyan osztálytársam, akinek elváltak a szülei, de az más. Ti nem váltatok el, csak... csak furcsán éltek.

– Ha akarod, beszéllek Szandi nénivel – mondja Mami.

– Jaj, semmiképpen se, csak rontana a helyzetet. Meg hát nem is ez a fő probléma. Ha bárki eljönne hozzánk, ott vannak Apu ősrégi cuccai, például a lemezzátszó, a kattogós-tárcsázós telefon, emellett meg a sok robot, amelyet még soha senki sem látott, mert annyira újak, hogy majd csak tíz év múlva lehet megvenni őket.

– Szerintem a lemezzátszóban nincs semmi ciki – morogja Apu.

– Ti nem tudjátok, mit művelnek a többiek Marvinnal! Már egy éve az osztályunkba jár, és még mindig nem szállnak le róla, pedig csak annyi a furcsasága, hogy a Marson született.

– Azért ez nem egy jelentéktelen apróság – szól közbe újra Apu.

– Szerintetek mit szólnának, ha megtudnák, hogy a legjobb barátom egy tolokocsis fiú, aki nem tud beszélni, csak egy robotkézen keresztül? Nem, ezt nem mondhatom el senkinek. Még Borcsinak sem.

Elhallgatnak mindhárman. Apu magához húzza Lilit, és átöleli, aztán a hologramképre néz.

– Kitalálunk valamit, Aranyhaj – ígéri meg Mami.

Inkább másról beszélgetnek ezután, de a szomorkás hangulat velük marad. Aztán a piknik véget ér, Helga néni elbúcsúzik, mert dolgozni indul. Liliék összepakolnak, és a hátizsákkal a kezükben a töredezett úthoz sétálnak, ahol Apu motorja parkol. Felveszik a bukósisakokat, és lassan elindulnak a döcögős úton. Ezen az elhagyatott helyen nincs forgalom, nem látja őket senki. Lili széttárja a karját, tenyerét a nap felé fordítja, és élvezi, ahogy simogatja a szél és a nap.

– Minden rendben, Tökmag? – kérdezi Apu, amikor Lili elengedi a derekát.

– Minden a legnagyobb rendben! – kiáltja a fülébe Lili, és arra gondol, hogy ha most valaki lefotózná, azt meg merné mutatni az osztályban mindenkinek.

Tökéletes kép lenne – gondolja, és elmosolyodik. – Pontosan olyan, mint a reklámokban.

3. osztály 3. óra

A lesifotós

Lilinek tesiórán megrándul a bokája, ezért Szandi néni megengedi neki, hogy ne menjen le a nagyszünetben az udvarra rohangászni. Befáslizott lábát padtársa, Borcsi székén pihenteti, szőke hajkoronája a pad fölé borul, ahogy vázlatfüzetébe a prérin vágózó musztángokat rajzol. Éppen egy csikó sörényével van elfoglalva, amikor hirtelen hangot hall a közvetlen közeléből:

– Hallottad, Lilike? A marslakó végre felnőtt a földi technológiához, és megtanulta használni a telefonját. Tegnap felhívta Macit. Menő, mi? Láttam a telóján a híváslistát.

Lili úgy megjijed, hogy fájós lábával véletlenül felborítja Borcsi székét, és fel is kiált fájdalmában, ahogy a lába a földre csapódik.

– Elment az eszed, Gergő?! Mit settenkedsz mögöttem?

– Csak el akartam mondani a hírt.

– Mit, hogy Marvin felhívta a barátját? Mi ebben olyan nagy szám? Inkább menj vissza az udvarra, és hagyj rajzolni, jó?

– Mert még nem tudod a lényegét. Tudod, mit állítottam be neki háttérképnek?

Lili gyanakodva néz a fiúra, akinek önelégült arca egyáltalán nem tetszik neki.

– Nem vagyok biztos benne, hogy akarom tudni.

– Hát a marslakó élete szerelmének a fotóját.

Lili úgy néz Gergőre, hogy a fiú hátrálni kezd az ajtó felé. Amikor úgy látja, Lili már nincs veszélyes távolságban, visszaszól:

– Azt az édbédi képet rólad, amit az apukád Facebook-oldaláról szedtem le.

– Gergőőőőőő! – kiáltja el magát Lili, és felpattan a székről, de fel is szisszen, mert fájdalom nyilall a bokájába.

– De a legcukibbat választottam ám, amin hercegnői koronával a fejedem ülsz a rózsaszín, pónilovas bilin!

Lili a lábával nem törődve iramodik Gergő után, és kiabálva fut utána a folyosón, le a lépcsőn, Gergő meg röhögve menekül előle, cikázik, mint a róka elől szaladó nyúl. Ámokfutásuknak az vet véget, hogy Gergő teljes erejéből belerohan Szandi nénibe, és majdnem felborítja. Szandi néni kezéből szerteszét potyognak a tollak, az osztálynapló és a kijavított matematika dolgozatok. Lili csak úgy tud lefékezni, hogy a földre huppan, és fel sem tud állni, mert a bokája futás közben akkorára dagad, mint egy szumó birkózó combja.

– Elment az eszetek? Lili, mi a csudát művelsz? Arról volt szó, hogy a teremben maradsz, és pihenteted a lábad! – mérgelődik Szandi néni, de közben aggódva guggol le a lány mellé, és óvatosan tapogatja a bokáját.

Közben véget ér a nagyszünet, a gyerekek visszatódnak a termekbe. A harmadik osztályosok Szandi néniék köré gyűlnek.

– Lili, mi történt veled? – ugrik Borcsi a barátnője mellé.

– Borcsi, kísérd el Lilit az orvosi szobába, mindjárt megyek utánatok! – kéri Szandi néni. – Én addig elbeszélgetek Gergővel!

Ám Lili nem akar menni, könnyes szemmel, kérlelőn néz Szandi nénire és a csoport szélén álldogáló Marvinra.

– Marvin – kérdezi sírós hangon –, igaz, hogy... hogy Gergő kezébe adtad a telefonod?

Marvin zavartan néz körbe.

– Dehogyan. Nincs nálam, a szüleim nem engedik...

– Persze hogy nem engedik, tilos az iskolába telefont hozni! Elég ebből, gyerekek, becsengettek! Borcsi, Lili, indulás az orvosiba, a többiek meg a terembe!

– Szandi néni, ez nagyon fontos! – szólal meg újra Lili. – Marvin, mi a háttérképed a telefonodon? Igaz, amit Gergő mond, hogy...

Marvin láthatóan nem érti, miért olyan fontos ez, de Lili arcán látja, hogy a lány nagyon feldúlt.

– A Mars. A Mars a háttérképem.

Lili megnyugszik, aztán sírva fakad, de most már azért, mert nagyon fáj a bokája. Borcsira támaszkodva végre elindul az orvosi szobába, az osztály pedig felmegy a terembe. Csak Szandi néni és Gergő marad a folyosón. Gergő a füle tövéig elvörösödik, ahogy az osztályfőnöke faggatja. Szinte kiabál, úgy magyaráz.

– De hát Liliről nincs is kép az interneten! Egyetlen árva kép sincs róla, hiába kerestem! És Marvin telefonját sem babrálhattam, hiszen nincs is nála! Szandi néni, én nem csináltam semmi rosszat!

– Akkor meg miért kellett ilyen butaságot hazudni neki? Tudod, hogy ez nagyon gonosz dolog, és szörnyű ijedelmet okoztál Lilinek?

– Csak meg akartam tréfálni. Nem akartam neki rosszat, csak hogy nevéssen.

– Ez egyáltalán nem vicces, és nem úszod meg az intőt!

– Tudom... – dűnnyögi Gergő, és lehajtja a fejét.

Közben megtapogatja a zsebét. Mert ő bizony becsempészte a telefont az iskolába, és a nagyszünetben azért lopózott fel Lili után a terembe, hogy titokban lefényképezze. Most pedig ott lapul a zsebében a telefon, benne a világot jelentő képpel az aranyként omló, csodaszép hajzuhatagról.

4. osztály 1. óra
Duzzogó barátok

- Naaaaa, légszsi, vigyük ki őket sétálni! – fűzi Borcsi Lilit.
- Nem, Borcsi, én nem akarom. Ha meglátnák, ugyanúgy nem szállnának le rólam, mint Marvinról.
- Marvint se szekálja senki már legalább két éve.
- Dehogynem, csak nem is veszed észre, annyira megszoktad. Ráadásul engem Gergő is folyton piszkál.
- Mostanában nem is piszkál. Amióta Szandi néni elbeszélgetett velem, tök kedves veled.
- Oké, de most képzeld el, ha meglátná ezt a párost. Újra elkezdene a beszélgetést.
- A két lány elgondolkodva nézi az előttük álló két kutyát. Az egyik Borcsié, egy hófehér szőrpamacs, aki a farkát élénken csóválva jelzi, hogy nagyon szeretne játszani. A másik Roborolf, Lili kutyája, akinek pirosan villog a szeme, és a távirányító parancsára vár. Lili az anyukájától kapta ajándékba.
- Akkor gyere át hozzánk, és a kertben játszunk velük. Gondold csak el, milyen klassz móka lesz, ahogy Hópihe és Roborolf labdáznak!
- Lili az órájára néz. Pont egy óra múlva fogja hívni Erik. Talán még belefér az időbe, hogy átszaladjanak Borcsiékhoz. Elkéredzkedik az apukájától, kikapcsolja és belegyömöszöli a hátizsákjába a robotkutyát, és olyan sietve indul el Borcsiék háza felé, hogy Borcsi és Hópihe alig bírja követni.
- Mi ütött beléd, Lili? Ne rohanj már annyira!
- Ne haragudj – lassít Lili. – Csak én is szeretném már látni, ahogy labdáznak.
- Borcsiék kertje nagyon barátságos, szép nagy gyep van a közepén, körben virágos bokrok nőnek, és rengeteg fűszernövény. A kertet három nagy fa lombja teríti be az árnyékával. Több érdekes játék is van: hintaszék, kerti sakk, és az egyik fán egy kicsi kilátóterasz, amelyre kötélletrán lehet felmászni. Ám a két lányt most nem a játékok érdeklik, hanem a két kutya meg egy csomó teniszlabda. Össze-vissza dobálják a labdákat a kertben, a robotkutya és az igazi pedig hol a labdát, hogy egymást kergetve futkos a fűvön.
- Jaaaaj, a levendulabokokra vigyázz! – kiált fel Borcsi, de már késő, Roborolf a bokor sűrűjéből dugja ki a fejét, a szájában labda, az antennájába egy csokornyira lila virág akadt. Borcsi megpróbálja úgy kiszabadítani, hogy a legkevésbé sérüljön a bokor. Lilire néz, hogy segítséget kérjen. Lili megint az óráját lesi.
- Sietsz valahova? – kérdezi Borcsi.
- Dehogyis, jövök, segítek.
- Gyorsan lekapcsolja a robotkutyát, és együtt emelik ki a bokorból. Aztán el is rendezgetik a virágokat, hogy ne lehessen észrevenni a rombolást. Hamarosan Borcsi anyukája jön ki a kertbe, limonádét hoz a lányoknak. A lányok a hintaágyba ülnek, ott szürcsölik az üdítőt, és összekacsintanak, amikor Borcsi anyukája nem vesz észre semmit a bokron.
- Lili lopva újra az órájára néz.
- Elárulod végre, miért nézed folyton az órát?
- Ja, semmi.
- Ne mondd nekem, hogy semmi! – morog Borcsi. – Nagyon rossz érzésem van tőle. Mintha nem akarnál velem lenni. Az órát nézed egész délután, pedig az apukád estig elengedett. Minek jöttél el, ha nincs kedved hozzá?
- Lili elszégyelli magát. Felsóhajt.
- Ne haragudj, igazad van. Nagyon jól érzem magam, és klassz móka a közös labdázás a kutyákkal, de most haza kell mennem. Egy hívást várok Németországból.

– Az anyukád hív? Hát miért nem mondtad? Gyere, megkérjük Laput, hogy vigyen haza kocsival!

– Nem, Borcsi, semmi vész. Köszönöm. Inkább hazasétálok. De nagyon köszönöm a limonádét meg mindent. Imádom ezt a kertet. Játsszunk jövő hétvégén is?

– Persze – mosolyog Borcsi, és Lili megnyugodva látja, hogy már nincs neheztelés a tekintetében.

Lili újra belegyömöszöli a robotkutyát a hátizsákba, udvariasan elköszönön Borcsi szüleitől, ám amikor kifordul a kertkapun, olyan sprintbe kezd, mintha tesiórán osztályoznák éppen. Lihegve szalad fel a második emeletre, beront az ajtón, a hátizsákját ledobja a földre az előszobában. Bekiált az apukájának, hogy megérkezett, aztán már kapcsolja is be a robotkezet. Közben az órájára néz. Fél órát késett.

A kéz lógatja az ujjait, mint Hópihe az orrát, amikor bánatos.

– Ne haragudj, a barátnőmnél voltam, és elment az idő. Nem tudtam hamarabb jönni, megsértődött volna.

A kéz továbbra is lógatja az ujjait, a hangszórón recsegő sírás hallatszik.

– Ne már, Erik. Borcsi a legjobb barátnőm, és csudajó mókát talált ki! Akarod, hogy elmeséljem?

A kéz duzzogva hátat fordít.

– Hát jó. Akkor nem mesélem el. Pedig van benne robotkutya, igazi kutya, rengeteg teniszlabda, hintaágy meg limonádé.

A kéz meg sem moccan.

Lili felsóhajt.

– Hát ez szuper! Egyszerre sértődik meg a legjobb hús-vér barátnőm meg a legjobb virtuális barátom. Tudod mit? Ma én is duzzogok. Pfffff.

Erre már Erik is megenyhül, és a robotkéz Lili felé fordul. Lili tovább engeszteli.

– Ha vége a tanévnek, visszamegyek Németországba a nyári szünetre. Akkor meg folyton veled leszek, te leszel a hús-vér barátom, Borcsi meg a virtuális barátnőm. De addig még bírd ki egy kicsit, jó? Inkább szkanderezzünk!

4. osztály 2. óra

Suli-buli

Szandi néni egyik legjobb húzása a tavaszi suli-buli. Amikor már senkinek sincs kedve tanulni, de még messze van a nyári szünet, és már több osztálykirándulás sincs hátra, akkor szervezi meg a tombolós, nyárváró, táncolós délutánt. A negyedikeseken kívül meghívja az ötödikeseket is, hogy izgalmasabb legyen a társaság. Az elsötétített teremben dübörög a zene, színszkrákat szór a diszkógömb, és roskadásig tele vannak az asztalok rágsálnivalóval. Az innivalót Szandi néni és a könyvtáros, Emese néni tölti, és amikor nincs a kezükben ital, ők is buliznak a ropik mögött.

A gyerekek nagy része a terem közepén, egy nagy körben táncol, a kör közepére a legjobb táncos perdült: Lili. Imád táncolni, és rengeteg videoklipet néz, onnan tanult meg egy csomó mozdulatot. Szőke haja lobog körülötte, fényes felsője ragyog a diszkófényben. A szemét behunyja, hogy még jobban érezze a mozgás ritmusát. Amikor a zene kevésbé pörgősre vált, kinyitja a szemét, hogy körülnézzen.

Az első, amit észrevesz, hogy a lányok, még az ötödikesek is, megpróbálják utánozni a mozdulatait. Lili elégedetten mosolyog, majd bemutat egy bonyolult figurát, amit tuti, hogy nem tudnak lemásolni. Aztán Marvint figyel, aki olyan széles és furcsa mozdulatokkal táncol, mintha nem hatna rá a földi gravitáció. Mellette Kornél csak jobbra lép és balra lép, és Lili megállapítja, hogy teljesen jogosan becézik Macinak. Majd lopva Gergőre pillant, és megállapítja, hogy a fiú meglepően jól táncol. Gergő mintha csak erre a pillantásra várt volna, azonnal odakiált:

– Hozok neked inni, biztos megszomjazzál.

Gergő ki is lép a körből, és az asztalok felé furakodik, közben majdnem fellök pár ötödikes fiút.

Mindjárt megverik miattam! – állapítja meg Lili, és Borcsi tekintetét keresi, hogy együtt nevessenek Gergőn.

Ám Borcsi nincs sehol. Lili forog a kör közepén, hátha a háta mögé keveredett a barátnője, de ott sem látja. A diszkógömb vibráló fényében megpróbálja az asztaloknál gyülekező gyerekek között megkeresni, de ott sincs. Végül kitáncol a körből. A teremből kifelé menet éppúgy nekimegy Gergőnek, mint Gergő imént az ötödikeseknek.

– Ne már, ez kiborult! – méltatlankodik Gergő.

– Hozol nekem egy újat? De ne ilyen szénsavas lötytyöt, inkább narancslét, nem akarok folyton bőfögni táncolás közben. Addig megkeresem Borcsit. Illetve kettőt hozz, légsz, hátha ő is kér!

Gergő lehajtott fejjel kullog vissza az asztalhoz, hogy újra kivárja a sort.

Lili a terem előtt, a folyosói padon kuporogva találja Borcsit, kezében a telefonja.

– Hát te? Mit csinálsz itt? – kérdezi Lili, és lehuppan mellé. Még mindig liheg a táncról.

Borcsi megrántja a vállát.

– Játszom – mondja, és tovább nyomkodja a telefont.

Lili nem érti a helyzetet.

– Miért? Ott bent csúcsszuper buli van! Az ötödikes fiúk le sem veszik rólam a szemüket, Gergőci a kegyeimet lesi, mindjárt hozza nekünk a narancslét. Tök jó zene megy. Tudtad, hogy Bence bátyja DJ?

– Ki az a Bence? – kérdezi Borcsi, de nem néz fel a képernyőről.

– Hát aki a zenét keveri! De most komolyan, Borcsi, mi a bajod?

Borcsi végre felnéz.

– Odabent mindenki csak téged bámul, te vagy az istennő. Hála az égnek, én ugyanis utálok táncolni, és még jobban utálok, ha néznek. És utálok ezt a zenét is.

Lili úgy meghökken, mintha Borcsi azt vallotta volna be, hogy ő is a Marsról jött.

– Mióta utálsz a bulikat?

– Mindig is utáltam. Csak sosem vetted észre, mert te mindig a középpontban ragyogtál.

Lili elszomorodik.

– Ne haragudj! Nem gondoltam, hogy egyedül érzed magad. Akarod, hogy kint maradjak veled?

– Nem kell. Már írtam Lapunak, hogy jöjjön értem. Mindjárt ideér – feleli Borcsi, és végre megenyhül. – Nincs semmi baj, csak tényleg nem érzem itt jól magam. Örülök, hogy te meg igen.

Lili bólogat, de még mindig nem tudja elhessegetni a rossz érzését.

Borcsi telefonja rezegni kezd.

– Már itt is van Lapu. Beszaladok a terembe, szólok Szandi néninek, aztán megyek. Jaj, Lili, ne nézz már úgy, mint egy fanciesali tengeri uborka! Nincs semmi baj, csak én nem szeretek bulizni, te meg igen. Nem vagyunk egyformák, ennyi az egész. De tudod mit? Tegyel meg valamit a kedvemért!

– Bármit, amit csak szeretnél! Kísérjelek le?

– Dehogyan – mondja Borcsi, aztán az ajtó felé mutat. – Ha már Gergő olyan cuki, hogy két narancslével egyensúlyozik ide hozzád, táncolj vele egyet. Fogadok, ez lesz a legszebb napja egész évben!

4. osztály 3. óra
A titkos csomag

Minden évben, amikor kezdődik a vakáció, Lili és az apukája az utolsó sarokig kitakarítja a házat. Apu gondosan lelakatolja a garázsban működő autószerelő műhelyt. Lili kipakol az éléskamrából mindent, ami romlandó, és átviszi a szomszéd bácsinak. Ezután két nagy bőröndöt vesznek elő, az egyikbe Apu pakolja a holmiját, a másikba Lili.

Lili forgatja egy ideig a kezében a robotkezet, aztán a dobozába teszi, a dobozt pedig egy rózsaszín, kiskutyás ajándéktáskába. A táskán egy címke: „Csak akkor nyisd ki, amikor hívlak!”

– Készen vagy, Tökmag? – kukkant be Apu az ajtón.

– Igen.

– Akkor indulhatunk a reptérre?

– Igen, csak ezt a csomagot útközben dobjuk be Borcsiékhoz.

A rózsaszín kiskutyás csomag Borcsihoz kerül, a két bőrönd pedig a repülőre. Lili és az apukája meg sem állnak a német kisvárosig, ahol Lili anyukája dolgozik. Berreg a repülőhangú csengő, nyílik az ajtó, átöleli egymást a család, és Lili számára pontosan ebben a pillanatban kezdődik a vakáció.

Másnap alig eszik meg a reggelit, máris megérkezik Erik a szüleivel. Heike néni kezében hatalmas üvegtál, benne a világ legfinomabb tiramisuja. Hugo bácsi pedig egy csomó autósújságot tart a hóna alatt, Lili apukájának hozta. Gyorsan eltelik a délelőtt, és hamar felfalják az ebédet is. Ebéd után a vendégek már indulnának, de Lili megkéri Heike nénit, Erik hadd maradjon még egy kicsit.

– Fontos elintéznivalónk van – teszi hozzá.

Lili begurítja Eriket Mami szobájába. A kislány tabletet tart a kezében, és Borcsit hívja. Szembe áll Erikkel, maga felé tartja a tablet kameráját, így nem látszik a szoba és Erik. A képernyőn megjelenik Borcsi. Mellette ott a bontatlan, rózsaszín ajándéktáska.

– Szia, Borcsi!

– Szia, Lili, de jó, hogy látlak! Hogy utaztál?

– Minden szuper volt, és kivételesen nem tévedtünk el a reptéren. Borcsi, készen állsz egy nagy eseményre?

– Persze! Kibonthatom a csomagot?

– Igen. De vigyázz rá, mert törékeny!

Borcsi óvatosan emeli ki a dobozt az ajándéktáskából, aztán kibontja. Amikor meglátja a robotkezet, meghökken.

– Hát ez meg mi a csoda? – kérdezi, és szinte rémült a hangja.

– Állítsd fel a kezét! – mondja Lili. – Aztán nyomd meg azt a piros gombot az elején!

Pár pillanatig nem történik semmi. Lili lopva Erikre néz, és bólint. Erik visszabólint. Kezét a kerekesszéke karfáján lévő irányítópanelre teszi, és finoman megmozdítja a középső ujját.

Ebben a pillanatban Borcsi mellett megmozdul a robotkéz. Borcsi hátraugrik ijedtében, Lili pedig felnevet.

– Figyelj, integetni is tud!

A robotkéz udvariasan integet, aztán hirtelen megmerevedik.

– Jaj, elrontottam! – ijed meg Borcsi.

– Dehogyan. Cirógasd meg!

Borcsi óvatosan ér a kézhez. A robot feléled, és úgy dörgölözik Borcsi kezéhez, mint egy kismacska. Borcsi most már lelkes.

– Ez nagyon aranyos!

– Csudajó társaság. Lehet vele szkanderozni is.

– És te irányítod?

Erre Lili Erik mellé lép, és most már ketten mosolyognak a kamerába.

– Borcsi, hadd mutassam be neked Eriket. Ő a másik legjobb barátom. Még sosem meséltem senkinek sem róla. Te vagy az első.

Borcsi először mosolyog, aztán észreveszi, hogy Erik kerekesszékekben ül, és hirtelen zavarba jön. Lili észreveszi a zavarát, és magyarázni kezd.

– Amikor Mami a robottechnikai cégnél kezdett dolgozni, leginkább játékokat tervezett, mint amilyen Roborolf. Aztán később megismerte Eriket, akinek akkor még nem volt ilyen menő kerekesszéke. Erik beszélni sem tudott. Mami elgondolta, milyen jól tudna neki segíteni, ha mindenféle kütyüket tervezne, és amikor bemutatta az első ötleteit a cégnél, nagyon lelkesek voltak. Azóta Mami mozgássérülteknek tervez segítő robotokat, és Erik a legfőbb munkatársa. Például azt is együtt találták ki, hogy a kerekesszék karfáján lévő tabletbe tolmácsprogramot telepítettek. Erik folyamatosan hallja egy fülhallgatón németül, amit te magyarul mondasz.

Borcsi zavara elmúlik.

– Nagyon örülök, Erik, hogy megismertelek.

Ekkor a robotkéz Borcsi felé nyúlik. Borcsi a kamerába mosolyog, aztán megrázza a robotkezet.

– A robotkézen keresztül bármikor tudtok beszélgetni. Erik hangokat is le tud játszani.

A robotkéz nyávogni kezd.

Borcsi felnevet.

– Képzeld el, mit fog hozzá szólni Hópihe! Jaj, Lili, annyira örülök, hogy bemutattad Eriket! Köszönöm!

– Én is örülök, hogy nem kell tovább titkolóznom előtted. És mostantól közös a titkos barátunk!

6. modul: Egészségügyi szolgáltatások

Gergő, a csodacsatár

1. osztály 1. óra

Zabszem

Hát nem fura, hogy minden második utcának virágneve van egy olyan városrészben, ahol csupa emeletes házak állnak? Van itt Pitypang utca, Tulipán utca, Liliom utca meg Zabszem utca is. Igaz, hogy az nem virág. Áll azonban egy kicsi ház a nagyok között, mintha ottfelejtették volna, és ennek szép virágoskertje van, pitypanggal, tulipánnal és liliommal. Zabszem is van benne, de az nem virág, hanem egy kisfiú: Gergő.

A kicsi házban sokan élnek, mindig nagy a nyüzsgés. Az anyuka éppen ebédet főz, az asztalon, egy mózeskosárban Fanni baba gügyög. Peti és Vili, a négyéves ikrek az asztal körül kergetőznek.

– Add ide a tűzoltót, az az enyém!

– Nem, a rendőr a tiéd, a tűzoltó az enyém!

Fanni szája először mosolyra görbül, végül mégis úgy dönt, a fiúk túl hangosak, és hüppögni kezd.

– Menjete ki az udvarra futkosni, megijesztitek a babát! Meg rátok borul a leves, mint a forró víz a farkasra.

– Vili, játszunk kismalac és a farkasost! – kiáltja az egyik szőke, szeplős kisfiú, és kirohan az udvarra, nyomában a másik.

– Vegyetek cipőt! – szól utánuk az anyukájuk, aztán el is felejt, mert a konyhaajtóban megjelenik az apuka, a kezében két doboz festékkel.

– Szerinted milyen színűre fessek a kerítést? Türkizkékre vagy mustársárgára?

– Mindig ezek a nevetlen színek! – szól bele a nagypapa, aki most totyog le az emeletről a lépcsőn. – Sötétzöld vagy barna, ezek a rendes kerítésre valók.

– Összekeverjem? – kérdezi tanácstalanul az apa.

– Mustár... Mustár... – motyogja az anyuka, és a hűtőben kotorászik a mustár után.

– Rendben, mustársárga lesz – derül fel az apa arca.

– Hát ennek a gyereknek meg mi baja? Csak nem beteg? – csapja össze a kezét a nagypapa.

Az anya kétségbeesetten fordul Fanni felé, ám a baba békésen alszik a nagy hangzavarban. Aztán megpillantja Gergőt. A fiú az asztal mellett ül, a tenyerére támasztja az állát, és ábrándozva bámul ki az ablakon. Az anya felsóhajt.

– Semmi baja, csak nyugton van.

– Éppen ez az! – kiált fel a nagypapa. – Gyanús, hogy nyugton van, mert egyébként zabszem van a sejhájában!

Erre már az anya is odalép a kisfiúhoz. Megtapogatja a homlokát, hátha lázas.

– Fáj valamid? Torkod, hasad, fogad?

Gergő megrázza a fejét.

– Horzsolás, vágás, égés, törés? – sorolja az apa az ajtóból.

Gergő végre elmosolyodik.

– Nem fáj semmim, csak elgondolkodtam, milyen lesz az iskola. Egy kicsit izgulok.

– Te csak ne izgulj, hanem segíts kerítést festeni! Ha elkészültünk, lemegyünk a pályára focizni! – hívja az apja.

Gergő olyan lendülettel pattan fel, hogy a szék felborul, a párna a konyha másik végébe szánkázik, a kenyereskosár a földre potyog, Fanni pedig felébred.

– Mondtam, hogy semmi baja – nevet az anyuka, és megkevergeti a lencsét a tűzhelyen.

1. osztály 2. óra
Reggeli kapkodás

– Gergő, ébredj! Elaludtunk! – kiált be a fiúk szobájába az anyuka.

Vili és Peti, a négyéves ikrek alig nyitják ki a szemüket, párnacsatába kezdenek. Gergőt már párnahalom fedi.

– Ebből elég, fiúk! Tessék öltözni! – szalad be az anya, karján Fanni babával, aki megállíthatatlanul bömböl. – Gergő, ez az első nap az iskolában, és te máris el fogsz késni! Hogy lehet ilyen hangzavarban aludni?

– Ne már, miért nem szóltál előbb? – ásít Gergő, és szétkotorja a párnahalmot.

– Futás a fürdőbe, mosd meg az arcod, kezed, öltözz fel, és gyere reggelizni!

– Oááááá! – üvölt Fanni.

– Jól van, jól van, kapsz tejet! Peti, Vili, hagyjátok abba a párnacsatát, és vegyétek fel a ruháitokat! Kikészítettem őket a szék karfájára.

Az anya elvonul egy csendes szobába megszoportatni Fannit. Vili és Peti a ruháikkal dobálóznak, és több ruhadarab kerül a földre, mint rájuk. Gergő kimenekül a repkedő zoknik viharából, és a fürdőszobához siet, de zárva találja az ajtót.

– Nem jöhetsz be, pucér vagyok – morog ki az ajtón a nagypapa.

Gergő a lépcsőn lefelé futva kapkodja fel a ruháit. A konyha felől finom illatok szállnak. A tűzhely előtt az apukája áll kötényben, és erősen koncentrálna kevergeti egy lábasban a kakaót.

– Hű, Api, ennek isteni illata van! – kiáltja Gergő, és lehuppan a székre.

– Ácsi, kishaver, mostál kezet?

– Papi elfoglalta a fürdőszobát. Pisilni sem tudtam.

– Azóta már kijött. Nyomás vissza, és közben szólj az ikreknek, hogy ha nem jönnek le, nem kapnak kakaót. Tíz perc múlva indulunk!

Gergő kettesével szedi a fokokat, úgy rohan fel az emeletre. A fürdőből vízcsobogás hallatszik.

– Ne pancsoljátok össze az egész fürdőszobát, nincs kedvem egész nap takarítani! – kiált rájuk az anyuka, karján a jóllakott és megnyugodott Fannival. – Gergő, mosakodtál, ugye? És vidd le a táskád!

Gergő felkapja az iskolatáskát, amely tele van üres füzetekkel, színes papírokkal, számológépekkel és sok hasonló, titokzatos holmival. Lerohan a lépcsőn, közben majdnem elsodorja a nagyapját. Gergő visszaviharzik a konyhába, álltában issza a kakaót, és bekap egy fél szelet lekváros kalácsot.

– A lovak esznek állva, nem a gyerekek – dörmögi a nagypapa, amikor ő is leér.

– Nyihaha! – válaszol teli szájjal Gergő, de azért lehuppan egy székre.

Közben leérnek az ikrek is, és falatozásba kezdenek. Az anya uzsonnát csomagol Gergőnek, aztán mindenkit kiterel az előszobába öltözni. Fanni már a babakocsi guggol, az apa kabátot húz, és nyitja az ajtót. Már mind kint vannak a ház előtt, amikor Gergőnek eszébe jut:

– Anyi, Api, még nem mostam kezet – közli, és felmutatja lekvártól maszatos kezét.

Az anyukája felsóhajt.

– No, akkor futás vissza! De siess, mert így is késésben vagyunk!

Gergő visszamegy a csendes házba, magára csukja a fürdőszoba ajtaját, és komótosan, alaposan, sok szappannal és simogatóan meleg vízzel megmossa a kezét. Közben halkán dünnyög a tükörképének:

– Éljen a nyugalom!

2. osztály 1. óra
Mikrobák az űrből

Az emeletes házak között áll egy barátságos kis családi ház. Mindig nagy benne a nyüzsgés, mert egy népes család lakja. Most a szokásosnál is nagyobb a felfordulás: nem találják Gergőt. Az apukája a földszinten keresi, iker öccsei a gyerekszobában, a játékok között, bár egy kicsit gyanús, hogy talán nem is Gergőt keresik, hanem vonatot építenek. A nagypapa az emeletet nézi át, az anyuka pedig egy ideig a kertben keresgél, aztán visszamegy a hálószobába, mert Fanni, Gergő másfél éves húga felébredt a délutáni szunyókálásból, és éhes.

– Majd én megnézem a kertben – ajánlja fel Dénes, Gergő nagybátyja.

Dénes az év nagy részében egy londoni egyetemen tanul, de amikor hazajön, egy-két hetet Gergőéknél tölt. Kiszalad a kertbe, bekukkant a garázsba, a fészerbe, aztán a farakás mögött meglát egy pár cipőt. Épp csak egy pillanatra láthatja, mert alig indul el a farakás felé, a cipő visszahúzódik a tönkök rejtekébe.

Dénes leül a favágótönkre, és a rakáshoz kezd el beszélni:

– Nekem is eszembe jut néha, hogy elbűjjak. A fészer tűnik a legjobbnak.

A farakás halkán hümmög.

– Csak egy kicsit rendet kéne rakni benne, és máris olyan lenne, mint egy külön lakás. Egy festés persze ráférne, attól barátságosabb lenne.

– Beázik – dűnnyögi a farakás.

– A fészer beázik? És apád tudja?

– Aha, csak sosincs ideje megjavítani.

– És a farakás mögé nem esik be az eső?

– Nem az a lényeg. Kell egy hely, ahol nem találják meg. Nem mehetnek holnap iskolába.

– Dolgozat, mi?

– Rosszabb.

– Kislabdahajítás?

– Viccelsz? Én vagyok a legjobb benne! Átdobom a fél pályát. Ha rúghatom, akkor az egészet.

– Mi az ördög lehet rosszabb, mint a kislabdahajítás? Lecserélik az ofőt?

– Az tényleg rossz lenne, de nem az a baj. Holnap jön az új osztálytárs.

– Mióta tragédia egy új osztálytárs?

– Ez nem tragédia, ez egyenesen katasztrófa! Mert nem akármilyen gyerek jön ám, hanem egy marslakó!

– Úgy érted, annyira fura?

– Nem fura, hanem a Marson született. Mars-kutatók a szülei. Lejárt a küldetésük, hazajöttek, és pont a mi osztályunkba akarják járatni a szörnyeteg fiacskájukat.

– Hogy mondhatasz ilyet? Szerintem ez szupermenő!

– Először én is így gondoltam. Még poénkodtam is Macival, a haverommal, hogy majd kitaláljuk a marsi focit.

– És miért változott meg a véleményed?

– A védőnő miatt. Képzeld, az első órán Szandi néni bejelentette, hogy jön Marvin. Egészen az utolsó óráig azt hittük, minden rendben, de akkor bejött a védőnő, és elkezdett az emberben élő mindenféle műtyűrökről beszélni.

– Már mint mikrobákról?

– Igen, azokról. Elmagyarázta, hogyan terjednek a fertőzések, hogyan lehet megállítani, hogyan kell kezet mosni.

– Mégis mi köze van ennek Marvinhoz?

– Hát nem érted az összefüggést? Szerintem ez a fiú veszélyes, tele van idegen mikrobákkal, és mindannyiunkat meg fog fertőzni.

Dénes felnevet. Aztán amikor az első meglepetés elmúlik, elcsendesedik.

– Ne haragudj, Gergő, nem akartalak kinevetni, csak ez az egész ötlet... Képtelenség.

– Miért, az ő belében nincsenek mikrobák?

– Dehogynem. De betegséget bármelyik osztálytársadtól elkaphatsz, sőt, bárkitől a buszon. Az alapvető tisztasági szabályokat nem Marvin miatt kell betartani, hanem mindenki miatt. Aztán meg gondolj csak bele, milyen nehéz lehet neki. Amikor elkezdtem az egyetemet, nagyon idegennek éreztem magam Londonban, pedig én csak egy másik országba költöztem, ő meg másik bolygóra. Milyen érzés lehet, ha szörnyetegnek tartanak emiatt?

– Ez igaz.

– Csak adj neki egy esélyt. Képzeld el, milyen menő lennél, ha egy marslakó lenne a barátod.

– Na jó, ha tud focizni, nem bánom, szóba állok vele.

– Tudod mit? Szóljunk az ikreknek, és focizzunk kicsit.

– Naná, a foci mindent megold!

2. osztály 2. óra

A sportorvos

Amikor kicsöngetnek nagyszünetre, az osztályterem ajtaja kicsapódik, és rendszerint Gergő az első, aki kirohan rajta. Gyorsan felhúzza a cipőjét, előkapja a focilabdát a szekrényéből, és már a lépcsőn szalad lefelé, amikor a többiek még csak keresgélik a cipőjüket. Mire az osztálytársai leérnek az udvarra, Gergő már dekázik a fák alatt rögtönzött mini focipályán.

– Maci, jössz? – kérdezi a barátját, Kornélt.

Kornél nem szeret focizni, mert lassú, mackós a mozgása, ezért is becézik Macinak. Ellenben van egy szupermenő légdeszkája, azzal szokott iskolába járni, de az udvarban nem használhatja, mert veszélyes lenne a gyerekek között száguldozni vele. Ezért inkább beadja a derekát, de húzza magával Marvint is, a Marson született fiút.

– Jaj, ne már, Marvin tök béna – sóhajt Gergő, és gyorsan odakiabál még néhány fiúnak, hogy csatlakozzanak.

Aztán meglátja Lilit. Gergő szerint ő a legszebb lány az osztályban, sőt, az egész iskolában, de az is lehet, hogy az egész világon. Első óta szeretne összebarátkozni vele, de valahogy sosem sikerül. Ettől még Gergő kitartoán próbálkozik, most is odakiált neki:

– Lili, téged akkor is beveszlek a csapatomba, ha bénább vagy, mint Marvin. Jössz?

– Dugulj el, Gergőci! – kiált vissza Lili, és duzzogva elvonul a legjobb barátnőjével, Borcsival.

Gergő csak egy pillanatig gondolkodik rajta, miért sértődhetett meg a lány, de már vonszolják magukkal a többiek a pálya felé. Elosztják a csapatokat, és elkezdődik a meccs. A labda követhetetlenül cikázik a játékosok között, porzik a föld, a faágakból rögtönzött kapu egy méterrel arrébb csúszik, amikor Gergő lendületes gólt lő. Már csak pár perc van a szünetből, de Gergő még mindig tüzeli a csapatokat.

– Még egy gólig! Gyerünk!

Kornél már menne fel a terembe előkészíteni a következő órára a felszerelést, és Marvin is inkább csak téblábol a pálya szélén. Aztán hirtelen az egyik faágon meglát egy szép, fényes, lila bogarat. Marvin odalép, hogy megvizsgálja, és nem veszi észre, hogy Gergő éppen arrafelé szalad a labdával. Gergő az utolsó pillanatban éles kanyart vesz, de a labda begurul a lába alá, megbotlik benne, és nagy kiáltással elesik. Marvin csak ekkor néz fel, és rémülten látja, hogy mindenki feléjük szalad, Gergő térdén pedig csúnya, vérző horzsolás látszik.

– Te béna marslakó! Ha már nem figyelsz a focira, legalább húzz el a pályáról! És ne is gyere vissza többet! – kiabálja Gergő.

Marvin lehajtott fejjel, szó nélkül kullog le a pályáról.

– Hé, ez nem volt szép! – mondja Kornél, és leguggol Gergő mellé.

– Nem láttad, mit csinált? Direkt beállt elé!

– Csak meglátott valamit, és arra figyelt, nem a focira. Nagyon fáj?

– Mint az állat! Adjatok már egy zsepit vagy valamit, amivel letörölöm a vért!

– Bocs, csak használt van – forgatja ki a zsebeit Kornél.

– Az is jó, csak adj valamit!

- Nem, Gergő, az nem lesz jó – szólal meg hirtelen mellettük Marvin. – A sebet le kell mosni, aztán bekötözni. Elhoztam az elsősegély dobozt a portáról.
- Na ne, kizárt, hogy a sebemhez érij! – tiltakozik Gergő.
- Amúgy meg honnan tudsz ilyeneket? – kérdezi Kornél.
- A Marson kevesen élnek, és nincs mentőautó meg kórház. Mindenkinek tudnia kell, hogyan kell bekötözni egy sebet – magyarázza, miközben letisztítja és bekötözi Gergő térdét.
- Kösz, Marvin – szólal meg békülékenyen Gergő. – Nem mondtam ám komolyan... Hogy soha többet ne gyere a pályára...
- Majd bolond lennél kitiltani a pályáról a sportorvost! – nevet fel Kornél, és Marvinnal együtt betámogatják Gergőt az orvosi szobába.

3. osztály 1. óra

A szájmazsk

Szeptember elején, az iskola első napján nagy a zsongás a harmadik a osztályban. Gergő ugyanis szájmazskkal az arcán jelenik meg. Az osztálytársak körülállják, és kérdezzgetik, vajon miért viseli. Úgy tűnik, Gergő élvezzi a felhajtást, és direkt nem árulja el. Egyedül Lili ül a helyén, a tolltartóját rendezzi, aztán unottan bámul ki az ablakon.

Becsöngetnek, a gyerekek megkeresik a helyüket, de még mindig Gergő szájmazskja a fő téma.

– El kell ismerned, hogy Gergő nélkül unalmas lenne az élet – huppan le Borcsi Lili mellé.

Lili nem néz fel, mintha nem is érdekelné az egész.

– Jól megvoltam nélküle. A nyarat normális emberekkel töltöttem, nem ilyen idiotákkal.

– Kösz – húzza fel az orrát Borcsi.

– Tudod, hogy nem rád gondoltam. Te vagy a legjobb barátnőm, és alig vártam, hogy végre láthassalak. De téged is jobban érdekel az a felfuvalkodott hólyag, mint én.

– Mégis miért vagy rá ennyire berágva?

– Nem emlékszel, hogy tavaly folyton szekált? Alig vártam, hogy vége legyen a tanévnek. Most meg már az első napon ő a sztár, csak azért, mert egy buta szájmazskot húzott a fejére.

– Arra nem gondoltál, hogy azért piszkál, mert tetszel neki?

Lili Gergő felé néz. A fiú egyedül ül a padban. Elsőben Kornél volt a padtársa, de folyton beszélgettek órán, ezért Szandi néni, az osztályfőnök a legcsendesebb lányt, Pannát ültette mellé. Aztán amikor egy nap Panna és Gergő az óra kellős közepén felugrott a pad tetejére, és eljátszották, hogy számfaló zombik, és megsemmisítik a matekórát, Szandi néni azonnal átszervezte az ülésrendet, és Gergő nem kapott padtársat. Aztán másodikban új osztálytársuk érkezett, Marvin, aki a Marson született. Szandi néni Gergő mellé akarta ültetni, de a fiú tiltakozott. Azt mondta, fél, hogy elkap valami földönkívüli betegséget. Így maradt megint padtárs nélkül.

– Lehet, hogy tetszem neki – feleli Lili –, de ő egyáltalán nem tetszik nekem. És ha egy kicsit is kedvelsz, soha többé nem hozod elő ezt a témát!

Csikordul az ajtó, és lendületes léptekkel Szandi néni lép be a terembe. Kedvenc piros, csillogós cipőjét viseli, és széles mosollyal néz végig az osztályon.

– Jaj, gyerekek, nagyon hiányoztatok! És hogy megnőttetek, biztos, hogy jó osztályba jöttem?

Újra kilép az ajtó elé, és ellenőrzi, mi van kiírva.

– 3. a, kétségtelen, jó helyen járok. Tényleg ti vagytok!

Aztán végigsétál a padok között, és mindenkire van egy kedves szava.

– Gergőkém, miért viselsz szájmazskot? Beteg vagy?

– Nem, Szandi néni – feleli Gergő orrhangon.

– Nem hajlandó elárulni! – kiabálja be az egyik lány.

– Fertőző dilinyákat kapott – jegyzi meg halkán Lili, de Borcsi bokán rúgja.

– Most legalább olyan csúnyán viselkedsz, mint ahogy Gergő veled bánt tavaly.

– Ne igazuljatok, mindenki megtudja, csak meg akartam várni a nagy bejelentéssel Szandi nénit.

– Csak nem megházasodsz? – kérdezi valaki, mire az osztály nevetni kezd.

– Hétfvégén kezdődik az iskolák közötti bajnoki liga, és beválasztottak a Pitypang fociválogatottba. Én vagyok a legfiatalabb válogatott csatár az iskola történetében!

– És a maszk azért kell, hogy ki ne szökjön belőled a zsenialitás? – kérdezi nevetve Kornél.

– Nem lehetek beteg, ez életem legfontosabb napja lesz! Hoztam antibakteriális szappant, légyiszi, azt használjátok kézmosásra. Mindenki tartsa távol tőlem a bacijait, vírusait, gombáit, tetűit, atkáit és földönkívüli mikrobáit!

Az osztály még mindig nevet, de Szandi néni csendesen, türelemmel a betegségek terjedéséről és a kézmosás fontosságáról mesél. Szandi néni valahogy mindig képes a legviccesebb témát is komolyra fordítani, a legkomolyabb órát pedig elviccelni.

Szombaton az egész osztály a sulibajnokság első meccsén drukkol. Még Lili is kipirult arccal, izgatottan szurkol az iskolai válogatottnak. Aztán az első félidő vége felé, amikor egy pontos passz után Gergő elé kerül a labda, felkiált:

– Hajrá, Gergőci, rúgd be!

Gergő pedig egy biztos és tökéletes rúgással kivédhetetlenül a hálóba bombázza a labdát. Felharsan az éljenzés, az összes pitypang utcai szurkoló kórusban ordít:

– Cso-da-csa-tár! Cso-da-csa-tár!

Gergő a szurkolók felé néz, megkeresi a szemével Lilit, és rákacsint.

– El kell ismerni, fociban tényleg jó – mondja Lili, és elmosolyodik.

– Éljen egy új barátság kezdete! – feleli Borcsi, de a szavait elnyeli a szurkolók ujjongása.

3. osztály 2. óra

A madárpók

Gergő a pad tetején ül. Sápadt, remeg, a fejét forgatja, mintha valamilyen láthatatlan ellenségtől tartana.

– Ugye nem fér át az ajtó alatti résen? – kérdezi.

Kornél mindig összehúzza egy kicsit a szemét, mielőtt poénkodni kezd a barátjával. Gergő általában észreveszi, és ilyenkor tudja, nem kell komolyan venni. Ám most annyira el van foglalva azzal, hogy a földet pásztázza, hogy nem látja meg az árulkodó szemvillanást.

– Tudod, Gergő, az óriáspókoknak van egy különleges tulajdonságuk. Olyan a testük, mint a lufi. Ha akarják, kipréselik a levegőt a csáprágójukon, és leeresztik a potrohukat. Olyan vékonyak lesznek, hogy bármilyen keskeny résen átférnek.

– Ne már, tényleg? – néz fel ijedten Gergő.

– Csak figyelj! Ha surrogó hangot hallasz, akkor a pók már az ajtónk alatt van.

– Srrrrrrr – hallatszik hirtelen az ablak irányából.

Gergő felsikolt. Az ablak alatt Lili vinnyogva felnevet.

– Bevetted, Gergőci?

– Hagyd már abba, Lili, megijesztetted Hópihét! – szól rá Borcsi, és a karjába kapja bozontos szőrű, fehér kiskutyáját.

– Ez életem legrosszabb napja – sóhajtja Gergő, és visszaül a padra. A szeme könnyes.

– Bocs, Gergő, csak fel akartalak vidítani – ül le mellé Kornél, és barátságosan megütögeti a vállát.

Pedig ez a nap csodásan indult. Kisállatnapot tartottak az iskolában, és minden osztályba be lehetett vinni egy kis termetű háziállatot. Egész délelőtt az állatok gondozásáról, hasznukról, viselkedésükről és egy csomó más, érdekes dologról beszélgettek. A 3. a osztály abban egyezett meg, hogy Borcsi behozza a kiskutyáját, Hópihét. A nyolcadikosok azonban egészen más állatot választottak. Az egyikük egy hordozható terráriumban madárpókot hozott. Elterjedt a szünetben a híre, odagyűltek a nyolcadikosok termébe a gyerekek. Az egyikük nem bírt magával, és amikor a pók gazdája egy pillanatra nem figyelt, leemelte a terrárium tetejét, a pók pedig kiszökött.

– Ki az a bolond, aki mérges pókot tart otthon? És ki az az őrült szülő, aki ezt megengedi? – sopánkodik Gergő, még mindig az asztal tetején kuporogva.

Közben a pók megtalálására kutatást szerveznek. Mivel még nem juthatott messzire, minden osztályterem ajtaját becsukják, a folyosón a pók gazdája meg Péter bácsi, a felsős biológia tanár őrjáratozik.

– Félek, hogy valaki megtalálja, és kárt tesz benne – aggódik a nyolcadikos fiú.

– Mindenfelé elzárjuk az útját. Ha sehová sem tud bemenni, akkor itt próbál elbújni a folyosón, márpedig itt nem sok zug van. Hidd el, simán megtaláljuk! – biztatja Péter bácsi az elkeseredett gazdit.

A harmadik osztály ajtaja előtt Marvin áll őrt. Ő nagyon szereti az ízeltlábúakat, egyáltalán nem fél tőlük.

– Megkérdezem Marvint, van-e valami hír – mondja közben a teremben Kornél, leugrik a padról, az ajtóhoz lép, és résnyire nyitja. – Hé, Marvin, megvan már a szörny? Gergő halálra van ijedve.

Kornél a résen keresztül látja, ahogy Marvin lassan felemeli a kezét, és a tenyerében ott ül a hatalmas, szőrös pók. Most Kornél ijed meg úgy, ahogy az imént Gergő. Felsikolt, rémülten hátrál, és közben nagy csattanással felborít két széket.

– Csss, ne csapj ekkora lármát! – szól rá Marvin.

– Azonnal dobd el! Megmar!

– Ugyan már, ez egy békés jószág – nézegeti szeretettel Marvin. – Csak meg van ijedve. A madárpókok csípése különben sem halálos, ezé a fajtáé meg főleg nem. Az influenzavírus ezerszer félelmetesebb.

– Inkább lennék influenzás... – dünnyögi Kornél.

Szandi néni ekkor ér az osztályterem elé.

– Nahát, Marvin, megtaláltad? De ügyes vagy! El tudod vinni a tanári felé? A folyosón megtalálsz a gazdáját.

Marvin fészket formál két kezéből, és végre elviszi az osztályterem elől a félelmetes ízeltlábút.

– Végre! – sóhajt fel Kornél.

– Bibibibi... bibibiztos, hogy elment? – dadogja Gergő.

– Biztos. És az is biztos, hogy soha többet nem lesz az iskolában kisállatnap – feleli Szandi néni. – Viszont most beszélgetünk egy kicsit a pókokról, és arról, miért félnek annyira tőlük az emberek.

– Talán mert veszélyesek? – veti fel Lili.

– Ez a madárpók tényleg ártalmatlan volt, különben nem engedte volna Péter bácsi, hogy a gazdája behozza az iskolába. Szerette volna eloszlatni a pókokkal kapcsolatos hiedelmeket. Ezért is fogunk róluk mi is tanulni.

– Szandi néni – vág közbe Gergő –, nem beszélhetnénk inkább az influenzáról?

4. osztály 1. óra

Kertaljai kotkodács koktél

Gergő az ágyában fekszik, nyakig betakarózva. Csendes a ház, a szülei dolgoznak, iker öccsei iskolában vannak, Fanni húga pedig az óvodában. Gergő mellett, az éjjeliszekrényen egy képes album hever a foci történetéről, néhány gombfocifigura, egy kupac papír zsebkendő meg egy üres bögre. Az ágy mellett szemeteskosár áll. Gergő kifújja az orrát, aztán a zsebkendőt egy laza mozdulattal a kosárba hajítja.

– Gyönyörű hárompontos! – lelkesedik Dénes, Gergő nagybátyja az ajtóból. Ő vállalta, hogy otthon marad Gergővel, amíg a fiú beteg. – Hoztam teautánpótlást.

– Dem gell döbb dea... – dünnyögi Gergő.

– Aki influenzás, annak sok folyadék kell.

– Bele fogog fulladdi a sog deába. Ingább focizni szeretdég.

– Majd ha meggyógyultál. Addig legfeljebb gombfocizhatunk.

– Dincs valabi gyógyszer, abitől bigg-bagg beggyógyulog?

– Dehogynem. Még több gyógytea.

Gergő megadóan kortyolja a kakukkfűteát.

– Olyad, bintha sült csirgét iddég – fintorog.

Dénes felnevet.

– Valóban, a sült húsokat is kakukkfűvel szoktuk fűszerezni. Nézd a jó oldalát! Nem kell iskolába menned, és sültcsirke-koktél izogatsz. Mondjuk legyen a neve kertaljai kotkodács koktél. Mit szólsz?

Gergő arcán átfut egy halvány mosoly, aztán akkorát tüszent, hogy Dénes felugrik az ágyról.

– Jaj, Gergő, ez rettenetes!

– A bedegségdeg dincs jó oldala. Éd isgolába agarog beddi. Haaaaapci!

– Atyaég, Gergő, mi ütött beléd, beteg vagy? Jaj, mit is beszélek, beteg vagy. No de hogy iskolába akarsz menni?

– Biérd, deked deb hiányzig az isgola?

– Egy kicsit, de az egyetem más. Ott csupa olyan dolgot tanulok, ami érdekel, meg amit én választottam. Egy évben kétszer van vizsgaidőszak, no, az viszont nem hiányzik, mert olyankor belegebdek a tanulásba. De abban igazad van, hogy a barátaim nagyon tudnak hiányozni.

– Dekeb deb a haverog hiágyozdag. Velüg bidden dab dalálgozob aggor is, abigor dindzs isgola. Gordél beg Barvin csobószor ádjönneg.

– Akkor a foci hiányzik?

– Az dagyod. De a sulis deb a foci biadd érdeges. Az isgolai foci gagyis, bindengi falábú.

– Hát akkor fogalmam sincs, miért akarsz iskolába... Hacsak nem... Gergő, csak nem...

– Haaaaapci!

– ...egy lány miatt?

– Deehaaaaapci!

– Ez most de vagy nem? Fújd ki az orrod, mert semmit sem értek abból, amit beszélsz!

– Lili – zárja rövidre Gergő.

- Szép neve van. Te is bejössz neki?
 - Egyáltalán deb.
 - Mégse fújd ki az orrod, és akkor a nem úgy hangzik, hogy de.
 - Deb használ sebbi. Bár bindend begpróbáldam, de utál.
 - Mi az a minden, amit megpróbáltál? Segítettél neki a leckében? Írál neki verset? Meghívtad sütire?
 - Ja, dehogy. Ingább vidzsesre vetteb a figurád. Bindenféle beszólásokkal bróbálom begnevetetni, de hiába. Lehed, hogy dincs is humora. Egyszer készídeddeb róla egy lesifotót, hogy iddhod is dézegedhessem a széb, szőke haját. Haaaaaapci!
 - Ez elég rémesen hangzik.
- Gergő olyan hangosan fújja az orrát, mint egy fúvószenekar.
- Így bár jobb? – kérdezi, miután egy kicsit kitisztulnak a légútjai.
 - A hangod sokkal jobb. Fújj még egyet, aztán moss kezet! És az orrcseppet se felejtsd el, tudod, napi háromszor kell használni! De az a vicces figura egyáltalán nem hangzik jól, a lesifotó meg pláne nem. A lányok nem mindig vevők a fiús poénokra, tudod? A beszólás ráadásul nem vicces, hanem bántó. Ha valaki tetszik, akkor a legbénább dolog, amit tehetsz, hogy szekálsz meg kellemetlenkedsz vele.
 - Ennyi éb alatt éd is rájöttem! – kiált ki Gergő a fürdőből. – Akkor bit csináljak? Annyira reménytelen. Néha bár focizni sincs kedvem, abikor arra gondolok, hogy Lili utál.
- Gergő visszafekszik az ágyba. Dénes betakargatja.
- Először is gyógyulj meg! Klassz kölyök vagy te. Jó a humorod, kiváló focista vagy, ez elég menő. Nem kell erőltetni Lilivel a dolgot. Vonulj vissza egy kicsit, és semmiképpen se piszkáld, mert az minden, csak nem kedves. A lányok a kedves fiúkat szeretik. Ennél is jobban szeretik, ha egy fiú figyelmes, és észreveszi, ha valami nem esik jól a lánynak, és azon képes változtatni. Aztán ha már látod, hogy Lili nem annyira tartózkodó, megpróbálhatsz barátkozni vele.
 - Elég jó dagdigának dűnig – gondolkodik el Gergő.
 - Ugye? Ennek öröme koccintsunk, hozok még egy kertaljai kotkodácsot.
 - Csak azt neeeeeeeeeee! Haaaaaaapci!

4. osztály 2. óra

Bombagól

– Tudod, hogy jövőre minden meg fog változni? – súgja Lili fülébe Gergő a folyosón, amikor végre nincs senki a lány körül, még a legjobb barátnője, Borcsi sem.

Lili annyira elmerül a gondolataiban, miközben a holmiját pakolja ki a szekrényéből, hogy észre sem veszi, hogy Gergő a közelében van. Most ijedten megpördül, és a hirtelen mozdulattal véletlenül teljes erőből gyomorszájon vágja a fiút. Gergő felkiált és összegörnyed.

– Basszus, Gergő, minek settenkedsz már megint? – kiált fel Lili, aztán Gergő sápadt arcát, görnyedt testtartását látva megijed. – Jól vagy? Hívjak egy felnőttet? Vagy mentőt?

Gergő kapkodva vesz pár lélegzetet, aztán hátrébb lép, és csak akkor szólal meg, amikor csitul a fájdalom.

– Nyugi, nincs semmi baj, csak még alig kapok levegőt. Dehogy hívjál mentőt! – nyugtatja Lilit, és lehuppan a padra. – Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. Csak ki szeretnék veled békülni.

Lili leül mellé, az arca még mindig aggodalmas.

– Bocs, én meg nem akartalak gyomorszájon vágni. Nagyon fáj?

– Már nem annyira, de megérdemeltem.

– Hát igen, leszokhatnál végre arról, hogy követsz.

– Pontosan ezt szerettem volna megbeszélni veled. Jövőre minden más lesz. Ötödikesek leszünk, biztosan sokat változik az osztály. Marvin visszamegy a Marsra, tudtad?

– Igen, hallottam róla, de nem is akarok belegondolni. Nagyon fog hiányozni. Pedig először milyen furcsa volt, nem?

– Szörnyen félttem tőle, hogy majd megfertőz mindenféle földönkívüli bacilusokkal! – emlékszik vissza Gergő. – Aztán az egyik legjobb barátom lett, pedig még focizni se tud.

– Szerinted lesznek új osztálytársaink? És ki lesz az osztályfőnökünk? Bárcsak maradhatna Szandi néni az ofő felsőben is!

– Ne is mondd...

– Figyu, Gergő, örülök, hogy beszélgetünk, és közben nem mész az agyamra, de értem mindjárt jön az apukám, és addig ki kell ürítenem a szekrényem. Te már kész vagy vele?

– Az enyémben csak a focilabdám volt. Lili, valamit szeretnék még mondani, aztán hagylak pakolni.

– Jaj, Gergő, ugye nem azt akarod mondani, hogy...

– Csak bocsánatot szeretnék kérni. Azt hiszem, nagyon sokszor megbántottalak első óta. Arra gondolok, amikor...

– Amikor folyton beszóltál, hogy az apukám késve jön értem? Vagy amikor egy évig azzal székáltál, hogy Marvinnal szerelmesek vagyunk egymásba? Vagy amikor...

– Ne sorold fel, kérlek, így szörnyen hangzik, és mindjárt bebújok a szekrénybe szégyenemben, vagy megkérlek, hogy vágj gyomorszájon még egyszer.

Lili felnevet, és Gergő szívét melegség járja át. Négy éve először sikerül olyan poént mondania, ami Lilinek tetszik. Ettől felbátorodik, és folytatja.

– Hidd el, nem akartalak bántani, csak azt szerettem volna, ha velem is beszélgetsz egy kicsit, ahogy Marvinnal szoktál.

– Marvin sose szakál, ezért szeretek vele beszélgetni. De ettől persze nem vagyunk egymásba szerelmesek.

– Tudom, tudom. Jövőre minden más lesz. Ezentúl figyelni fogok rád, és nem foglak piszkálni. Csak ezt akartam mondani.

Lili erre nem számított, meg se tud szólalni a csodálkozástól. Gergő feláll a padról. A nyelve hegyén van még egy poén, de visszafogja magát.

– Legyen nagyon jó nyarad, Lili! Szeptemberben találkozunk.

Aztán fogja a focilabdáját, és elindul a folyosón kifelé. Alig tesz meg pár lépést, Lili utánakiált:

– Köszönöm Gergő, neked is jó nyarat, és bocs az előbbiért! És sok focit! És.... azt hiszem, egy kicsit talán várom a szeptembert.

Gergő visszafordul, elmosolyodik, aztán búcsút int, és futva teszi meg az utolsó lépéseket a folyosón. Amikor kiér az iskolából, felnevet, és örömeiben felugrik a magasba.

– Gól! Igazi bombagól egy igazi csodacsatártól! – kiáltja, aztán a parkba szalad, ahol a barátai már várják egy utolsó, évváró meccsre.

VÉGE